Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor
Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links
Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

Erindringer om familien Gulstad

Af Knud Gulstad

På mine ældre dage har det været mig en glæde at læse om min familie, ikke mindst fordi der i familien er mange spændende og sjove mennesker. Jeg sender mine venligste tanker til dem, der gennem tiderne har samlet erindringer og optegnelser om familien, og ikke mindst apoteker Knud Gulstad og hans søn læge Svend Gulstad og ikke at forglemme min fætter læge Carsten Gulstad. I det følgende vil jeg, under henvisning til stamtavler og familieberetninger, først og fremmest nedskrive erindringer, der vedrører min del af slægten med særlig vægt på min fars og min egen tid.

1. slægtled:

Mads Larsen Gulstad 2/2 1766 - 8/3 1813 gift med Anna Lovise von Stricker 8/9 1774 - 28/4 1867.
Mads' oldefar var Anders Olsen Eng ca. år 1670. Hans bedstefar hed Mads Andersen Klungsrud født år 1700 og gift med Anne Larsdatter den 6. Januar 1732. Hans far hed Lars Madsen Solbrække 1734-1795, gift den 8.juni 1756 med Mette Pedersdatter i Rakkestad, død 1785.
Det er de oplysninger, vi har om den norske slægt. Kirkebøgerne er brændt eller på anden måde bortkomne, og der er således ikke dokumentation for slægtens data før den tid. Men ifølge min far, Louis Anné Gulstad, er han blevet fortalt, at slægtsgården" Solbrække", der ligger i bebyggelsen Gjølstad nær Rakkestad sydøst for Oslo, formentlig var arvet gennem et ægteskab mellem en slægtning ved navn John og Abelone Wedel Jarlsberg , og at dokumentationen for dette ægteskab kunne findes i Wedel Jarlsbergs slægtsarkiv, et arkiv der efter sigende giver oplysninger om slægtens aner tilbage til Hakon Jarls uægte afkom omkring år 1000.
Det skulle også være fra en slægtning før Anders Olsen Eng, at vi har vort slægtsvåben. Den norske slægt har, ifølge min far, samme slægtsvåben som os.

3. UDGAVE

Tilhører
Dis-Danmark
Doneret af
Peter Wodskou

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

176.

(Gülland, Güllann)

Jacob

Brandt. birdtör – Sidst i slesvigske Landtroppers Rytet 11/11 1803 –
Pensit 10/4 1807 – forsat til holstein ausektands Arbt Batt – 1 Kgl
10/2 1814 – v Kgl 7. Komp Eskf 5/7 6 Aar – Afsked med 184 Rbd Pension
1/2 1816

skrives Güllan

Peder -'Ÿg
blev gi 11,657 Akershus fttÅ /^mt'/t* fy*.

F-Z- wj

Gülstad - Mads Larsen skrives Gülland

Fjerværge – Sidst g Højhus Lit paa Kronborg 27/3 1801 – Hæredt sam Pouli, Akt
Korpsat i deres Anl 25/4 1812 – + 6/3 1813 – 46 Aargl – * Anna Louise
Stricker (f.
Hans Sejl findes i Ripparchivets Fortegnelse
Dette af Gen Lt

Gültscher - Jens Madsen

(/faig^)-' Lit 1 jj natt. Fuf Rgmt (Christoffer Otto Schack) – blev redi

•^/U.<>?■*■> ^-tr, men kommenderes Juli 1677 ih '■féd'/t-i'-'-r t'-f-t-/ ~/т t^~

/■> '7-£csV1 allomodnet (Fuld Sag 620/1677)

Gültberg (se Gottberg)

Gültzen fy ' (?)

(/ J$ /c^> ,- /^77 /i^ &/&■ g) y /ff,.

om at e-r^M tSjC^y,p** Kugen,

men er bleven fanget (vist den 8 z~^7t v^W*-**4 Kongsmarcks

rinen Æ/ (Øm) /sy /c^y Tc ^r opmaet dette - raisonnerer sig selv, imm

- - •..* blive / *7

Der skulle findes 3 forskellige versioner af slægtsvåbenet på det danske rigsarkiv. Det er altså ikke et slægtsvåben Mads har fundet på. Han havde slægtsvåbenet med fra sin norske slægt.
Mads Larsen blev født den 2. februarl766 på slægtsgården "Solbrække" som sjette barn af en børneflok på ti og havde som følge heraf ingen mulighed for at blive på gården og da der på egnen, hvor han blev født, ikke var ret meget at rive i, måtte Mads finde andre "græsgange".
Mads søgte ind i den dansk/norske hær og ankom til Danmark i året 1786. Han kom på under-officersskole og gjorde sig heldigt bemærket under branden på Christiansborg Slot 1794, hvor han var med til at bringe uerstattelige kunstskatte ud af det brændende slot, der brændte helt ned til grunden. Under denne aktion døde ca. 100 mennesker og flere blev sårede, heriblandt Mads.
I 1794 udnævntes Mads fra bombarder i Hærens Artillerikorps 7. Kompagni til fyrværker (underofficer) på Holmen i København
Senere kom Mads på hærens officersskole og udnævntes til tøjhusløjtant i 1801 med Kronborg som tjenestested.
Han var på et vist tidspunkt i Ålborg, det ved vi, hvis vi da ellers kan tro et gammelt billede, der hænger i Simonis Vinhus i Ålborg. Det viser en løjtnant Gulstad blandt borgere på pladsen foran Jens Bangs Stenhus i Ålborg i 1801.
Det var skik i den danske hær at mandskabet blev opkaldt efter den by, de kom fra, og Mads blev derfor kaldt Mads Larsen Gjølstad. Navnet blev noget efter rettet til Mads Larsen Gulstad. Vi havde nu fået et familienavn, og Mads Gulstad blev vores stamfar.
Mærkeligt nok er vi ikke ene om navnet, min far traf en mand i Bergen ved navn Gulstad, hans søn var i en bank i Hong Kong, og i et af Ibsens skuespil optræder en ret ondskabsfuld person med navnet Gulstad.
Det er et underligt sammentræf, at andre har samme navn som os i betragtning af, at vores navn er en ren fiktion.
Vi har senere fået syn for sagn for denne teori, idet Carsten Gulstads søn Henrik Gulstad født 7/1-49 over Internet har været i forbindelse med Gulstader boende i USA. Disse amerikanere oplyser, at deres slægtninge skulle stamme fra et sted i det nordlige Norge. Denne slægt har overhovedet ikke noget med vores familie at gøre.

I henhold til rigsarkivets oplysninger (Hirsch samling om danske officerer 1688-1814) blev tøjhusløjtnant Mads Larsen Gulstad overført til fæstningen Kronborg den 27. Marts 1801.
På det tidspunkt lå den engelske flåde ud for Hornbæk og gjorde klar til at sætte kurs mod Øresund.
Ud fra disse oplysninger kan man roligt slutte, at det er mere end sandsynligt, at Mads Gulstad har deltaget aktivt som artillerifficer i forbindelse med bataljen mellem den engelske flåde og Kronborg, der fandt sted den 30. april 1801 kl. ca. 06.30 og slutter 2*/2 time senere.
På Kronborg blev 1 dræbt og 2 såret. Der var ingen meldinger om skader på de engelske orlogsfartøjer.

Grunden til englandskrigene var hovedsageligt at danske handelsskibe bragte umådelige mængder af krigsvigtige varer til franskmændene under napoleonskrigene.
Samtidigt med at man påberåbte sig retten til de frie have, brød man den engelske blokade mod Frankrig og støttede hermed Napoleon.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Denne foragtelige handling tjente Danmark en fantastisk bunke penge på, griskheden havde ingen grænser.
Danmark støttede den gang Napoleon, ligesom de ansvarlige senere støttede Hitler af ren og skær angst for ikke at holde med vinderen, og begge gange tog de ansvarlige fejl.

De kanoner, som var opstillet på Kronborgs bastioner, havde en alvorlig fejl - de kunne kun række midt ud i sundet, og det fandt den engelske admiral Nelson hurtigt ud af og sejlede lidt øst over og så ind mod København, hvor slaget på Reden var næste akt af den sørgelige forestilling.
Ifølge forfatteren Palle Lauring, blev en af kanonerne betjent af en ung stykjunker, den senere så berømte general de Meza. Han fik i øvrigt, ifølge forfatteren, en alvorlig reprimande for at have sløset umådeholdent med krudtet i forbindelse med bataljen med den engelske flåde.
Forfatteren har imidlertid ikke været opmærksom på, at general de Meza blev født i 1792 og således kun var 9 år gammel i 1801.
En stykjunker var en artilleriofficer med løjtnantsrang.
Det må derfor antages, at det må havde været en anden person med samme efternavn som generalens, der har bakset med en af kanonerne på Kronborg i 1801.
Samme forfatter fortæller, at kommandanten ikke var alt for glad for brugen af kanonerne, da han havde fået anlagt en køkkenhave på bastionerne, hvor hans soldater nu hæmningsløst trampede rundt, for at betjene kanonerne, der jo alligevel ikke kunne skade den engelske flåde.
På Kronborg hed kommandanten Ezechias Heinrich von Stricker 1734-1814 gift med Fredericia Christiane Herbst 1745-1805 datter af kontreadmiral Michael Johan Herbst 1699-1762.
Kontreadmiralen er bisat i Holmens Kirke (i korgangen) og er på den måde den ældste af vore aner, så vidt jeg ved, om hvem vi kan siger, at vi har et synligt gravminde. Kontreadmiral Herbst var et overordentligt vellidt og respekteret menneske. I et brev fra overkrigssekretær grev Danneskiold-Samsøe til kongen (Frederik 5.) i anledningen af kontreadmiral Herbsts død, udtales der blandt andet: ”Kontreadmiral Herbst var arbejdsom og sit Embede fuldkommen voxen, fuld af Zele (sjæl) og god Vilje. Derfor er det ogsaa ham at tilregne, at Eders Majestæt endnu har en Flaade”. Kan det siges bedre?
Vores stammoder, som vi snart skal komme tilbage til, Anna Lovise von Stricker kunne derfor være stolt af at have haft sådan en rar og venlig morfar i kontreadmiral Herbst, medens hendes farfar major Alexander von Stricker var et hidsigt magtmenneske med et krigerisk sind. Strickerne var kendt for deres hidsige temperament.
Kommandanten var ud af en fornem tysk slægt der kunne føre sine aner tilbage til år 1187 (Heirucus de Hesepe) og havde, da slægten var på sit højeste stade i 1584 under Heinrich Striik, ikke mindre end omkring 40 godser og landsbyer i sin besiddelse.
Kommandanten havde sammen med sine brødre deltaget i 7-årskrigen 1756-1763 på fransk side. Han blev såret i benet i forbindelse med slaget ved Warburg og fik hesten skudt bort under sig ved Campenbuch. Han blev kaldt hjem 1761 og ansat som kaptajn ved artilleriet i København. Blev så gift i året 1764.
En af kommandantens brødre hed Carl Alexander von Stricker f. 1731, han var general i den norsk-danske hær i Norge. Han var meget slægtsinteresseret, og det er fra ham, vi har de fleste oplysninger om slægten Stricker.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

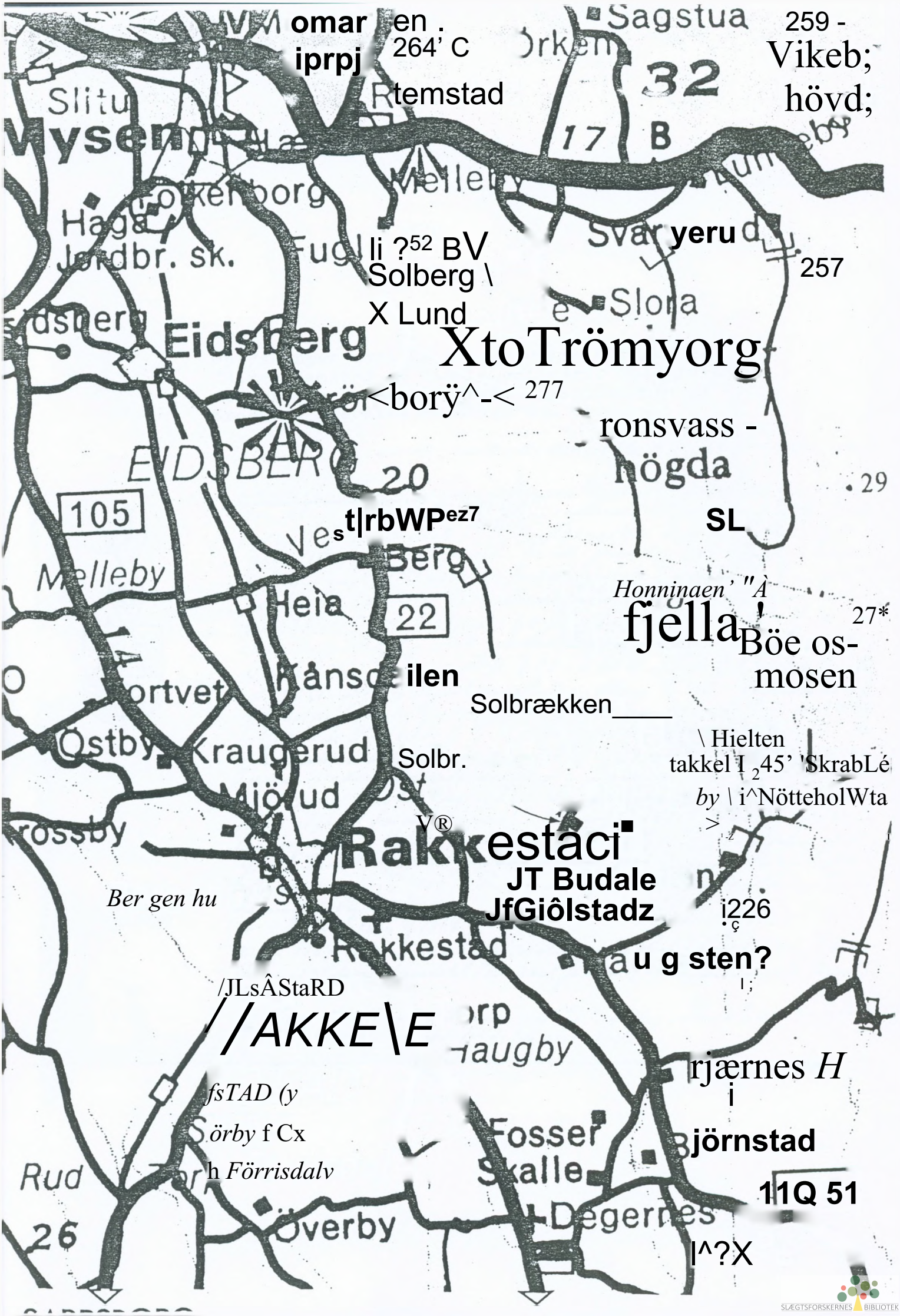
omar
iprpj
en .
264' C
temstad
259 -
Vikeb;
hövd;
li ?52 BV
Solberg \
X Lund
yeru
257
XtoTrömyorg
<borÿ^-< 277
ronsvass -
högda
Eidsberg
EIDSBERG
105
20
22
29
SL
Honninaen' "À
fjella
27*
Böe os-
mosen
Solbrækken____
\ Hielten
takkel I 245' 'SkrabLé
by \ i^NötteholWta
Solbr.
Rakkestad
JT Budale
JfGiôlstadz
i226
u g sten?
/JLsÂStaRD
//AKKE\E
fsTAD (y
örby f Cx
h Förrisdalv
rjærnes H
i
jörnstad
11Q 51
I^?X
Ber gen hu
Rud
26
Fosser
Skalle
Degernes
Överby

Oplysninger samt våbenskjold fra Rigsarkivet "Hirch samling om danske officerer 16^-8–181^" vedrørende generalløjtnant og kommandant pa˚ Kronborg Ezechias Heinrich von Stricker.

Ezechias Heinrich, Søn af Major Alexander og Sophie Christine Wendt – f. i Rendsborg $\frac{3}{8}$ 1734 – indtraadt i Tjenesten 1749 – Ma[jor] fjerde Vagt i Holst Artl. 1751 – Sjunde Vagt i Dansk Artl $\frac{3}{5}$ 1756 – Cpt. 1757 i fransk Tjeneste – Prædt. Armeen $\frac{3}{5}$ 58 – Capt. i Armeen $\frac{24}{12}$ 1760 – vant 1761 en Aar i fransk Tjeneste og erhvervede sig $\frac{3}{4}$ [illegible] gaa 200 Rdl (af under Carl Alexander Stricker) – blev efter Hjemkomsten $\frac{7}{4}$ 1762 ansat som Stykjunker paa Kronborg – h. Kapt. af Artl $\frac{23}{5}$ 62 – ansat som Kapt. i Artl ved Artl Korpsets Oprettelse $\frac{29}{7}$ 1764 – h. Maj. af Artl $\frac{6}{2}$ 72 – v. Maj af Artl $\frac{2}{7}$ 77 – k. Obr. Lt. af Inf $\frac{13}{8}$ 83 (Afsk $\frac{8}{2}$ [illegible] – St. Obr. Lt. i Artl og ansat ved Fæsten i Norge $\frac{25}{2}$ 85 – Kommanderende for Artl Korpset (under General Heith) $\frac{4}{8}$ 1788 paa Hovedgaarden Tillæg – h. Obrst (af Inf) $\frac{30}{1}$ 89 i den Provedie for afdøde Oberst [illegible] – Kommandant i Frederikssten $\frac{13}{4}$ 1792 med 1500 Rdl Gage og Fortrinsgages Emolumenter – Kommandant paa Kronborg $\frac{27}{12}$ 1793 med 1600 Rdl Gage og Fortrinsgages Revenuer Boes (af de [illegible] først afgaaet fra Artl Korpset) – Gjenn[em] $\frac{18}{9}$ 1801 – erhvervede $\frac{14}{12}$ 1801 Ch[arakter] til Generalorganisen Helsingørs Borgerliste Artl (RJV $\frac{516}{1801}$) – Afsked med Pension Lønsalter og fuld Gage som Pension paa Grund af Svagelighed efter Revisjonen $\frac{6}{4}$ 1809 – Pensionen forandret til Vartpenge $\frac{12}{4}$ 18[illegible] Kommand. af Obr $\frac{22}{6}$ 1809

† i Fredensborg $\frac{27}{3}$ 1814

* $\frac{14}{5}$ 1764 med Fredrikke Christiane Herbst († $\frac{4}{4}$ 1768 † $\frac{17}{6}$ 1806 Datter af Politimester Michael Johan og I. Hedevig Angelika Herbst Liebe

Hans Segl førdes i Signetl. ved Segltagelsen – Segnetlinierne gaa i 3 Fell 3 Hjerner i Skjold for de Hjerner Segl

I bogen ”Gamle Dage” skrevet af den norske forfatter Conradine Dunker, fortælles det, at general Carl Alexander von Stricker, da han var blevet pensioneret i 1802 i Christiania (Oslo) gav sig af med at plante kartofler. Forfatteren hørte generalens tjener sige:”Hr. General, der er en Mand, der vil kjøbe et Fjerdingpund Potatis”. Strickerne kunne altså også andet end at føre krig. En mulig forklaring på generalens ihærdighed i haven, var måske, at det gav ham en god undskyldning for at holde sig væk fra husets indre domæner, idet der i bogen oplyses, at generalinde von Stricker var meget dominerende og oftest drak en tår over tørsten.
Samme forfatter skriver i bogen, at generalens bror, den senere kommandant på Kronborg, var på besøg med sine børn i Christiania, og da forfatteren åbenbart har haft sit hjem lige i nærheden af generalens ejendom med tilhørende have, fik hun lejlighed til at lege med kommandantens børn, der kom fra Rendsborg. Forfatteren mindedes at børnene talte halvt dansk og halvt tysk. Til familien hørte en Mamsel Lobedantz der kun kunne tale tysk.
Men der var nu noget, der var betydeligt vigtigere for Mads Gulstad end strickerfamiliens fine aner, og det var, at kommandanten havde to nydelige døtre, der hed Anna Lovise von Stricker 1774-1867 og Charlotte Elisabeth von Stricker 1782-1870.
Disse to søstre gik formentlig tit tur på Kronborgs bastioner, hvor der altid var liv, frisk luft, flotte officerer, og så var det ikke så farligt som at begive sig ned i Helsingør by med alle de fulde søfolk og anden råhed. Det må vel være gået sådan til, da Anna Lovise på en af sine spadsereture har fået øje på den unge nydelige løjtnant Gulstad, og at de så har forelsket sig i hinanden. Måske er der en helt anden forklaring på, hvordan det gik til, vi ved det ikke.
Det har ikke passet hendes far, og der berettes i bogen ”Kronborg Have”, at en løjtnant elskede kommandantens datter og svor at bortføre hende til verdens ende.
Parret nåede ikke længere end til Marienlyst Slot, da de blev indhentet af soldater, som fik bragt det forelskede par tilbage til Kronborg. Stedet skulle efter sigende stadig hedde “Verdens ende”.
Det var naturligvis kommandanten, der havde sendt sine soldater ud for at få den udflugt stoppet. Men trods faderens uvilje blev de to unge alligevel gift den 19/11 1802 i Kronborg Slotskirke. De boede i østre fløj på Kronborg og snart kom der børn.
Familien Gulstad var en realitet, en meget levedygtig slægt var i sin vorden.
Det bør nok nævnes, at der i Anna Lovises hjem hos den gamle kommandant ikke ligefrem var noget godt forhold. Moderen Fredericia Christiane von Herbst var død i året 1805, og medens moderen endnu levede, fik faderen en søn og en datter med familiens stuepige frøken Johanne Lobedantz, begge børn fik navnet Stricker, og de boede alle tre i hjemmet - et særdeles underligt forhold, ikke mindst tiden taget i betragtning.
Da moderen så døde i 1805, blev frøken Lobedantz husets frue, og forholdet til Anna Lovise og hendes søster blev om muligt endnu værre.
Frøken Lobedantz og kommandanten, der nu var blevet udnævnt fra oberst til generalløjtnant, blev aldrig gift. Hun passede ham til han døde 27/3 1814 i Fredensborg.
Efter kommandantens død rejste frøken Lobedantz ned til sin datter i Trankebar (forhenværende dansk koloni i Indien).
Med sig tog hun mange af familien Strickers gamle minder fra Kronborg.
Mads blev i året 1812 udnævnt til premierløjtnant med en stærk tiltrængt lønforhøjelse til følge. Familien var på det tidspunkt velsignet med en børneflok på 6.
Det fortælles, at Mads under et kongebesøg på Kronborg satte en tændt lygte ned i en åben krudttønde og sagde: ”Her er så krudtmagasinet Deres majestæt”!

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Som gammel søartillerist skal jeg helt undlade at kommentere den historie, men da det er en gammel familieoverlevering, skal den sandelig med i denne beretning.
I marts 1813 bliver Mads alvorligt syg og dør den 8. marts 1813.
Medens familien indtil Mads døde boede på Kronborg, var Anna Lovises søster Charlotte Elisabeth en hyppig gæst i hjemmet og det skyldtes nok hovedsageligt den omtalte frk. Lobedantz der, som nævnt, var lidet lidt. Sjovt nok var der i familien, vist mest blandt de kvindelige slægtninge, helt op til min tid et nedarvet had til denne kvinde, blandt andet hørte jeg en gammel tante sige, da man nævnte frk. Lobedantz navn, at" hende taler vi ikke om".
Slægtsforskere og historikere ærgrer sig mere over, at hun blandt andet tog mulige billeder af kommandanten med sig, så eftertiden ikke har et eneste portræt af den berømte kommandant. Jeg havde, medens jeg var ansat på Nationalmuseet, efterlyst et billede af kommandanten gennem museets forbindelser, men det gav intet resultat.
På Kronborg snittede fangerne en gyngehest til kommandantens børnebørn. Denne gyngehest tog Anna Lovise med da hun forlod Kronborg. Gyngehesten, der blev kaldt Rosinante efter Don Quixotes usle hest, blev herefter brugt af små Gulstader helt op til 1900-tallet. I Holbæk, i læge Alex Suhr Gulstads hjem, har tanterne fra Grundtvigsvej og tante Ida redet på gyngehesten.
I forbindelse med de besøg som Charlotte Elisabeth aflagde hos sin søster og Mads, mødte hun en særdeles god ven af Mads nemlig Lauritz Aagaard Hass 1773-1822. Hass skulle have været præst efter sin morfar, det var hans mors store ønske.
Morfaren kom ulykkeligt af dage, da han, efter et besøg i sognet, for vild på den jyske hede i en frygtelig snestorm og frøs ihjel.
Hass blev sendt til København for at studere til præst. For at opretholde livet skrev han digte og udgav en bog med sange, som, efter sigende, ikke passede sig for en ung teologistuderende, og da hans mor var død i året 1776, opgav han sit studie, selv om det var hans mors inderligste ønske at han skulle blive præst, og han kaldte sig litterat.
Der har åbenbart ikke været så mange penge i hans skriveri, selv om landet befandt sig i den florissante (blomstrende) periode, der sluttede med englandskrigene, en periode der var rig på kunst og litteratur.
Han lod sig ansætte ved den nyopfundne optiske telegraf, der var blevet installeret på Kronborg i året 1801.
På Kronborg blev Hass telegrafbestyrer og Lauritz Hass, og Mads Gulstad fandt hurtigt hinanden og blev de bedste venner. Hass traf, i forbindelse med et besøg hos Mads Gulstad, Anna Lovises søster Charlotte Elisabeth, og et venskab udløste et ægteskab mellem de to, og de blev gift i 1810.
Der var et varmt og godt forhold mellem de to familier som varede hele livet. Også børnene af de to familier kom godt ud af det med hinanden, så godt at Mads Gulstads søn Alex giftede sig med Hass' datter Annette Adolphine, og dette forhold gjorde, at vi så kom i familie med Hass og blev en del af den Aagaardske legatfamilie.
Den Aagaardske legatfamilie fra Juelstrup Præstegaard startede med Lauritz Aagaard Hass' morfar, sognepræst Lauritz Jacobsen Aagaard, døbt den 15. januar 1702 i Kjetterup sogn, Vester Han Herred. Hans forældre var Jacob Baltzarsøn død 1716 og Karen Lauritzdatter 1679-1743. Faderen, Jacob Baltzarsøn var først forpagter af en vandmølle under herregården Aagaard i Kjetterup sogn, senere købte han gården Aalegaarden i sognet Skræm.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Sognepræst Lauritz Jacobsen Aagaard døde i Juelstrup Præstegaard i marts 1758 ifølge Buderup sogn kirkebog.
I kirkebogen er der tilføjet, at sognepræsten Lauritz Jacobsen Aagaard efter besøg hos sine sognebørn for vild og måtte overnatte på heden, hvor vejret var skiftet til stærk frost og kraftig snefog, hvilket medførte hans død.
Lauritz Jacobsen Aagaard var gift med Anna Pedersdatter Deichmann født ca. 1713 i Buderup og døde 23. november 1790.
Ægteparret efterlod sig 17 børn.
Sønnen, provst Peder Deichmann Aagaard oprettede Det Aagaardske Familielegat fra Juelstrup Præstegaard den ô.februar 1790.
Datteren Cathrine Eckhoff Aagaard født 9. august 1739 i Buderup og død 18. januar 1776 blev gift 1. juli 1772 med vinhandler i Ålborg Niels Hass 1739-1801.
I året 1773 fik de sønnen Lauritz Aagaard Hass, og det blev så min kødelige tipoldefar.
Omkring året 1900 registrerede man den Aagaardske legatfamilie (udkom i bogform 1905) og legatfamilien omfattede da 386 forskellige familienavne, der foruden familienavnet Aagaard også har familienavnet Gulstad i legatfamiliens annaler.
Man kan selv gøre sig sine tanker om, hvor stort et arbejde en slægtsforsker kan påtage sig, hvis han vil registrere en familieforgrening inden for f.eks. 100 år.

Den optiske telegraf på Kronborg hvor, som nævnt, Lauritz Aagaard Hass var telegrafbestyrer, var et semaforesystem som kunne aflæses på en station og så sendes videre til næste. På den måde kunne man hurtigt fra Kronborg gennem fire stationer sende meddelelser til Holmen, hvorfra man så med stafet kunne bringe signalet til kongen, eller hvem der skulle have beskeden.
Det var en forudsætning, at det ikke var tåget eller for meget røg imellem modtagerstationerne, og om natten var det naturligvis helt udelukket, at man kunne bruge signalsystemet, der næppe blev spået nogen lang levetid.
Det var derfor uden tvivl et stort held for Hass, at han fik en stilling som pakhusforvalter i Helsingør.
Familien flyttede fra telegrafbestyrerboligen på Kronborg til Helsingør by, hvor de boede i Brøndstræde, der i dag hedder Sankt Olai Gade, samme gade som Anna Lovise boede i, og hvortil hun var flyttet efter Mads "s død i 1813.
Mads Gulstad og Anna Lovise fik seks børn, der trods trange kår blev opdraget til at klare sig på bedste måde, og langt bedre end børn under tilsvarende sociale og økonomiske forhold.
Man gætter nok ikke helt galt, hvis man tænker, at det først og fremmest var den viljestærke Anna Lovise med de stærke gener fra Strickerne, der har æren for, at det gik slægten så godt som det gjorde.
Følgerne af englandskrigene og vor forbundsfælle Napoleons nederlag ved Waterloo i 1815, var en katastrofe for Danmark.
Vi fik et militært nederlag, mistede den stolte flåde, vores udenrigshandel kollapsede, og heraf fulgte statsbankerotten i 1813. Endelig mistede vi i 1814 Norge og dermed en stor del af den betydelige handel, der var mellem Norge og Danmark.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Alt sammen forårsaget af en tåbelig enevoldskonge Frederik den 6. og hans lige så tåbelige og fidele rådgivere, der blev suppleret af en flok hæmningsløse, griske og korrupte handelsmænd. De måtte med rette sande, at den der vil leve af krigen før eller senere indhentes af den og må betale prisen.
Danskernes opførsel og moral under englandskrigene inspirerede i øvrigt den tyske digter Berthold Brecht til at skrive skuespillet ”Mutter Courage”. Mutter Courage troede, at hun uden besværligheder kunne sælge varer fra sin kræmmervogn til de forskellige krigende parter og tjene tykt på det uden belastende omkostninger.
Hun måtte betale med det mest dyrebare hun havde - nemlig sine børn.
Det må vel siges, at det skuespil er mindre flatterende for os danskere, og et stadigt trist minde om vores, ind imellem, dårlige moral.
Næste katastrofe for Danmark var så småt ved at gå i gang i Slesvig-Holsten.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

2. slægtled:

Heinrich Christian Alexander Stricker Gulstad 30/1 1805-17/11 1882 gift med sin kusine Annette Adolphine Hass 28/12 1816-18/1 1874.
Alex, som han kaldtes, blev en af Helsingørs store skibshandlere og skibsklarerer.
Forretningen var baseret på øresundstolden 1429-1857. Denne, lidt mærkværdige told, var en guldfugl for landet og ikke mindst for Helsingør. Alle skibe var nødsaget til at standse op og få deres told betalt, og så var det jo også naturligt at proviantere i Helsingør, ikke mindst hvis skibet skulle op i Østersøen og måske helt til Rusland.
Gennem sundet passerede mere end 20000 skibe årligt, og der berettes, at der ofte kunne være op til 100 skippere på en gang der ventede på at får klareret deres skibe hos Alex Gulstad.
De bedste kunder blandt skipperne kunne spise og endda overnatte hos Alex Gulstad i den store købmandsgård i Strandgade 2, der blandt andet rummede en stor dagligstue med 5 vinduer, hvor der nemt kunne dækkes op til 50-60 personer.
Her i denne dagligstue blev der holdt adskillige store fester.
Ejendommen Strandgade 2 blev nedrevet i 1859.

Da øresundstolden blev ophævet i 1857, holdt mange af aktiviteterne op og Alex' blomstrende forretning sygnede hen til en almindelig købmandsforretning, og aktiviteterne i den store købmandsgård i Strandgade 2 minimeredes.
Det var i Alex' købmandsgård, at hele slægten samledes, og der kunne til store familiefester som f.eks. til jul og nytår være et halvt hundrede familiemedlemmer omkring punchebollen.
Til nytårsaften blev der, efter at man havde spist den traditionelle forlorne skildpadde ved midnat, slået 12 rungende slag på en bakke, hvorefter man dansede kædedans gennem hele huset.
Ved sådanne lejligheder var der flere traditioner, og det var fast skik, at man rejste sig og sang en gammel norsk sang:

De gamle vi også vil bringe i hu
De var jo fordum hvad vi ere nu
De vare så glade så raske og fri
Og at de har elsket det vide jo vi

Sangen har i øvrigt været nævnt i Karen Blixens novellesamling: Syv fantastiske fortællinger "Et familieskab i Helsingør".

En af Alex' brødre, Adolf Lauritz Gulstad, var en særlig kær og hyppig gæst i købmandsgården. På deres ældre dage mødtes de to brødre dagligt, og så blev der skænket toddy, og de fik sig et parti skak.
Der var i det hele taget et bemærkelsesværdigt varmt og kærligt forhold og godt sammenhold indenfor den gulstadske familiekreds I Helsingør.
En anden af Alex' brødre var oberst Frederich Moritz Emil Gulstad 1810-1871. Hans del af slægten kom til at spille en meget vigtig rolle i vort familieforhold, hvorfor jeg kort vil berette lidt om ham.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Frederich M.E.Gulstad kom ind i hæren som officer og deltog i de slesvigske krige i 1848 og 1864. Han var med ved det berømte slag ved Isted i 1850, hvor oberst Læssøe og general Scheppegrel faldt.
Obersten, der i 1850 var ritmester, sendte et brev til sin bror, kontrollør ved Øresunds toldkammer Adolf Lauritz Gulstad 1808-1894, et par dage efter slaget ved Isted den 24-25 juli 1850.
I brevet beretter han, at han havde kvarter i Flensborg under general Schleppegrel og herfra som kommandant ledte sine folk i kamp mod fjenden på et sted, der hed Helligbækken ved Stenderup. Der blev kæmpet hårdt i 2 dage, og stillingen blev holdt.
Brevet blev offentliggjort for første gang i 1950 i Berlingske Aftenavis.

Dette slag ved Isted vandt danskerne, og krigen var i første omgang vundet af danskerne.
Herefter var oberst Gulstad chef for Slesvigske Grænsegendarmeri. Hans store kendskab til landsdelen var til stor nytte, da krigen mellem Danmark og Preussen blev genoptaget i 1864, hvorfor han blev tilknyttet hærens generalstab.
Tilbagetrækningen fra Dannevirke til Dybbøl skanser var en stor militærstrategisk bedrift, men som tilbagetog naturligvis et chok for befolkningen.
Oberst Gulstad var personligt involveret i tilbagetrækningen fra Dannevirke den 5. februar 1864. Han måtte sammen med sine mænd, fra det beredne ordonanskorps, et langt stykke af ruten mod Dybbøl skanser, stige af hestene og føre de nervøse dyr frem ved tøjlerne af de frosne og spejlglatte veje.
Senere, efter at Dybbøl var faldet, og en del af de danske tropper var trukket over til Als, fik oberst Gulstad kvarter på Kegnæs, hvor han som kommandant havde ansvaret for evakueringen af tropperne fra Als til Fyn.
På Als blev der overført ca. 12.000 danske soldater fra Dybbøl.
Af disse blev 3.092 dræbt eller taget tilfange. Preussernes tab var 378 mand.
Det lykkes at få overført ca. 9.000 danske soldater fra Als til Fyn.
Steder hvor evakueringen fandt sted hedder Drejet og er en smal tange mellem Als og Kegnæs.
Det lykkedes preusserne at landsætte overlegne styrker på Als ret hurtigt, og den militære situation på øen var håbløs for den danske hær.
De danske tropper blev totalt nedkæmpet, og øen Als blev besat af preusserne den 29. Juni 1864.
Krigen blev tabt, og Danmark måtte af med næsten en tredjedel af landet med ca. 800.000 landsmænd, der herefter var preussere ogi 1871 da de tyske delstater var samlet i et tysk fædreland, tyskere.
Politikerne afskedigede den dygtige militærstrateg general de Meza, selv om det også den gang, som sædvanlig, var de ansvarlige politikeres udulighed, der var årsag til katastrofen.
England foreslog i 1864 Preussen og Danmark at iværksætte en sindelagsafstemning, med neutrale observatører, som grundlag for en retfærdig og fornuftig grænsedragning i Slesvig.
Det ville, hvis planen var blevet ført ud i livet, ifølge historikere, have betydet, at et langt større landområde i dag ville have været dansk land, end det vi fik tilbage i 1920.
Tyskerne havde på de ca. 50 år efter 1864 infiltreret området så meget, at blandt andet Flensborg forblev tysk, og det må vel siges at have været et smerteligt tab for Danmark.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

En anden grund til at de dansksindede ikke var i så stort overtal ved afstemningen i 1920, som man havde håbet, skyldtes, at Tyskland trods forarmelsen, efter at have tabt første verdenskrig, lovmæssigt var socialt foran os danske og langt mere menneskevenligt, end man mente i Danmark. Mange sagde, at københavnerne var mere sønderjyske end sønderjyderne selv.
Det resulterede da også i, a t der i de større sønderjyske bysamfund var et ikke ringe overtal af stemmer til fordel for at forblive tyske. Det gjorde sig således gældende både i Tønder og Aabenraa, hvor mange var bange for at miste deres arbejde, man må jo huske på, at Danmark den gang var et landbrugsland, der ikke havde nogen stor industri i modsætning til Tyskland, og det var forklaringen på, at mange industriarbejdere stemte for at forblive tyske.
Kun i Haderslev var der et solidt flertal for at blive danske og endelig var der bønderne der hovedsageligt var stemt for at komme tilbage til Danmark.
Bismarck sagde ja til det engelske forslag om afstemningen i 1864, Danmark sagde nej. Man ville hellere fortsætte krigen, som man naturligvis var sikker på at vinde på trods af militæreksperters advarsler.
Oberst Gulstad var, efter hvad læge Svend Gulstad fortalte mig, personligt stærkt rystet og fortvivlet over den militære situation i 1864-krigen.
Måske var det sådanne tåbeligheder i 1864, der inspirerede H.C.Andersen til at skrive eventyret “Hvad fatter gør er altid det rigtige”.
Nogle påstår, at danskerne efter 1864 fik et mindreværdskompleks, der udartede sig til storhedsvanvid, og at vi stadig lider under det.
Bismarck havde i 1871 samlet de tyske forbund til et samlet tysk rige, der snart skulle vise sig at blive en førende europæisk stormagt.
I 1870 førte han krig mod Frankrig og vandt krigen.
Det var denne gryende stormagt vi ville tæve - hvor naivt, hvor tåbeligt.
Obersten var gift med 1. Therese Gehrt 1817-1855 og 2. Henriette Frederiche Lawaetz 1824-1863, datter af justitsråd i Altona, Heinrich Friedrich Lawaetz.
Med sit ægteskab med Henriette Lawaetz fik obersten en hustru, der var født i Altona og dermed en Slesvig-Holstener, der i modsætning til oberstens første kone, også var det af sind.
Ifølge min far, mente Henriette Lawaetz, at Holsten, hvor stort set alle talte tysk, og den del af Slesvig, hvor ca. halvdelen talte tysk, burde kunne tilslutte sig de tyske delstater, hvis det nu var deres ønske. Denne indstilling var formentlig, til oberstens store sorg, hovedårsagen til, at børnene af første ægteskab ikke ville kendes ved deres stedmor. I visse dele af familien blev Henriette Lawaetz Gulstad omtalt som: ”Den tyske heks”.
Den indstilling, som Henriette Lawaetz Gulstad havde til problemet om Slesvig-Holstens tilhørsforhold til Danmark i tiden omkring 1848 -1864, var almindelig i mange familier i landsdelen, og resulterede ofte i mange tragiske fjendskaber mellem familiemedlemmer.
En anden af oberstens store sorger var, at oberstens ældste søn Waldemar Gulstad døde, kun tyve år gammel.
Så vidt jeg ved, kom oberstens børn af begge ægteskaber, mærkeligt nok, godt ud af det med hinanden.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

3.slægtled:

Carl Ludvig Gulstad 16/11849-12/6 1891 gift med Louise Amalie Carlsen 31/1 1861-4/3 1890.
Gift første gang med sin kusine Antoinette Christiane Adelheid Gulstad 3/1 1849 - 17/4 1876, datter af hans farbror, kontorchef i Øresunds Toldkammer, kammerråd Adolf Lauritz Gulstad 1808-1894.1 dette ægteskab fik de sønnen (min fars halvbror) Carl Stricker Gulstad 23/2 1874 - 21/12 1905. Carl Stricker Gulstad rejste til USA., hvor han fik en stilling som maskinfabrikant. Han døde ugift.
Takket være apoteker Knud Alexander Gulstads 1885-1950 optegnelser, har vi et ganske godt billede af Alex' liv og levned. Det kniber lidt mere med at berette, hvad der skete i Carl Ludvigs barndom og ungdom, men han har sikkert haft en lykkelig tid i Helsingør omgivet af venlige familiemedlemmer, ikke mindst hans farmor, der jo boede lige i nærheden, og så var der jo nok at se på i den travle købmandsgård og på havnen med de mange fremmede skibe, og det brogede liv, det medførte.
Han blev uddannet som maskiningeniør og var ejer af en mindre symaskinefabrik, der desværre gik fallit i forbindelse med en æreskaution, hvor et familiemedlem var indblandet. Han var ansat inden for det nyoprettede arbejdstilsyn. Han arbejdede også for Tivoli, hvor han bl.a. ledede byggeriet af Tivoli's første pariserhjul. Som følge af farfars tilknytning til Tivoli kom familien gratis i Tivoli, og det var jo ikke så dårligt.
Min farfar var en ivrig rytter og red ofte i Dyrehaven nord for København, ved en sådan lejlighed styrtede han med sin hest og kom alvorlig til skade.
Men han kom sig heldigvis over uheldet, og familien slap med skrækken.
Min farmor var datter af overintendant Otto Johannes Carlsen 1821-1898 gift med Fredericia Sophie Louise Leonhardt 1835-1902, og om min oldefar overintendant Carlsen ved vi, at han under tilbagetrækningen fra Dannevirke i 64-krigen måtte efterlade regimentskassen til preusserne, og at han sluttede sin militære karriere som overintendant på Kastellet i København.
Min farmor døde i barselseng efter have født min far Louis Ann'e Gulstad den 27 februar 1890. Farmor døde den 4. marts 1890 på Frederiksberg.
Som om denne ulykke for familien ikke var hård nok, blev min farfar livsfarligt kvæstet ved en kedeleksplosion i forbindelse med sit arbejde for fabrikstilsynet og døde kort efter af sine kvæstelser. Det har været ganske forfærdeligt for min farfar at tænke på, at han nu skulle forlade sine stakkels børn, og hvad der nu skulle blive af dem.
Foruden min far var der min onkel Otto, der kom i hjemmet hos sine morforældre, tante Ida kom til Holbæk hos sin farbror, læge Alex Suhr Gulstad 1842-1927, mine 2 tanter Ellen og Karen kom i huset hos min farfars to ældre søstre. Det var straks et større problem at komme af med det etårige barn Louis, da der ikke var nogen, der ville have det lille sygeligt udseende barn.
Til sidst satte familien, som den sidste udvej, en annonce i den Berlingske avis, og det gav resultat.
Far blev optaget som plejebarn hos sin afdøde fars fætter, Heinrich Fritz Vilhelm Lawaetz Gulstad 1858-1931 gift med Agnes Dorthea Jessen Dahl 1867-1956. Heinrich Fritz Vilhelm Lawaetz Gulstad var søn af oberst Frederich Moritz Emil Gulstad og Henriette Frederiche Lawaetz Gulstad.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

4. slægtled:

Louis Anne´Gulstad 23/2 1890 - 17/12-1958 gift med Helga Eleonora Jensen 11/7 1900 - 1/3-1988.
Som ovenfor nævnt døde min farmor 4 dage efter min fars fødsel og et års tid derefter min farfar. Min far var nu forældreløs. Det har været en ufattelig katastrofe for de 5 børn, og man fornemmer godt den sørgelige stemningen i min fars hjem, når man læser tante Idas beretning om sin fars ulykkelige fortvivlelse over at skulle forlade sine stakkels børn til en uvis skæbne.
Far kom, som jeg allerede har nævnt, efter nogle problemer, til sin fars fætter Heinrich Fritz Vilhelm Lawaetz Gulstad.
Heine og Thea, som hans forældre kaldtes blandt familie og venner, var velhavende. Bedstefar var fiskegrosserer, og bedstemor var kommet fra den meget velhavende familie Dahl (Brdr. Dahl) og havde gennem sine forældre fået en passende medgift.
Bedstefar havde kontor i Amaliegade 39, og hans telegramadresse var GULSTADO. Mine bedsteforældre var barnløse, da far kom ind i familien og fik heller ikke børn senere, så det måtte, skulle man da tro, være en velsignelse at kunne adoptere sådan en lille dreng, der oven i købet var en ægte Gulstad.
Men far blev kun plejebarn, og der udarbejdedes, kort efter at far var modtaget i huset, et dokument, der blev underskrevet af bedstefars svoger, der var min fars farbror, læge Alexander Jochum Suhr Gulstad 1842-1927 i Holbæk.
Dokumentet gik ud på, at deres plejesøn Louis aldrig skulle kunne gøre arvekrav mod dem under nogen som helst omstændigheder, og at deres plejeforpligtigelser til enhver tid kunne ophøre.
Far så først dette dokument efter bedstemors død i 1956, og det blev han ked af, for han havde jo altid regnet mine bedsteforældre som sine forældre, og det havde måske også været rigtigt af dem at brænde dokumentet på det tidspunkt, hvor det havde mistet sin betydning, og inden det blev læst af deres plejesøn. I øvrigt tror jeg, at det med plejesønnen, kun har været et følelsesmæssigt spørgsmål for min far, for i virkeligheden blev han ganske givet behandlet nøjagtigt, som om han havde være deres egen søn.
Jeg vil herefter beskrive, hvad det var for en slægtsgren, min far var havnet i for det fortæller samtidig noget om slægtens storhedstid.
Oberst Frederich Moritz Gulstads ældste datter, som han fik med sin første kone Therese Gert, var Erlinde Mathilde Ingeborg Gulstad 1848-1921, hun blev gift med min fars farbror, læge Alexander Jochum Suhr Gulstad 1842-1927, (vi har jo i familien haft flere kusine-fætter-ægteskaber).
Her finder jeg det på sin plads at nævne, at ved dette ægteskab fik oberstens datter som medgift de møbler, som min far arvede nogle af, og som nu står i mit hjem.
Det drejede sig om et dokumentskab, et spejlskab uden spejl (min mor solgte spejlet inden jeg overtog møblerne), endelig var der et skrivebord. Møblerne er formentlig fremstillet omkring år 1835. Jeg har et fotografi af møblerne, fra den gang de stod i hjemmet i Holbæk i 1901.
En anden af oberstens og Therese Gerts døtre Helene Marie Gulstad 1847-1930 blev gift med kammerjunker Ferdinand Hans Henrik Lerche. Deres datter Dagmar Therese Louise Lerche 1871-1942 blev som 20 årig gift med Andreas de Richelieu 1852-1932.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Richelieu var admiral i den siamesiske flåde (nu Thailand) og medstifter af ØK og Landmandsbanken (nu Den Danske Bank). Richelieu var en overgang landets rigeste mand, men så kom krakket med Landmandsbanken, og det kostede Richelieu efter sigende mere end 20 millioner kroner, og det var mange penge den gang.
Richelieu boede på minislottet Kokkedal og ejede blandt andet ejendommen Amaliegade 5 i København, hvor senere BP OLIE-KOMPAGNIET A/S havde hovedkontor. Her havde min far spist mangen et godt måltid mad og på den samme adresse, men i en helt anden bygning, havde jeg i mange år min daglige gang som overassistent i BP.
En anden datter af familien Lerche var Marie Louise Henriette Lerche, der blev gift med baron Wedel-Wedelsborg.
Endelig skal nævnes sønnen, bedstefars nevø, kammerherre Flemming Emil Harald Lerche 1878-1972, der var gesandt i Finland, og som nok var en af de hyppigste og kæreste gæster i mine bedsteforældres hjem.
Far havde et særdeles godt forhold til fætteren Flemming Lerche, og de holdt forbindelsen ved lige med hinanden til det sidste.
Efter bedstefars død i 1931 fik Flemming Lerche af sin tante Thea (bedstemor) oberstens signetring, skønt min far bad sin mor om at lade den blive i Gulstad-slægtens eje. Min far var af den opfattelse, at signetringen havde tilhørt Mads Gulstad, men senere fandt jeg ud af der i ringen var indgraveret bogstaverne FG, hvilket viste, at det har været oberstens ring.
Kammerherre Flemming Lerche fik alligevel ringen, og da oberst Gulstad jo var Flemming Lerches morfar, var der vel også lidt fornuft i det.
Flemming Lerche kendte godt min fars ønske om det gulstadske klenodie, men derved blev det, og som sagt, det var jo også rimeligt nok, beholdt Flemming Lerche oberst Gulstads signetring.
Nu er signetringen atter i Gulstad-slægtens eje, og det gik sådan til:
Inger og jeg var, i forbindelse med et besøg i juni 1998 hos min kusine Ellen, født 23/4-23, datter af min tante Ida, og gift med admiral Richelieus søn, nu afdøde Louis de Richelieu.
Ved denne familiesammenkomst, mødte vi kammerherre Flemming Lerches søn, der i øvrigt også hedder Flemming. Af Flemming Lerche fik jeg overrakt den ca. 170 år gamle smukke og særprægede signetring med vort våbenskjold skåret ind i grøn jade. Flemming Lerche gav sin begrundelse for, at ringen nu skulle tilbage til familien Gulstad, idet han udtalte, at Lercherne jo har deres eget våben, og at det derfor var rimeligt, at vi fik et af familiens mest kendte klenodier tilbage, et klenodie, som han vidste fra sin far, at familien Gulstad gerne ønskede tilbage i Gulstad-slægtens eje.
Overrækkelsen af signetringen skete i Ellens dejlige svenske trævilla i Båstad, Sverige.

Bedstefar tjente til tider rigtigt mange penge på Rusland og havde en fast agent i Skt. Petersborg, hvor han også selv nu og da måtte være til stede, jeg tror, at han godt kunne lide selv at rejse rundt i Europa og ordne sine forretninger.
Bedstefar bar som mellemnavn moderens navn Lawaetz, og det betød meget for ham. Lawaetzerne stammede fra huguenotterne, der som protestanter måtte flygte efter de uhyggelige forfølgelser i Frankrig (Bartholomæusnatten 1572). Familien Lawaetz var indflydelsesrige, de var jordbesiddere og sad i gode stillinger rundt om i landet.
Bedstefars bror Kay Oscar Arthur Gulstad 1853-1927 var ansat som overingeniør i Store Nordiske og kendt for at have opfundet det verdenskendte “Gulstadske relaix” .

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Han var ugift, men manglede efter sigende ikke kvindeligt selskab, var nok lidt af en særling. Han testamenterede sin formue til Indre Mission.
Endelig havde min bedstefar en bror der hed Fritz Vilhelm Nicolai Lawaetz Gulstad 1863-1948, gift med Anna Emilie Dreyer 1858-1932, der havde en proprietærgård "Bodegaarden" ved Kvistgård. Jeg har aldrig hørt, at min far skulle have været på besøg på "Bodegaarden".
Bedstemors familie var, som før nævnt, Dahierne, og det var i sandhed nogle af landets mest driftige forretningsmænd. De var i besiddelse af savværk (Carlsberg Savværk), godser og ikke mindst rør-, sanitet- og fittingsfirmaet Brdr. Dahl, der i mange år havde udstillingslokaler ved siden af hovedindgangen til Tivoli. Firmaet eksisterer den dag i dag og er i bedste velgående.
Bedstemor havde en ugift søster, der hed Hansine, eller som hun blev kaldt tante Hans, og en bror Georg Jessen der var kaptajn i Dansk-Fransk Rederiselskab. Han blev dræbt nede i Afrika i 1935, og efter hvad bedstemoder fortalte mig, var det formentlig af kannibaler.
I mine gemmer fandt jeg i bedstemors adressebog kaptajnens sidste adresse før han forsvandt, og det lød således: Monsieur le capitain G. Jessen, Leopoldville, L'Etat indépendant du Congo, Afrika - via Antverpen, Belgiqe.
Fra onkelen stammer det stikvåben, som jeg har hængende på væggen, det er belgisk og brugt af officerer i daværende Belgisk Congo omkring året 1890.
Det var så lidt om det familiære forhold og samtidig den kreds af personer, der, ifølge min far, kom i min fars hjem.
Familien boede først i St.Kongensgade og senere i en nyopført ejendom i Willemoesgade på Østerbro.
Min bedstemor fortalte mig om et par små hændelser fra min fars tidlige barndom.
Fars barnepige fyldte brændevin i Louis sutteflaske , så sov han bedre, medens hun havde besøg af sin kæreste. Det blev konstateret, da en læge blev tilkaldt til barnet, der nærmest var bevidstløs.
"Deres søn er stærkt beruset frue", sagde lægen, og min far fik en ny barnepige.
Far havde set, hvordan kuskene kørte med hest og vogn, og oppe i lejligheden styrede han et par stole fra en lille skammel. Da far blev trængende, besørgede han på gulvtæppet ved siden af "køretøjet", for sådan havde han jo set kuskene gøre bag deres køretøj. Men det værste var, at han også brugte nogle af kuskenes udtryk, men hvad det var for nogle, fik jeg ikke at vide.
Mere alvorligt blev det, da han var lidt større, og kongens lakaj kom op til bedstemor med lille Louis i kraven. Han var hoppet op på bagsmækken af kongens karet og var kørt med et godt stykke, medens kongen (Christian IX) intetanende havde siddet inde i sin karet.
Bedstefar var et rart menneske, fortalte min far mig, men til tider meget urimelig. Han led af en forstyrrelse i balancenerven, en lidelse, man, den gang, ikke kunne stille så meget op over for.
Bedstemor var heller ikke helt almindelig. Hun kom fra et overklassehjem og havde ingen særlig uddannelse, hvad der den gang var ganske normalt i de kredse, hvor døtre blev opdraget til at kunne indgå i et godt, det vil sige et rigt ægteskab. Hun var god til at sy og arbejde i læder. Hun var også en frue, der kunne repræsentere både ude og hjemme.
Bedstemor boede som barn i den sydlige udkant af Hillerød, hvor faderen havde en stor tømmerhandel. De boede i en stor herskabsvilla der hed "Villa Ultimo".
I forbindelse med villaen var der en mindre park med en sø, hvor børnene kunne sejle i en lille båd. Jeg havde som barn en lille skammel som stammede fra denne båd. I parken gik der påfugle, som gik rundt og udstødte derers karakteristiske lyde.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Bedstemors far var, udover at være en dygtig forretningsmand, også glad for at rejse.
I forbindelse med en forretningsrejse til Rom købte han og hjembragte en figur af en fattig romersk dreng der spiller på et eller andet musikinstrument, måske en lut. Ved en ildebrand i huset mistede figuren sin lut, men det var stadig et dejligt kunstværk som nu står i vores hjem.
Da Inger og jeg for nogle år siden var i London, så vi på Picadilly hos Fortnum & Mason en udstilling med figurer som vores, altså italienske drenge, der spillende på forskellige musikinstrumenter.
Fra en anden forretningsrejse, der gik til Skotland hjemtog bedstemors far en ponyvogn med pony til børnene. I mit hjem hang seletøjet til ponyen som endnu et minde om disse rejseindkøb.
Det skal også nævnes at bedstemors far var en habil kunstmaler.
Jeg har tre glimrende eksemplarer af hans malerier i vort hjem.
Fra min bedstemors hjem arvede jeg, gennem min far, et bronzeur der må formodes , at have været i familiens eje i ca. 150 år, men af en vidende og klog gammel urmager, som for år tilbage rensede og regulerede uret, blev anslået til ca. 300 år gammelt.
På uret er der en figur af Karl Martel, der på en stejlende hest i triumf løfter sin fane efter sejren over araberne i 732 ved Poitiers.
I dag er området, hvor bedstemor havde sit barndomshjem overtaget af autofirmaet Mercedes-Benz.

Mine bedsteforældre rejste en del rundt i Europa, og det nød min far også godt af og var med dem både i Norge, Tyskland og Svejts, og den gang var udenlandsrejser ikke almindeligt.
Mine bedsteforældre holdt af at tage til den Franske Riviera, hvor de mødtes med gode venner.
Sådanne udenlandsrejser blev taget når bedstefar kunne undværes fra sit kontor i Amaliegade.
Samlivet var nok ikke det allerbedste mellem mine bedsteforældre. Min far fortalte mig, at hans barneseng var anbragt, så den spærrede for adgangen til hans mors soveværelse.
En gang var det nær lykkedes bedstefar at komme ind til bedstemor ved at kravle under barnesengen, men angrebet mislykkedes fordi Louis, der åbenbart var klar over, hvorfor hans seng var anbragt netop der, advarede sin mor med høje råb. Bedstefar måtte slukøret trække sig tilbage til sit eget domæne.
Mine bedsteforældre elskede selskabslivet og var i særdeleshed glade for selskabelig omgang med familien.
Der var to særlige begivenheder, der forgyldte mine bedsteforældres selskabelige tilværelse.
Det ene var niecen Dagmar og Andreas de Richelius sølvbryllup, der forgik på admiral Richeleus fornemme ejendom i Kokkedal i året 1917.
Det andet var det celebre bryllup i året 1927, hvor nevøen Kaj Henrik Lerches datter Marie Louise Lerche blev gift med ingen ringere end greve Gilbert de la Rochefoucauld, kommandør i den franske flåde, hertug af la Roche-Guyan.
Den franske familie havde fornuftigt nok taget deres store yacht med til København, og her var der inviteret til reception i forbindelse med brylluppet for særlige indbudte, heriblandt mine bedsteforældre.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Min far blev uden tvivl forkælet, ikke mindst af gamle tanter fra de forskellige familier. Far var vist temmeligt uberørt af al den omfavnelse og gik sine egne vegne, blev et vildt og uregerlig barn og havde meget lidt respekt for sin kære familie, han manglede nok lidt af den ædle kunst, der hedder kunsten at behage.
Bedstemor fortalte, at han, da han var inviteret ud på et gods tilhørende en af Dahierne, kravlede op i et af godsets tårne og ud på hovedbygningens tagryg til stor forfærdelse for familien, og så blev han aldrig inviteret der mere.
Et par af de omtalte tanter tog min far med på restaurant Josty på Frederiksberg. Ved den lejlighed tabte en af tjenerne en skål sovs ned ad en af de fine tanters kjole, og der blev en masse opstandelse i den anledning, og tjeneren fik en ordentlig overhaling. Min far fandt dette optrin så morsomt, at han lo og lo, meget længere end hans tanter fandt naturligt, og nu var det ham, der fik en ordentlig overhaling, hvad han overhovedet ikke fattede.
Han blev aldrig inviteret ud igen og rygtet om min fars opførsel spredtes blandt familien.
Nu var far imidlertid blevet skolemoden, og ikke mindst af hensyn til farfars lidelse blev han sendt på Sorø Akademi, hvor han trivedes meget dårligt.
Far blev tyranniseret af en temmelig ubehagelig lærer, og da han en aften så omtalte lærer komme gående lige foran sig, tog han en passende sten op fra jorden og gav læreren stenen lige i nakken. Så var hans tid på kostskolen forbi. Skolen havde ellers nydt godt af fars onkel, ham der var skibskaptajn, og inden han blev ædt af kannibalerne, han havde nemlig forsynet skolen med en del spyd, skjolde og andre våben fra Afrika, som indgik i skolens samling af forskellige etniske rariteter. For øvrigt var nogle af våbnene smurt ind med en farlig gift, der heldigvis blev fjernet i tide.
Far blev så overført til Rungsted Kostskole, hvor han bestod sin mellemskoleeksamen.
Hvad der skete herefter aner jeg ikke, men noget tyder på, at der er sket et eller andet, for far blev sendt over til sin morbroder på Bornholm for at afslutte sin skolegang.
Fars morbror hed Carl Leonhard Carlsen og var en kendt læge i Åkirkeby, hvor han blandt andet var med til at oprette Åkirkebys Sygehus og Sygekasse.
Fars morbroder døde i 1912 efter at have stukket sig på en torn, der efterfulgtes af en ondartet lungebetændelse.
Far fik så endelig sin realeksamen i 1907 i Rønne lærde Skole.
Morbroderen havde en flink stuepige, der hed Janna, hun var et år ældre end far, der nu var blevet 19 år gammel. Janna Jensine Kristine Hansen 1889-1922 blev gravid, og min far måtte gifte sig. Janna var katolik, og det var grunden til, at far så konverterede til katolicismen.

I 1910 fik de deres første barn Anna, og så gik det slag i slag, Alex 1911-1957, Karen 1914, Else 1916-1964, Johan 1919-1970 og Kaj 1921-1990. Janna døde i Korsør i året 1922.
Efter giftermålet med Janna blev far støttet økonomisk af sine forældre, og man prøvede at finde et job til ham. Han ville gerne have været officer, men hans øjne var ikke gode nok, så det blev altså toldvæsenet, der blev hans skæbne.
Han har fortalt mig, at han var lidt skuffet over, at den mægtige og indflydelsesrige familie, han tilhørte, ikke ville hjælpe ham, men på den anden side tror jeg egentlig, at han altid har været glad for at være i toldvæsenet, fars ambitioner var heller ikke så store, at han senere prøvede at finde et andet job.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Far startede som toldrorsbetjent i Frederikssund i 1917 og blev så forflyttet til Korsør i 1920.
I 1922 døde Janna, som allerede nævnt, og far gifter sig med den kvinde, som var gået familien til hånde under Jannas sygdom. Det var "af nødvendige grunde". Helga Eleonora Jensen var hendes navn, og det var intet mindre end min mor.
Min mors første barn døde kort efter fødselen, han blev døbt Helge.
Så blev jeg født den 13. Oktober 1924.
Min mor var yngste barn af en børneflok på seks og meget forkælet. Min mormor, Anna Dorthea Jensen født Madsen død 1934, var et dejligt og fornuftigt menneske, der efter hvad jeg kan forstå, var meget ked af ægteskabet mellem hendes yngste datter og den 10 år ældre enkemand med seks børn, og det skulle vise sig, at hun fik så sørgeligt ret.
Min morfar, Niels Jensen, var kurvemager og flettede blandt andet kurve til færgernes signallanterner, han var formand for havnelauget, og havde trang til drikke, der var stærkere end te. Min mors to brødre Otto og Valdemar omkom begge på havet.
For min fars 6 børn var deres moders død en katastrofe. Min mor var helt uegnet til at klare de seks børn, som hun nu var blevet stedmor til, og der opstod hurtigt et utåleligt forhold mellem børnene og min mor.
En skønne dag, da det var blevet for meget for børnene, tog Alex sin cykel og kørte ind til København, hvor han opsøgte bedstemor og fortalte om forholdet derhjemme i Korsør.
Bedstemor tog sagen i egen hånd, og de seks børn blev fjernet fra hjemmet.
Alex blev anbragt hos bedstemors ugifte søster "Tante Hans", de tre piger tog bedstemor sig selv af.
Johan blev anbragt hos morforældrerne i Rønne og Kaj hos Jannas søster i Nexø.
Bedstemor gik over til katolicismen og fik de tre piger anbragt i den katolske kirkes varetægt, det skyldtes ikke mindst, at bedstefar som før omtalt, havde stigende besvær med sin balancenerve, og derfor ikke kunne have sådanne støjende pigebørn om sig i hjemmet.
Jeg var på det tidspunkt et par år og blev nu det forkælede enebarn.
Min mor var mere end tilfreds.
Alle bånd mellem min far og hans forældre var brudt. Det var forståeligt men uden tvivl et hårdt slag for min far, for han havde altid holdt meget af sine forældre.
Han genså først sin mor ved faderens begravelse i juni 1931, og forholdet mellem far og bedstemor blev først normaliseret i 1946 efter at jeg havde besøgt bedstemor og antydet, at det ville være rart, om de kunne mødes ,for det var jeg overbevist om at min far ville være utrolig glad for. Til min glæde kunne jeg gå hjem og skrive til min far, at det ville glæde bedstemor at se ham ved først givne lejlighed. Gensynsglæden var meget hjertelig.
Jeg fik senere et brev, hvori der lå et fotografi der viste, at bedstemor og far havde været en tur i Tivoli. Far sad på en motorcykel med bedstemor bag på i en kortskørtet nederdel. Det var dog kun hovederne der var deres, resten var en kulisse i karton. Men deres spøgefulde indfald viste, at mor og søn var forenet.
Min mors afsky over for familien Gulstad holdt sig lige til hendes død i 1988.
I 1928 flyttede vi til Odense, og da far havde visse ambitioner inden for toldvæsenet, søgte han til stadighed alle de ledige stillinger, der blev opslået, og det gav resultat.
I 1934 flyttede vi til Frederikshavn, og jeg fik en lillebror Flemming Michael Anne Gulstád f. 11/5-35.
I 1938 blev far igen forflyttet, og denne gang var det så til Ålborg.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Vi boede i Ålborg, da tyskerne besatte Danmark den 9. april 1940, og det ændrede fars tilværelse radikalt.
Han brød den lov og den ordre, der kom fra konge og folketing om at behandle besættelsesmagten med varsomhed.
Loven, der blev udstedt, fik til følge, at store dele af befolkningen gjorde, hvad de kunne for at behage tyskerne og arbejdede for dem efter bedste evne.
Der var gode penge at tjene på at arbejde for tyskerne, og hvor pengene kom fra spekulerede de fleste danskere næppe på.
En af fars første sabotagebedrifter var, at han sammen med andre sammensvorne, ville springe et transformatortårn i luften. Transformatortårnet havde forbindelse til Ålborg Lufthavn, der i april 1940 var fyldt med tyske krigsfly.
Det gik alt andet end godt, bomben, der var hjemmelavet, sprang uden at gøre nævneværdig skade, men da far ikke var kommet langt nok væk fra åstedet, blev han slynget af sin cykel, heldigvis uden at have lidt nogen overlast, men uden tvivl meget irriteret over, at der skete et eller andet, som ikke var helt efter planen.
Nu kom der imidlertid nogle tyske soldater løbende til og de hjalp den "stakkels tolder" op, og de sørgede også for, at min forbløffede far blev kørt hjem til vort hjem på Kastetvej sammen med sin cykel, min mor blev ikke mindre forbavset over at få sin mand afleveret af den tyske værnemagt, det har sikkert irriteret far, at tyskerne var så venlige.
Det gik lidt bedre med at brænde et par jernbanevogne af, der var fyldt med tysk krigsmateriel. Ålborg var knudepunktet for en masse transport af krigsmateriel, der blev sendt til Norge i april 1940, hvor krigen rasede, idet nordmændene betragtede tyskerne som fjender, der skulle bekæmpes med alle midler. Der var altså nok at sabotere for raske folk her i vort lille land, og ikke mindst i Ålborg, men på det tidspunkt var det så som så med sabotagen mod tyske krigsaktiviteter.

Min far kunne være en meget hidsig mand. En dag i begyndelsen af krigen 1940 var han sammen med min mor og Flemming inde på en restaurant i Ålborg for at fejre, at far havde fået sin velfortjente løn. Så kom der pludselig en tysk soldat ind på restauranten og fortalte, at han havde fødselsdag, hvorfor han ønskede at alle gæsterne på restauranten skulle have et glas øl, eller hvad de ellers ville have, på hans regning. Han hjalp selv til ved udleveringen af genstandene samtidig med, at han skålede med gæsterne.
Da han så kom til far, tog far glasset og sendte indholdet lige i hovedet på den forbløffede tysker - far drak ikke øl med en tysk soldat.
Min far var ellers et høfligt og venligt menneske, der var vellidt af de fleste, også af sine kollegaer, men han tålte ikke at blive generet af nogen, og slet ikke af tyskere.
Men så gik det galt. I slutningen af 1940 blev min far afsløret af det danske politi, der den gang fungerede og var meget farligere for sabotører og senere frihedskæmpere end Gestapo.

I 1942 blev Christian Michael Rottbøll, der var kastet ned med faldskærm fra England for at iværksætte frihedskampen mod tyskerne, skudt ned med 16 skud af danske politifolk, der efter et fortrinligt samarbejde mellem danske stikkere og det tyske militærpoliti Abwehr, der senere blev afløst af det hemmelige tyske politi Gestapo, havde opsporet Rottbøll på hans adresse, hvor han holdt sig skjult. Politiet blev stærkt hædret for denne bedrift, og de politifolk der var involveret, fik dusør.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Regeringen har sikkert været godt tilfreds med begivenheden, der passede godt med deres målsætning, der bestod i et godt samarbejde med besættelsesmagten.
Modstandsbevægelsen blev stærkt svækket og forsinket i lang tid fremover ved dette mord.
Efter krigen blev mordet fra officiel side beklaget over for familien Rottbøll, og man kaldte hændelsen en tragisk fejltagelse, en undskyldning eller forklaring, der naturligvis næppe var nogen der troede på.
Far havde i sommeren 1940 klippet nogle telefonledninger over, der havde forbindelse til tyskernes telefoncentral. Far blev dømt skyldig i sabotage og idømt nogle dages hæfte i den lokale arrest.
Det var jo heldigt, at det var så tidligt i besættelsen og heldigt, at det var det eneste, politiet vidste om fars bedrifter, ellers kunne det have været gået virkeligt galt.
Efter krigen ansøgte far om at blive slettet i politiets kartotek, men det blev afslået under henvisning til, at der jo var begået en forbrydelse i henhold til loven.
Kun ca. 5000 danske frihedskæmpere, og min far var en af dem, overtrådte loven der foreskrev en neutral, fredelig omgang med den tyske besættelsesmagt. Til gengæld blev det tilladt, med regeringens velsignelse, at kæmpe militært for tyskerne blandt andet på østfronten, det var der ca. 7000 danskere, der gjorde, og det var ved lov og med fagforeningens godkendelse, at man sendte omkring 100.000 arbejdsløse danskere ned til Tyskland for at arbejde for den tyske krigsindustri. Hvis de nægtede at tage arbejdet, blev deres understøttelse taget fra dem.
En følge af fars overtrædelse af loven var, at han blev forflyttet til Vejle, hvor man åbenbart ikke mente at far ville være fristet til at genere tyskerne. Men her regnede man helt galt.
Far blev chef for jernbanetoldkontrollen i Vejle og havde et dejligt stort lager i stue- og kælderetagen, og da der nok ikke var så mange toldpligtige varer at holde styr på, var lageret for toldpligtige varer lige stedet at skjule våben og sprængstoffer på.
Han fik besøg i sommeren 1941 af en kollega fra toldvæsenet, han kaldte sig Toldstup og blev den senere så kendte modstandsmand og nedkastningschef for Jylland.
Med forbindelsen til Toldstrup starteder far sin mere professionelle kamp mod tyskerne.
Jernbanesabotagegruppen, som gruppen kom til at hedde, bestod i begyndelsen mest af jernbanefolk og toldere, senere kom der andre til, og da Tyskland invaderede Sovjetunionen, kom der også kommunister til og så mange, at de kom til at præge gruppen.

Nu, efter at kommunisternes gamle våbenfælde Nazityskland var blevet erklæret for deres fjende, havde de ikke noget imod at kæmpe, med de af imperialisterne nedkastede våben, målet var at hjælpe deres venner i øst, og det helligede naturligvis midlet, de håbede i øvrigt, at den rigtige hjælp måtte komme, når deres venner fra øst besatte Danmark og gjorde ende på de mange års kapitalistiske styre.

Jernbanekommandoen, som sabotagegruppen senere kaldte sig, kom op på ca. 50 mand og udførte adskillige sabotager, mest jernbanesabotager. Fars lille lager af våben og sprængstoffer med kodenavnet “kartofler” voksede og blev distribueret til rette vedkommende så hurtigt det kunne lade sig gøre. Men snart var jernbanetoldkontrollen også stedet, hvorfra sabotagen mod jernbanerne i området omkring Vejle blev planlagt og udført efter ordre der blev meddelt i særmeldinger udsendt fra BBC i London.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

En gang var det ved at gå galt, tyskerne havde muligvis fået et tip om, at der måske foregik noget underligt på den jernbanetoldkontrol. Der ankom i hvert fald en halv snes tyske soldater, der blev modtaget på det "hjerteligste" af en meget nervøs toldvagtmester.
Men medens min far viste tyskerne rundt, blev et par hundrede geværer m.v., af fars vakse medhjælpere, i hast flyttet fra kælderen ind til naboen A.W.Kirkebye, der af mangel på Fyffes-bananer, som firmaet var kendt for, nu solgte og distribuerede frugt og grøntsager.
Det var et held, at tyskerne ikke var mere mistænksomme, end de var, men hvem kunne vel også mistænke en lille fredelig tolder for at foretage sig noget fjendtligt over for den almægtige værnemagt?
Da de kom ned i kælderen, var der helt tomt, og tyskerne tog af sted, efter at have taget hjerteligt afsked med den venlige tolder.
Far fik en stor undskyldning for forstyrrelsen af tyskerne.
Chefen på AWK's lager var et rystende nervevrag efter den oplevelse, og han var endda spejderchef. Alle hans mænd var med på spøgen, og de sørgede for at våbnene for en sikkerheds skyld blev transporteret bort fra området i AWK's generatordrevne lastbil.
Far var som sagt personligt indblandet i sabotagerne mod jernbanerne, og det gik normalt helt godt, bortset fra, at tyskerne utroligt hurtigt fik retableret skaderne.
De tyskere, der bevogtede jerbanelinierne, var alt andet end ivrige efter at komme i hundeslagsmål med sabotørerne og deres sikringsfolk. Grunden var, at det enten var ældre eller ganske unge tyske soldater, der normalt fik til opgave at bevogte jernbanelinierne.
Som tiden gik, blev de tyske soldater jo også klar over, at det militære eventyr var ved at udarte sig til en katastrofe for Tyskland, og den kendsgerning var naturligvis også med til at præge deres indstilling.
Sabotagen var jo også til at bære for den tyske krigsmagt, den var højest lidt irriterende.

Opfattelsen om modstandskampens værdi har mange af efterkrigstidens historikere, og vel særligt de der var født efter krigen, beskrevet og bagatelliseret som stort set uden betydning.
Set ud fra et militært synspunkt var det måske også rigtigt nok, men tyskerne vidste jo ikke, hvor meget der lå bag den sabotage, der foregik, og som langsomt øgedes. De var derfor nødt til at holde en del kampklare tropper i landet. I Vejle blev der f.eks. i 1943 placeret 200 mand elitesoldater, og de kunne da ikke lave ulykker andre steder.
Ud over det militære formål med modstandsbevægelsen var der naturligvis også det moralske, og den danske befolknings selvrespekt.
For dem, der var med i modstandsbevægelsen, den gang, var det blodig alvor, og deres virke kunne være forbundet med direkte livsfare.
Noget helt andet er, at det uden tvivl er meget sværere at udkæmpe blodige udfald mod fjendtlige tropper i vort flade og åbne land, end det f.eks. var for norske modstandsfolk med Norges bjergrige og store øde områder som kampplads.
I to tilfælde gik det ikke, som det plejede for min fars sabotagegruppe.
Ved en sabotage inde i selve Vejle i sommeren 1944 på højbanen, der tilsyneladende slet ikke var bevogtet, ville man for det første sprænge et skiftespor i luften og måske også fortælle vejlenserne, at der var nogen, der foretog sig noget. Under denne aktion dukkede der pludselig en flok tyske soldater op, og sabotørerne åbnede ild. En ganske ung tysker, vel nærmest en dreng, for ned mod min far med geværet rettet mod ham. Far skød ham ned med flere skud, og han døde, efter at have kaldt på sin mor.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Jeg tror aldrig min far rigtigt kom sig over den begivenhed, der var helt imod hans fredelige sind. Et var at lave sabotage, et andet var at dræbe, og sådan tror jeg, det var for de fleste frihedskæmpere.
Vi var ikke så udsat for vold og overgreb fra fjendens side, som i andre besatte lande, at hadet gjorde os blinde, og det var også nok grunden til, at frihedskampen ikke blev blodigere, end tilfældet var.
Den anden hændelse skete i november 1944. En sabotage havde fundet sted ved Tirsbæk nordøst for Vejle.
Tyskerne var åbenbart blevet irriteret over, at der skete så mange sabotager ved Vejle og havde sat adskillige soldater ind for at omringe sabotørerne. Heldigvis opdagede sabotørerne faren og spredtes efter en i forvejen aftalt plan. Far hentede sin kære cykel, der var skjult i nærheden, og cyklede så hurtigt han kunne hjemad.
Han blev hurtigt forfulgt, og der blev skudt flere gange efter ham, et af skuddene gik gennem hans uniformsfrakke, han havde altid sin tolduniform på, når han var i aktion.
Situationen var alt andet end behagelig for min far, og da han også hørte motorlarm bag sig, var han klar over, at nu måtte han handle hurtigt, hvis han skulle undslippe tyskerne.
Far var nu kommet til en lille landsby i udkanten af Vejle der heder Bredballe, området bestod af spredt bebyggelse, og han søgte tilflugt i et af de nærmeste huse.
Beboerne i huset gemte ham oppe på loftet, hvorfra han i et lille gavlvindue med stigende ængstelse kunne se, at tyskerne havde omringet beboelsesområdet og nu undersøgte stedet hus for hus.
Det var nu kun et spørgsmål om tid, før det hus, han havde søgt tilflugt i, stod for tur, og det var for sent både for ham og ægteparret, der boede i huset, at flygte.
Netop som tyskerne var på vej over til huset, blev aktionen afblæst, og far så, at de slæbte af med en mand, der var fundet i nabohuset.
Far fik senere at vide, at manden, som tyskerne havde fanget, havde fortalte, at han var rejsende i damelingeri, han havde bedt om at låne et toilet, og var derefter blevet budt på en kop kaffe.
Den arresterede mand var også på cykel, og var af nogenlunde samme højde som min far.
Hvad der skete med den stakkels mand er ikke godt at sige.
Da min far efter krigen besøgte sine redningsfolk, kunne de fortælle, at deres nabo aldrig hørte fra manden, og at hans cykel aldrig blev afhentet.
Der skete heller ikke noget med de implicerede naboer, der jo ellers nok kunne være kommet i knibe, hvis tyskerne havde mistænkt dem for at ville skjule terrorister.
Far talte ikke så meget om, hvad der skete under krigen, og de to hændelser er nogle af de få oplevelser, min far fortalte mig om.
En aften, da jeg kom hjem fra et møde, bad min far for en gang skyld mig om hjælp. Jeg var i en hel anden gruppe og havde kun noget at gøre med “Frederik”, som fars dæknavn var, når vi manglede “kartofler” (våben).
Der var sket det, at tyskerne havde taget en mand, i hvis hjem der befandt sig et mindre lager af våben. Uden for vort hus stod en mand, som jeg ikke kendte, og vi tre skyndte os af sted til lejligheden gennem nogle baggårde og ind ad køkkendøren på første sal.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Der var samlet nogle civile mænd uden for husets hoveddør. Vi fjernede nogle sække med våben og trak os hurtigt tilbage af samme vej, som vi var kommet. Så gik det lynhurtigt gennem nogle kældergange, over plankeværker og til sidst nåede vi uset ud på en hel anden gade. Jeg har aldrig troet, at min gamle far på over 50 kunne bevæge sig så hurtigt. Det var godt at vores tredje mand var stedkendt, en mand som jeg aldrig så senere. Vi måtte gemme os bag en stor snebunke, da der pludselig dukkede en deling tyske soldater op, de var i løb.
Det viste sig, at de efter al' sandsynlighed, var på vej hen til den omtalte lejlighed, der blev gennemrodet for oplysninger, der eventuelt kunne afsløre et eller andet kompromitterende. Sådanne oplysninger kunne jo i allerhøjeste grad være farligt for hans gruppe, der var gået underjorden, til de følte sig sikre på at være uden for fare.
Det var en fast regel, at man naturligvis ikke havde farlige oplysninger liggende.
Vi fik afleveret våbnene hos en bedemand - jo, verden var underlig dengang.
Far var midtpunktet i modstandsbevægelsen i Vejle, og det var der jo nogen, der fandt meget uheldigt. Ikke fordi de ikke kunne lide min far, som de mand og mand imellem kaldte "Generalen", men fordi de syntes, at han slet ikke havde baggrund for at være militær leder, hvis der virkeligt skete noget alvorligt.
Noget andet var, at selv om der kun var ca. 200 tyske elitesoldater i Vejle, og selv om vi efterhånden havde lige ved 500 indlemmet i frihedsbevægelsen, kunne vi i realiteten ikke stille noget op mod de toptrænede, professionelle tyske soldater.
Far var enig med sine folk om, at der måtte gøres noget og lod problemet gå videre til sin overordnede instanser.
Far blev en gang sendt ud for at møde en gruppe, der ville ind i modstandsbevægelsen, troede far, men det viste sig, at det i virkeligheden var nogle af fars egne folk, der gennem hemmelige kontakter havde prøvet at finde en ny byleder.

Gruppen var blevet henvist til en mystisk person med dæknavnet "Erik". Mødet mellem far og gruppen var for begge parter en overraskelse, der udløste megen befriende latter.
I februar 1945 fik far sit ønske opfyldt. Vejle fik en kaptajn fra hæren, der nu var den øverste leder for området. Han blev hurtig midtpunktet i det borgerlige selskab, og det var ham, der sammen med borgmesteren, bød de allierede velkommen til Vejle.
Heldigvis blev der kun brug for hans selskabelige og ikke hans militære kunnen.
Tyskerne havde besat en stor beboelsesejendom, der hed Lido, den lå lige syd for Vejle, og der havde de ca. 200 tyske soldater forskanset sig.
Tyskerne ville kun overgive sig til englænderne, der nu var i færd med at besætte hele Danmark undtagen Bornholm. Det var vist på et hængende hår, at det ikke blev Russerne, der befriede Danmark, det ved vi jo i dag, men dengang var der mange af de såkaldte kommunister, der var kede af, at danskerne ikke ved den lejlighed kom ud af kapitalisternes klør.
Tyskerne på Lido overgav sig den 6. maj 1945 med det samme. Der var højest ti englændere i Vejle, og de fleste havde repræsentative opgaver, resten af tropperne var i fuld fart på vej mod Skagen.
Der var derfor kun en enkelt løjtnant til rådighed, som kunne tage sig af de omtalte 200 tyske soldater på Lido, han havde en kommandostav under armen og kommanderede hele banden ud med hænderne i vejret. Det var en fryd at se herrefolket blive ydmyget, og det blev de for øjnene af en stor flok undrende, men glade vejlensere.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Vores danske kaptajn var rigtigt i sit es, og spøgte med de engelske officerer.
Ved en lejlighed blev far introduceret for den engelske stab af kaptajnen. Far var iført en Monty-uniform, der var kastet ned til ham sammen med våbennedkastningerne fra England. Kaptajnen, der formodentligt, som mange danske officerer, forståeligt nok ikke havde meget tilovers for frihedskæmpernes militære kunnen, lagde pludselig en hånd på fars revolverhylster og sagde: "Og hvad vil De nu gøre lille tolder"?
Alle morede sig naturligvis over det lystige indfald, om min far fandt det morsomt, er jeg ikke helt klar over, men han sagde ganske roligt "Hvis det havde været en tysker, havde han været en død mand, men siden det nu er Dem, skal De slippe"! hvorefter han lynhurtigt trak en skarpladt revolver op af baglommen og stak den vel hårdt ind i siden på den noget forbløffede kaptajn. "Well done" sagde englænderne, og så var der atter fryd og gammen. Den lettere rystede kaptajn ville dog gerne have at vide, om revolveren virkelig var skarpladt, min far kunne kun berolige ham med, at revolveren var sikret.
Jeg kunne tænke mig , at kaptajnen, i fremtiden, var mere forsigtig med at udfordre amatører, der var i besiddelse af skarpladte våben. Hans optræden var næppe en officer værdig.
Denne lille episode er blevet fortalt mig af en af de tilstedeværende, der tilføjede, og det havde den gode kaptajn rigtigt godt af.
En måneds tid efter befrielsen blev fars bedste mand, bodyguard og chauffør, arresteret, det viste sig, at han havde været i tysk tjeneste vist nok Hipokorpset.
Vi fik, i al glæden over at besættelsen nu var forbi, den meget sørgelige meddelelse om, at min fætter Henrik Gulstad 1924-1945 fra Århus, søn af læge Otto Gulstad, var blevet dræbt under en sabotage i Ålborg. Krigens tragedier var ikke gået vores familie forbi.
Tante Ida prøvede lige efter krigens afslutning at komme til Danmark for at bo der på sine gamle dage.
Tante Ida bad far om hjælp, men blev brutalt afvist. Far ville ikke have noget som helst med sin tyske søster at gøre. Det lykkedes alligevel for tante Ida, under dramatiske omstændigheder, at komme ind i Danmark og nyde sit otium i en lille lejlighed i Helsingør, hvor hun boede til sin død i 1972.

I juli måned 1945 blev far kaldt ind til København for, i tolddepartementet, at gøre rede for grunden til, at han havde været forsømmelig i sit embede og havde haft ikke toldpligtige varer på toldkammeret i Vejle under krigen. Han blev stillet i udsigt at skulle dømmes ved en tjenestemandsdomstol for forsømmelighed og overtrædelse af loven om opbevaring og behandling af toldpligtige varer. Denne alvorlige anklage var så godt som sikkert den lige vej til afskedigelse fra toldvæsenet. Da fars venner fik det at vide gik de til folketinget og det viste sig så, at det tilsyneladende kun var kommunisterne der var villige til at hjælpe far. Det blev politikeren Villy Fuglsang (fra Århus), Axel Larsen og professor Mogens Fog, der tog affære, og sagen blev dysset ned. Far hørte aldrig senere noget til sagen.
Der var nogle af de venner, som far havde fået gennem krigen i forbindelse med frihedskampen, der tog stærkt afstand fra, at det var kommunisterne, der havde reddet far fra tjenestemandsdomstolen. Far blev gjort mistænkelig af disse "venner", men det måtte jo så blive deres problem.
Min far var naturligvis meget skuffet, og ked af affæren.
Det er måske på sin plads at fortælle, at mange andre, der lige som far havde været med i modstanden mod besættelsesmagten, blev behandlet på samme måde.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Således blev viceadmiral A. H. Vedel, der gjorde en fremragende indsats ved at give ordre til sænkningen af flåden den 29.august 1943, forbigået ved udnævnelsen af en admiral efter krigen. Var det mon fordi viceadmiral Vedel, med sin ordre til sænkning af flåden, kunne have ødelagt det gode samarbejdsklima mellem Christiansborg og tyskerne?
Selv om regeringen var gået af, skulle der jo alligevel samarbejdes med besættelsesmagten, mente man.
Samarbejdet skulle fortsætte for befolkningens skyld, for, at undgå, at hele samfundet skulle bryde sammen i kaos, som man havde set det i andre tyskbesatte lande i Europa. Var det det magthaverne efter 5. maj ville hævne?
Det blev Qvistgaard, der pænt havde passet sit job som kongens adjudant og sit skrivebord, der blev udnævnt til admiral. Det skal retfærdigvis tilføjes, at Qvistgaard i øvrigt var en meget dygtig søofficer. Man brugte vendingen "Krigstjeneste kan ikke erstatte rådighedstjeneste".
Men om far sagde hans "uvenner og overløberne "Men han var jo også kommunist".
Far rystede krigseventyret af sig og søgte væk fra Vejle, og blev i 1947 udnævnt til overtoldvagtmester i Odense.
Det var det højeste, han kunne blive, og det passede ind i hans ide om, at man altid skulle stræbe efter at nå toppen af det mulige.
I 1946 blev far og mor separeret, krigen havde slidt dem op. Mor kunne ikke forstå, hvordan far kunne udsætte hende for al den fare og så oven i købet uden at få penge for det, men tværtimod få utak for den "krigstjeneste", han havde udført.
I selvmedlidenhed, eller hvad man nu skal kalde sådan noget, begyndte hun at drikke, men da mor så fik det hele lidt på afstand, holdt hun heldigvis op med det pjat.
Efter separationen, mor og far blev aldrig skilt, flyttede min mor og Flemming til Odense, og var heldig at få en lejlighed, der i øvrigt lå i nærheden af, hvor min moster og onkel boede.
Mor holdt meget af Odense og hadede Jylland i almindelighed og Vejle i særdeleshed.
Min far boede på sit toldkontor, lige til han blev forflyttet til Odense.

I Vejle fandt han i sin ensomhed lykken hos Anna Nielsen, hvis mand, der i øvrigt havde været en af fars gode sabotører, havde fundet andre "græsgange", måske også på grund af krigens slid på mennesker. Anna var et sødt menneske, som Inger og jeg kom til at sætte stor pris på. Anna lavede god mad og var meget gæstfri, hun passede far lige til hans død i Odense den 17. december 1958.
Far var nu i 1947 øverste chef for toldbetjentene i Odense Havn, og han cyklede troligt rundt på havnen og så til, at alt gik efter forskrifterne.
Kom han om bord på et tysk skib blev de behandlet, som dengang under krigen, da de var hans fjender, der var ingen barmhjertighed, hvis de ikke havde deres ting i orden.
Far fik sit renomme pudset godt af ved at afsløre et par store smugleraffærer og blev omtalt som den "gamle ræv", hvad han jo i virkeligheden også var.
Min far var ikke sådan at løbe om hjørner med.
Havnetoldkontrollen havde, meget imod fars vilje, fået en tjenestebil stillet til rådighed , men far havde bilnøglerne, som han helst ikke udleverede, med mindre det var meget nødvendigt, og det var yderst sjældent, at det var tilfældet.
Under oliekrisen, da Danmark på grund af at daværende statsminister Anker Jørgensen udtalte sig til fordel for Israel og derfor blev afskåret fra olieleverancer fra de arabiske lande, blev bilnøglerne låst nede i hans skrivebordsskuffe.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

En erindringsforskydelse .

I sidste afsnit på side 24 i mine erindringer omtales en oliekrise der fandt sted under statsminister Anker Jørgensen.

Det er ikke rigtigt.
Benzinmangelen der fik min far til at sætte toldvæsenets bil i aflåst garage fandt sted i 1956 på grund af en arbejderkonflikt, der primært var rettet mod benzinselskaberne.
Dansk Arbejdsmandsforbund (SID) der var hovedaktøren i konflikten var ledet af forbundsformand Anker Jørgensen,

Det havde sikkert været nemt for min far at få tildelt benzin til toldvæsenets bil, men det gjorde han ikke til stor misfornøjelse for hans bilglade medarbejdere.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Havnen var ikke større, efter fars mening, end man nemt og hurtigt kunne nå de fjerneste steder på cykel, og hans toldere måtte pænt vente, til far nåede frem på sit uundværlige befordringsmiddel, hvis de nogle enkelte gange havde fået lov at låne bilen.
Som overordnet skulle en overtoldvagtmester altid gå først om bord på skibene.
Fars folk, der naturligvis elskede at køre rundt i tjenestebilen, har nok ind imellem været godt sure på ham.
Flemming, der som før nævnt var flyttet til Odense sammen med min mor et års tid før far, blev efter skolen ansat som altmuligmand i et vinfirma i Odense.
I forbindelse med et tyveri på vinlageret blev Flemming uden beviser afskediget. Selv om Flemming havde strenge ordrer til ikke at besøge sin far, gjorde Flemming, den ulydige knægt, det alligevel, og på den måde kom det far for øre, hvad der var hændt.
Far tog resolut sin cykel og hastede rasende ind til firmaet og forlangte at tale med direktøren.
Far fik at vide, at direktøren sad i møde, men det mente far absolut ikke gjorde noget, hvorefter han for ind og overfusede direktøren, der formentlig ikke anede, at de nogensinde havde haft en ansat, der hed Flemming.
Efter den dag og så længe far var i tjeneste, måtte vinfirmaet finde sig i, at al toldbehandling blev fulgt til punkt og prikke, alt blev undersøgt, og den smidighed, der før havde været vist over for det velrenommerede firma, var totalt forsvundet. Den totale toldbehandling forsinkede firmaets vareleverancer temmeligt meget.
Firmaet klagede til tolddepartementet, og hvor de ellers kunne klage, men da de ikke rigtigt kunne påpege fejl ved toldvæsenets fremgangsmåder, måtte de affinde sig med, at sagerne blev som de var.
Firmaet prøvede så at importere deres produkter gennem Esbjerg toldbod, men det var for let, og en enkel telefonopringning fra far stoppede den lumske plan, alt var som før.
Far døde efter et længere sygeleje af kræft i maven den 17. december 1958.

Efter min mening har min far haft et spændende liv. Han har set nogle af de første biler i Danmark. Han var som pioner med til, sammen med sine venner, at eksperimentere med de første primitive radioer og hørte nogle af de første skrattende grammofoner. I hans hjem var der telefon, vel nogle af Københavns første telefoner, hans forældre havde telefon nr. 1884.
Det var vel også i hans tid, at nogle af de første biografilm i København kunne ses. Senere i fars tilværelse kom så flyvemaskinerne og luftskibe, der kunne ses over byen.
Hestesporvognen blev afløst af elektriske sporvogne, og sådan kunne man blive ved med at opremse den ene opsigtsvækkende opfindelser efter den anden, opfindelser som vi i dag tager som en selvfølge.
Det var pludselig en ny tid, der hastigt var ved at ændre danskernes tilværelse.
Far oplevede to verdenskrige og læste om passagerskibet Titanic, der gik ned i Atlanterhavet efter at være stødt på et isbjerg i 1912 .
Far nåede aldrig selv at eje et TV- apparat, men han så TV-udsendelser hos slægt og venner. Derimod anskaffede han sig lige efter krigen et moderne køleskab, og det var han meget begejstret for.
Lige inden han døde, kunne han høre om den russiske satellit Sputnik, der var med til at indlede kampen om herredømmet i verdensrummet, som nu var i fuld gang mellem USA og Sovjetunionen.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Han oplevede, at almindelige mennesker pludselig var på vej fra en primitiv verden, der ikke havde forandret sig meget i flere generationer, til nu pludselig at kunne se en hel anden fremtid i møde.
Far mente dog ikke at alle disse opfindelser og fremskridt nødvendigvis ville gøre menneskene mere lykkelige og tilfredse, men det er jo en helt anden sag.
Min far blev født i en gammeldags verden og døde, lige før de helt store forandringer ændrede verden totalt.

Jeg mindes min far med glæde for hans venlige kærlighed.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Mads Gulstad 1766-1813
Portræt ca. 1801.

Annette Adolphine Gulstad
1816-1874
Portræt 1837

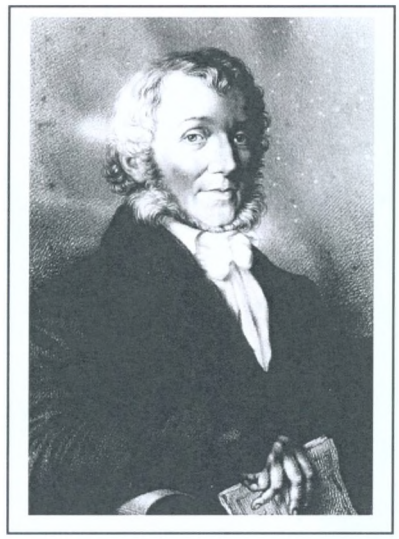

Alex Gulstad
1805-1882
Portræt 1836

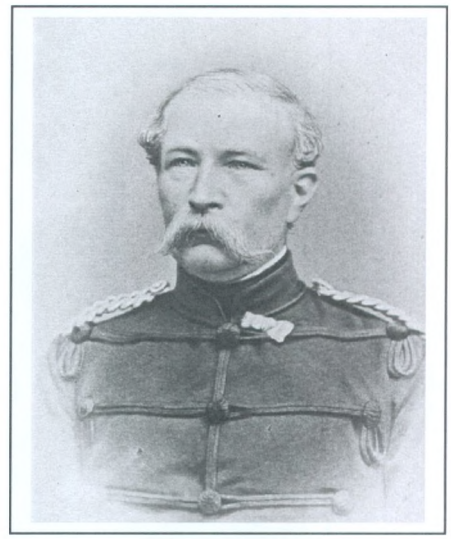

Oberst Frederich Moritz Gulstad
1810-1871

Louise Amalie Gulstad
1861-1890
Fotografi 1887

Carl Ludvig Gulstad
1849-1891
Fotografi ca. 1887

Heinrich F. Lawaetz Gulstad
1858-1931

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Agnes Dorthea Gulstad
1867-1956

Louis A. Gulstad 1890 1958
Helga Eleonora Gulstad 1900 1988
Fotografi 1923

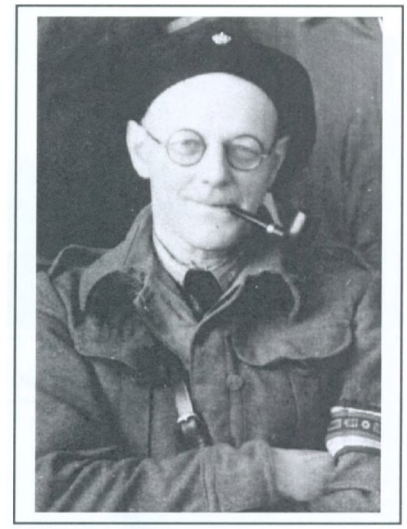

Louis A. Gulstad
i montyuniforml945

Inger Gulstad f. 1929
Knud Gulstad f. 1924
Januar 1947 på Øresund.

Inger og Knud Gulstad
21/07-1951
v/ Bemstorff Avlsgaard

3 Gamle Gulstad'er
Knud, Flemming og Carsten
Fotografi 1995 Holme

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

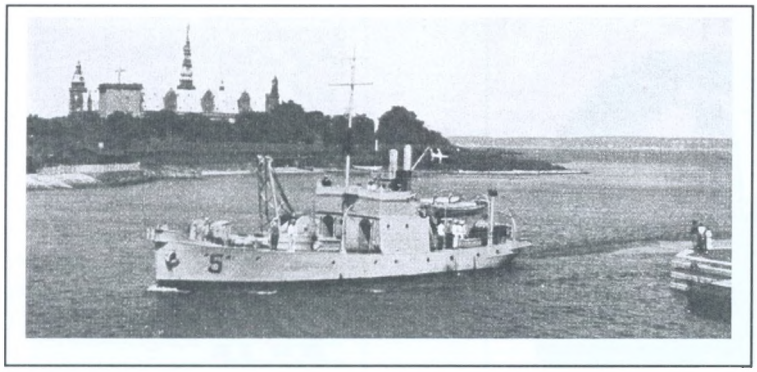

Minelæggeren Sixtus ud for Kronborg

Torpedobåden Ormen

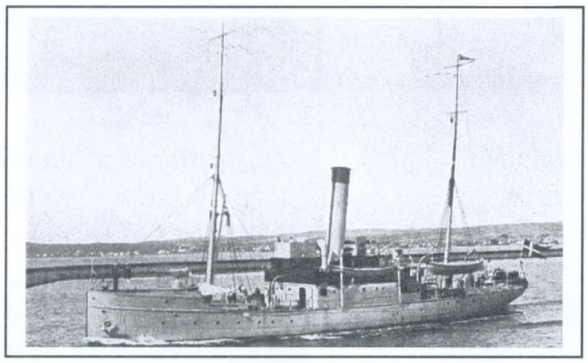

Inspektionsskibet Beskytteren

Artilleriskibet Niels Juel

Knud Gulstad på Peder Skram

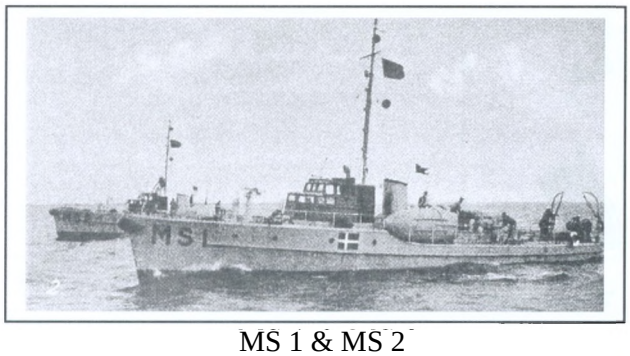

MS 1 & MS 2

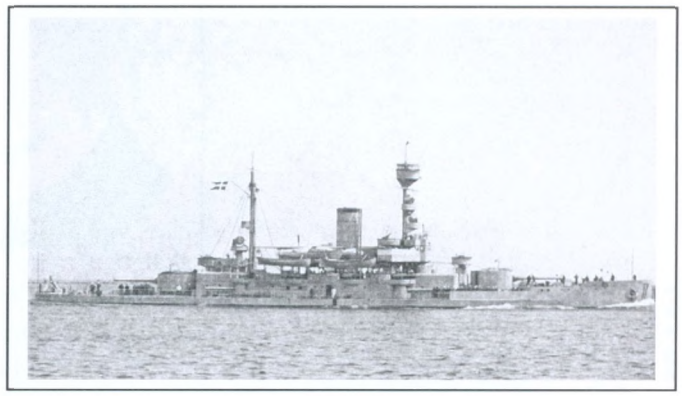

Artilleriskibet Peder Skram

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

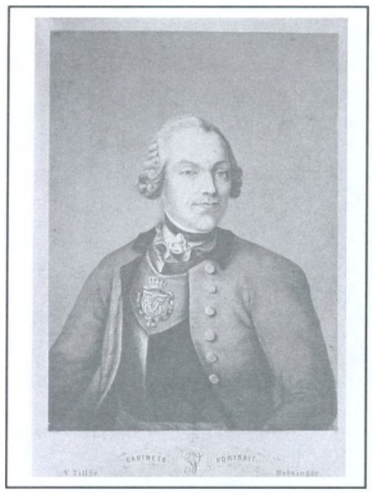

Alexander von Stricker
Major i Rendsborg
1700-1784

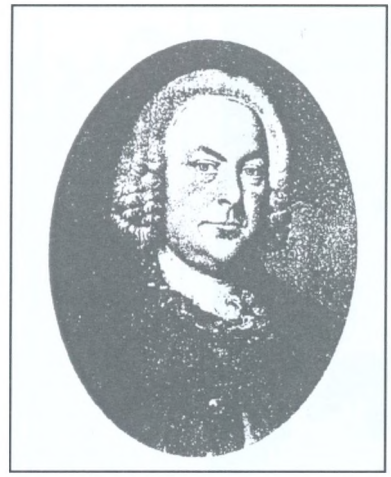

Michael Johan Herbst
Kontreadmiral
1699-1744

Henriette Frederiche
Lawaetz Gulstad
1824-1863

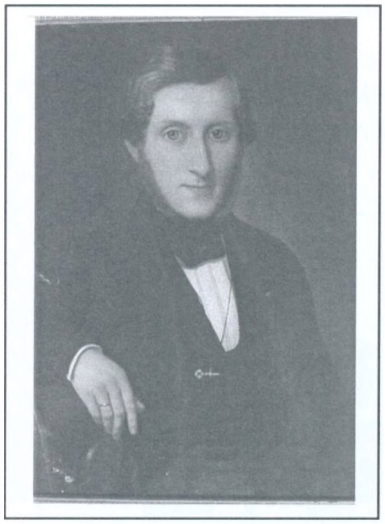

Otto Johannes Carlsen
Overintendant
1821-1898

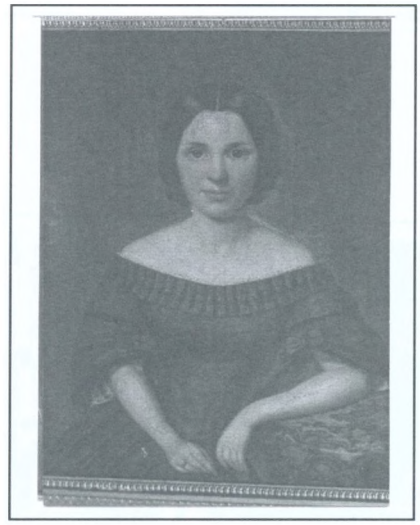

Fredericia Sophie Louise
Leonhardt Carlsen
1835-1902

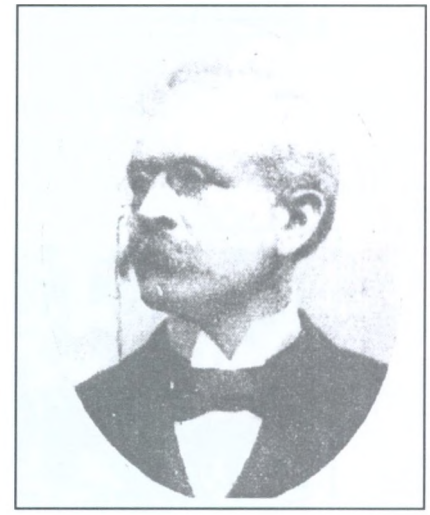

Kay Oskar Arthur Gustad
Overingeniør i St. Nordiske
Telegrafselskab
1853-1927

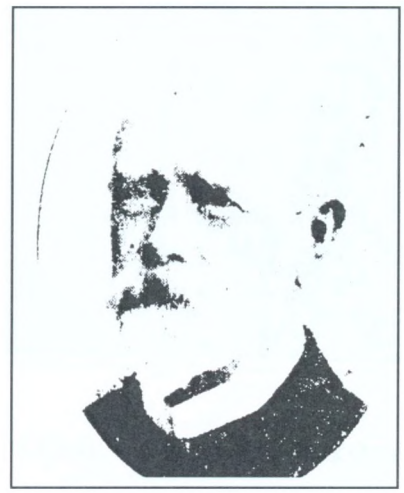

Alexander Jochum Gulstad
Læge
1842-1927

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Ellen Laurberg (Foto 1935)
Damgaarden Oppelstrup
1887-1958

Otto Gulstad
Afdelinglæge
1883-1958

Til fødselsdag hos tanterne på Grundtvigsvej. Frederiksberg 1954

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Ellen de Richelieu født. 1923
Ved portræt af admiral Richelieu
(Båstad 1998)

Ejendommen Gallberg 4, Slesvig
(Oberst Gulstads bolig 1864)

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Drejet, Kegnæs
(Evakueringsstedet for de danske tropper i 1864)

”Fyrtåmshuset” på Kegnæshøj
(Oberst Gulstads kvarter i 1864 hvorfra evakueringen blev ledet)

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Bernstorff Avlsgaard, Bernstorffsparken
m. Libske Hus i baggrunden
(Inger Gulstads fødehjem)

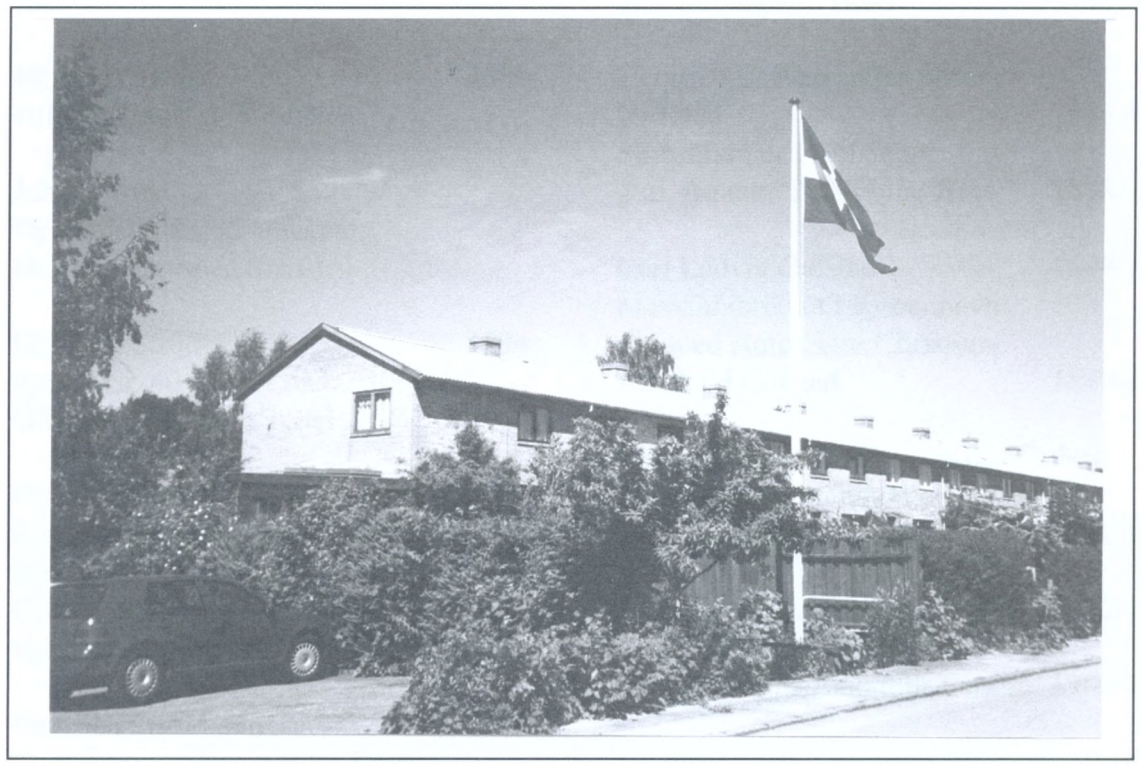

Louisehøj 22, Bagsværd

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Heirucus de Hesepe **1187**

Hermann de Elsepe **1217**

Heinrich - Vogt v. Elspe
Ritter **1270**
gift med Elisabeth v. Schungel
(Stamhus ved Bilstein - die Vogtei der Freigrafschaft Elspe)

Heinrich **1300**
gift med Angela Plattenberg

Heinrich
gift m. Helena v. Wittelsberg

Heinrich - genant Strick
Vogt v. Elspe
gift med Alake v. Strick

Johan v. Strick
Stamfader til slægten Strück i Lithauen

Søn

Søn

Heinrich Strük ca. **1500**
Gift med. Justine Litmalen

Johan Strük
Oberstlieutnant af Naisma
Gift med Dorthea Schaden

Heinrich Strük død **1584**
Ejer af ca. 40 godser og landsbyer
Gift med Elisabeth Tepel

Gotthard Strük,
Ritterschafthaubtmann
Ejer af talrige godser
Gift med Gertrud Nøding gen von Werden

Heinrich Strük død **1650**
Godsejer g.m. Emigunder Ermes

Otto Wilhelm Strük, Overtog godset Morsel **1654**
På grund af en duel blev han gjort arveløs og flygtede ud af landet.

Her mangler bevis, men det er sandsynligt at sønnen er:
Johan Strücker død **-1702**
gift med Engelke Wendt

Alexander von Stricker **1700-1784**
Major i Rendsborg
gift med Sophia Christine Wendt **1708-1744**

Ezechias Heinrich v. Stricker **1734-1814**
Generalløjtnant, kommandant på Kronborg
gift med Fredericia Christiane
v. Herbst **1745-1806**

Anna Lovise v. Stricker **1774-1864**
gift med Mads Larsen v. Gulstad **1766-1813**
Premierløjtnant

Charlotte Elisabeth v. Stricker **1782-1870**
gift med Litterat
Lauritz Aagaard Hass **1773-1822**

Heinrich C. Alexander Stricker
Gu Istad **1805-1882**
Skibsklarerer i Helsingør
g.m. Annette Adolphine Hass **1816-1874**

Carl Ludvig Gulstad **1849-1891**
Maskinfabrikant i København
gift med Antoinette Christiane
Adelhaid Gulstad **1849-1876**

Gift med Anna Louise Amalie Carlsen
Datter af overintendant
Otto J. Carlsen **1861-1890**

Louis Anné Gulstad **1890-1958**
Overtoldvagtmester
gift med Helga Eleonora Jensen **1900-1988**

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

5. *slægtled:*

Knud Otto Walther Gulstad født 13/10-24, gift med Inger Winckler Aagaard født 18/3-29.
Mine første tre år tilbragte jeg i Korsør, og jeg husker kun lidt fra den tid, men da jeg havde en moster i byen, og da jeg tit var på ferie hos hende og min onkel, der var lokomotivfører, kom jeg til at kende Korsør helt godt. Jeg var ofte henne og se på det hus, jeg havde boet i som barn.
En af min fars gode venner, der lige som min far var tolder i Korsør, havde en på den tid en underlig fritidsbeskæftigelse, han legede med svæveflyvere. Lige på den anden side af vejen, hvor vi boede, var der en stor mark, hvor der om sommeren ofte var omrejsende cirkuser og tivolier. Marken var som skabt til svæveflyvning, og det benyttede fars ven sig meget af og blev en særdeles god husven i vort hjem, da han naturligvis holdt til hos os, når han var ovre på den anden side af vejen og flyve med sin svæveflyver.
Manden var Knud Lybye, der var medstifter og direktør i det den gang nyoprettede luftfartsselskab DDL.
Da Knud Lybye senere kom og besøgte os, efter at vi var flyttet til Odense, havde han en flot legetøjsflyvemaskine med til mig, hvad ellers?
Knud Lybye blev min gudfar, og min moster Kis blev gudmor.
I 1928 flyttede vi til Odense, og her havde jeg fem gode år.
Før jeg kom i skole, levede jeg det frie liv sammen med kvarterets mere eller mindre uartige børn, kun en enkelt dreng blandt beboerne var anbragt i asyl, som børneinstitutionerne hed den gang, det skyldtes, at hans mor var noget ved telefonvæsenet, alle vi andres mødre gik hjemme, og det var jo svært hyggeligt.
Vi boede i en treværelsers lejlighed i Steinsgade 1 stuen til venstre, der dengang næsten lå i udkanten af Odense, men i dag er næsten midt inde i byen. Men da jeg boede der, var der ikke langt til bondeland og skov, og det benyttede vi børn os naturligvis meget af. Det er helt mærkeligt at gense huset i Steinsgade i dag, der stadig eksisterer, og kvarteret er ikke forandret særligt meget.
Den største forandring er, at en stor del af vores have i dag er lavet om til parkeringsplads, det var ikke nødvendigt, da jeg boede der, for den gang var der kun en i ejendommen, der havde en bil. Bilen havde kaleche, der kunne slås tilbage, når det var godt vejr om sommeren, og så havde den en blikkuffert bag på. En gang sagde ejeren af den flotte bil: “Skal I have en tur drenge”? og det ville vi gerne og blev kørt rundt i den nærmeste omegn.
Det var en fantastisk oplevelse, som vi talte om længe efter.

Til min fødselsdag var der noget jeg glædede mig meget til. Det var når min far tog sit gamle lysbilledeapparat frem. Han havde selv som lille dreng fået lysbilledeapparatet af sine forældre I slutningen af 1800-tallet.
Apparatet var købt i Paris, og på kassen hvor det blev opbevaret i, stod der: ”Laterna-Magica”.
En lille petroleumslampe var den oprindelige lyskilde, men den var senere afløst af en elpære.
Til apparatet hørte ca. 35 glasplader med forskellige scener af fugle, dyr, haver med blomster, skibe og jernbaner osv. osv.
Så blev scenerne projekteret op på et lagen i stuen. Det var for mig en spændende oplevelse.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Så kom den frygtelige dag, da denne frie og herlige tilværelse var slut, jeg skulle i skole og kom på en privatskole, der hed ” Frk. Hørlycks Skole”. Byens fineste skole, der den gang var en ren drengeskole, pigerne kom først til efter at jeg havde forladt skolen.
Min far håbede sikkert på, at jeg nok skulle blive til noget stort, når jeg kom i byens bedste skole.
I skolen var mine første skriveredskaber en griffel, en skiffertavle og en svamp. I hele første klasse øvede vi os i at lave kruseduller på disse tavler, der lidt efter lidt blev til nogenlunde læselige bogstaver og tal. Først når disse bestræbelser med griffel og tavle havde givet tilfredsstillende resultater, fik vi lov til at bruge papir og blyant.

Til sidst blev vi så forsynet med et penneskaft med påsat elakstikpen, og ved hvert af tomandspultene blev der så anbragt et blækhus i et lille aflukke med låg, så var vi klar til at skrive med blæk. Der var dog den fordel ved skiffertavlen, at man med sin våde svamp kunne slette alle spor, når man ved at smugkikke hos sidekammeraten fandt ud af, at man havde lavet noget forkert.
Desværre levede jeg ikke helt op til min fars forventninger om, at denne fortræffelige skole skulle gøre mig til et geni, eller noget i den retning. Han måtte affinde sig med at jeg, efter egen mening, blev et lykkeligt menneske, og det kan jeg måske blandt andet takke denne glimrende skole for, der efter min mening ganske levede op til sit gode ry.
Jeg fik et meget fint tornyster med sælskind på, da jeg startede min skolegang. Det kom snart til at lugte af mine skolemadpakker, der lå i en rød blikæske, hvorpå der stod ”Velbekomme”.
Jeg blev klassens midtpunkt, da jeg en dag tog min madpakke op af æsken og opdagede, at den var blevet forbyttet med en indpakket ost, nej hvor de grinede, og da de fortalte min skolefrøken om mit uheld, grinede hun minsandten også. Men der var ingen der ville dele deres mad med mig, og deraf har jeg senere måtte erkende en sandhed om den menneskehed, som jeg skulle dele min tilværelse med, at ingen ville dele med nogen, der har mindre end en selv.
Men jeg husker tydeligt mit tornyster, der lugtede af spegepølse og ost, når jeg lukkede tornysterets klap op.
I skolen havde jeg, tilfælles med forfatteren Jens Kruuse, en markant skolelærerinde, der hed frk. Møller, hun havde været med til at hejse dannebrog nede i Sønderjylland i 1920, da tyskerne, efter første verdenskrig, måtte give en del af det gamle danske land tilbage til Danmark. Det fortalte hun så levende, at hun selv blev så bevæget, at hun til vores store forbavselse, begyndte at græde himmelhøjt.
Jeg husker, at frk. Møller fortalte, hvordan de dagen før de skulle hejse dannebrog, prøvede flagspillet med en klud, for de ville være helt sikre på, at alt var klart til om morgenen, når dannebrog skulle hejses.
Vi børn forstod ikke et kuk af det hele, hvordan kunne man dog tage sådan noget alvorligt?
Forfatteren Jens Kruuse skriver i sine erindringer fra skolen, at når frøken Møller så en rød sodavand, begyndte hun at græde.
Frk. Møller havde Dybbøl Mølle-mærket i guld, fordi hun havde solgt flere dybbølmærker end nogen anden i landet.
Havde jeg i dag mødt frk. Møller på Dybbøldag, havde jeg ikke turde undlade at købe et mærke af hende, der var en sælsom magt over frk. Møller, når hun brændte for en sag.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Da jeg for et par år siden besøgte skolen, og genså mit gamle klasseværelse, fik jeg også øje på et stort billede af min gamle skolefrøken frk. Møller. Jeg kunne næsten se på hende, at hun skammede sig over, at jeg ikke havde klaret mig bedre her i livet, end tilfældet var.
På den anden side, tror jeg ikke, at frk. Møller var klar over, at jeg var ordblind og måske også lidt talblind. Havde hun vidst det, havde hun nok båret lidt over med mig.
Vi havde det hyggeligt i Steinsgade, særligt husker jeg julen, hvor vi fik gåsesteg og derefter grød bestående af blandede frugter (tørrede æbler, pærer, svesker og abrikoser), det var en tradition fra fars hjem, og der spiste man sandelig ikke risengrød.

Far og mor delte en flaske rødvin, og det gentog sig nytårsaften, medens jeg så de to aftener fik rød sodavand. Efter julens måltid spillede vi om pebernødder efter et spil, der fandtes i et blad, der hed "Ved Julelampens Skær". Jeg fik Knold og Tot, meget ofte før julemiddagen, for at jeg ikke skulle længes for meget efter julegaverne.
Vi børn legede med et stykke legetøj, som jeg ikke har set børn lege med senere eller andre steder. Det er muligt at brugen af det legetøj har været lidt af et lokalt fænomen, nemlig trillebåndet. Det var ikke det fine trillebånd af træ, som blev brugt af generationens børn før mig. Vi brugte cykelhjulsfælge. Jeg husker, at jeg var ret ferm til at bruge sådan et hjul, som jeg med stor dygtighed og akkuratesse drev frem og styrede med en pind.
Så var der kuglespillet som fortrinsvis blev spillet i skolefrikvartererne. Vi havde næsten alle sammen en kuglepose med farvestrålende lerkugler. Disse kugler kunne man, udover at spille med dem, også bruges som betalingsmiddel for at kikke i noget der hed kukkasser. Mange havde kukkasser med i skolen, og de måtte naturligvis kun vises frem i frikvarterene. Kukkasserne bestod normalt af en skotøjsæske, der i stedet for låg var overdækket med pergamentpapir. I kukkasserne var der så forskellige tableauer, der f.eks. kunne være smukke haver og landskaber, hvortil der var brugt glansbilleder eller udklip fra forskellige blade og magasiner. De større drenges kukkasser havde oftest noget så voldsomt som grumme billeder fra første verdenskrig eller andet spændende. De mest spændende kukkasser kunne godt koste hele tre kugler, og der var trods alt en udgift på tre øre. Man kikkede så ind af et lille hul i den ene ende af kukkassen for at se på herlighederne. Der var, ud over kukkasserne, også de der havde et såkaldt kalejdoskop, som var et kikkertlignende apparat, som man ved at dreje kunne fremkalde forskellige smukke farvede mønstre og figurer.
Endelig var der landeplagen yo-yoen, der blev spillet med over hele verden og den var såmænd også et legetøj som voksne kunne lide at lege med. Man kunne få en yo-yo til 99 øre, men det var kun få der havde så dyre yo-yoer. Jeg måtte selv nøjes med en til 35 øre.
I frikvarteret havde vi drenge, udover de før omtalte fredelige sysler også voldsomme lege. Det var blandt andet den leg , som spejderne kaldte "Britisk buldog", den gik ud på, at man delte sig i to hold, som to anførere efter tur valgte af flokken. Det ene hold var fangerne, og det andet skulle så forsøge at komme over fra den ene ende af skolegården til den anden, og det gik ikke stille af, og der vankede hårde knubs til alle.
Medens det gik for sig hoppede pigerne i Paradis eller sjippede i sjippetov, der var også nogen der legede med nipsenåle. Endelig havde pigerne nogle, efter drengenes mening, underlige sanglege.

Pigerne legede vi næsten aldrig med. Pigernes adfærd blev jeg dog først senere gjort bekendt med da vi flyttede til Frederikshavn, hvor jeg kom på en skole med både drenge og piger.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Da jeg var 5 år gammel fik jeg taget polypper, og da jeg havde været flink, fik jeg et løbehjul. Endelig, da jeg fyldte 6 år fik jeg min første cykel. Den blev mit kæreste legetøj. På mine gamle dage betragter jeg cyklen som det bedste transportmiddel, jeg har haft, og jeg mener, at det, efter min mening, kun kan sidestilles med apostlenes heste, for jeg har altid elsket at gå lange ture.
En dag fik jeg at vide, at min bedstefar var død, det var i 1931, og mor var meget forventningsfuld, fordi hun af far kunne forstå, at der nu sikkert ville falde nogle penge af som arv efter bedstefar. Da så far kom hjem, og kun havde et gammelt maleri med, blev mor meget ked af det og græd af skuffelse. Jeg har nu det maleri hængende over sofaen i stuen.
Far mente, at nu var jeg blevet så gammel, at det var på tide, at jeg fik mit eget værelse, og det var nok en væsentlig grund til, at vi flyttede til Nørrebro 89, lige ved havnen.
Men selv om jeg savnede Steinsgade, var der jo mange interessante ting at se på nede ved havnen, jeg skulle bare holde mig væk fra fars arbejdsplads, der havde jeg ikke noget at gøre.

Det skete, at der var flådebesøg i Odense Havn, og jeg husker ved en bestemt lejlighed, at der i havnen lå seks mindre engelske orlogsfartøjer, som min far kaldte destroyere. Det var en overraskelse, at min far havde en officer fra et af de engelske skibe med hjem og, det var næsten ikke til at bære, at han inviterede os til at besøge sig om bord på en af de engelske destroyere, det var min største oplevelse i mange år.
Den engelske officer, der hed G.R. Gurnett, ”HMS Walpole” skrev nogle gange til os, men så kom krigen, og derefter hørte vi aldrig mere fra ham. Man kan jo næsten gætte hvorfor!
Når orlogsskibe besøgte Odense, var det skik, at Albani bryggeriet inviterede mandskabet til at se bryggeriet, og det interesserede åbenbart mandskabet meget. Vi så besætningerne marchere i fine geledder ad Nørrebro ind mod bryggeriet, til min forbavselse var der ordentlig slinger i valsen, da de igen marcherede forbi os på vej hjem til deres skibe - det var en god tradition.
Vi så ikke meget til familien Gulstad medens vi boede i Odense, men en dag dukkede der et par unge damer op, de anede ikke, hvor vi boede, men ved at spørge sig for på toldkammeret blev de vist vej. Det viste sig at være Inger og Kirsten Høst, altså mine kusiner.
En særlig begivenhed, som jeg husker, var den 1. maj, når arbejderne gik i optog ud til Fruens Bøge.
Min onkel Las (Laurits) var skibstømrer på Odense Stålskibsværft. Han var en høj flot mand, og det var derfor ikke underligt, at han gik forrest med den røde fagforeningsfane, og det bedste ved det var, at jeg fik lov at gå ved siden af onkel Las sammen med min kusine Inge - det var jeg meget stolt over.

Noget, der gjorde stort indtryk på mig, var at kusine Inge havde en bedstefar fra Svendborg. Denne bedstefar fortalte mig, at han som barn, ved at lægge øret til jorden, havde hørt kanonerne drøne fra Dybbøl skanser i 1864. Ud over denne oplysning om 1864 snittede han et fint skib til mig, som jeg kunne sejle med i et badekar.
Ude ved Fruens Bøge var der en zoologisk have, og der holdt jeg meget af at komme, ikke mindst fordi vi så skulle køre med sporvogne, der enten var røde eller grønne, men om sommeren, når det var godt vejr, var der åbne bivogne, og det var lige sagen.
Far bar næsten altid uniform, og jeg lagde mærke til at det gjorde overboen, der boede i Steinsgade også, hans var bare en jernbaneuniform, for han var lokomotivfører.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

De hilste pænt på hinanden med deres Harald Lloyd-stråhatte, som den gang var højeste mode, og de sagde naturligvis De og brugte hr. og efternavn, når de undertiden fik en lille sludder over havegærdet, hvis de tilfældigvis var på havearbejde samtidig. Ingen af dem brugte træsko. Når vi skulle ud at spadsere, særlig når vi skulle på strøget, iførte far sig civilt tøj, tog sin bløde hat på og fattede sin spadserestok med sølvbeslag og var, efter at have iført sig sin ulsters, klar til afgang, mor stadsede sig også ud, men hvad hun havde på, kan jeg ikke huske lige bortset fra, at hun undertiden havde en død ræv om halsen.

Der var en særlig begivenhed, der indbød til en meget spændende spadseretur, og det var til jul, når vi alle tre skulle se på juleudstilling inde i Odense og så fortælle, hvad vi ønskede os, og meget sjældent fik, for der var nok ikke så meget at rutte med, når man, som min far, kun havde en lille tolderløn, men det var sjovt alligevel.
Der var hyggeligt når strøget var pyntet op til jul i Odense.
Da vi senere flyttede fra Odense, blev de omtalte strøgture aldrig genoptaget.
For mig var juleønsket et Hornby-tog, men det var alt for dyrt, og jeg måtte finde mig i at få et billigere tysk tog, som dog senere blev suppleret med ekstra to Hornby-togvogne, de holdt i mange år, overlevede min lillebror, der ellers næsten fik ødelagt det meste af mit legetøj, ikke mindst min fine dampmaskine, der kunne fløjte og ved kædetræk køre hen ad gulvet med ret god fart, men de to Hornby vogne fik mine to drenge lov til at lege med, og jeg mener, at de stadig ligger oppe på vores loft og kan være en formue værd, hvis de blev solgt på en auktion for legetøj.
Selv om jeg havde en rigtig læderfodbold, blev det aldrig til så meget med det spil. Vi havde ikke rigtigt nogen steder at spille fodbold, bortset fra gaden, og det var ikke så godt, selv om der ikke var megen trafik den gang. Det var først da jeg flyttede til Frederikshavn, at jeg spillede fodbold i skolen.
Som så mange af datidens drenge fik jeg et Meccano byggesæt bestående af skruer og møtrikker, jernstykker af forskellige længder med huller til diverse skruer, så var der vinkelstykker, hjul og kroge m.v. Af alt dette kunne man så konstruere kraner, broer eller små biler, kun fantasien satte grænser.
Meningen med at give børn sådan noget legetøj var sikkert, at de senere i livet skulle få lyst til at læse til maskin- eller civilingeniører, men den lyst fik jeg nu aldrig, jeg var noget fummelfingret, men havde dog stor fornøjelse af mit Meccano-sæt.
Af legetøj havde jeg en snes små modeller af marinefartøjer fremstillet af tin, blandt andet slagskibet Hood. Jeg var også i besiddelse af en borg med en tilhørende masse soldater, hvoraf nogle var fra min ældre halvbroder Alex, sådanne soldater fra krigen 1870 bestående af tyske og franske soldater, var der ingen af mine kammerater, der havde. Vi havde meget krigslegetøj den gang, men jeg tror såmænd ikke vi blev mere krigeriske af den grund. Man bliver jo heller ikke kriminel af at se kriminalfilm.
Jeg var meget forkælet og havde meget legetøj, ikke mindst tiden taget i betragtning.
Det var i Odense, at jeg husker de første biografbesøg. Vi holdt alle tre meget af at gå i biografen, men ofte gik jeg selv. Det var særligt, når der gik en film med cowboys og indianere. Særligt var det spændende, når min store helt Tom Mix var med, han skulle nok, helt alene, klare de første snese indianere, for det var jo den gang, at det var helt almindeligt at mene, at alle indianere var blodtørstige banditter.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

På Skibhusvej i Sankt Hans Bio kostede en biografbillet 35 øre for børn, i øvrigt samme pris som det kostede at blive klippet hos barberen, og så måtte man sidde på de tre første rækker, men det skete ofte, at de store drenge gennede os små børn op på første række, så de selv kunne sidde på de eftertragtede pladser på tredje række, det var junglens lov der gjaldt.
I den nye Fønix biograf inde i Odense kostede billetterne 75 øre, men så var det også film af en højere kvalitet som f.eks. den første Tarzan-film eller "Den sidste mohikaner" og andre af datidens premierefilm..
Den første farvefilm så jeg først, da jeg kom til Ålborg, og det var "Robin Hood".
Hver søndag aften, blev der før krigen, over radioen udsendt en række meget populære lystspilssituationer, der hed "Familien Hansen". Serien drejede sig om hverdagsproblemer i en lille familie bestående af bogholder Aage Hansen og hans kone Gerda Hansen, og så havde de et sæt tvillinger, en dreng og en pige. Aage Hansen var meget patriarkalsk og lidt af et indbildsk fjols, der kunne meget mindre, end han pralede med. Han kom altid til kort, når hans kloge og usnobbede kone afslørede ham, og gjorde ham godt til grin.
Der var kø lørdag aften uden for cykelsmeden, der også ladede akkumulatorer op til datidens radioer. Folk var nervøse for, at radioen skulle strejke, når de skulle høre "Familien Hansen" søndag aften, de ville, under ingen omstændigheder, gå glip af bare et afsnit af den populære serie.

En af mine skolekammerater, ved navn Henry Demant, var min trofaste ledsager, når vi gik hjem fra skole. Hans far ejede Park Hotel lige ved Odense Banegård.
En dag inviterede Henry mig ind på hotellet, hvor familien havde en flot lejlighed. Han ville vise mig, hvad hans far havde haft med til sig fra en rejse i USA. Det viste sig at være et filmsapparat, og en tilkaldt tjener kørte en tegnefilm om Mickey Mouse for os. Derved var jeg blandt de første i Danmark, der så denne tegnefilm. Han havde også tegnefilm med katten Felix og buldoggen Bonzo.
Jeg havde i øvrigt en anden forbindelse til Park Hotel, der var mindre behagelig, idet min mor, meget mod min vilje, havde meldt mig ind i en danseskole, hvor jeg gik til dans i to sæsoner. Danseskolen havde til huse i Park Hotels festsal.
To gange var jeg til fødselsdag hos Henry på hotellet. Også andre af mine skolekammerater inviterede til fødselsdag, heriblandt Hans Skopekk, hvis far var godsejer, og der var flere, hvis forældre havde store hjem og villaer. Et par af dem lå i de bedre kvarterer ude mod Fruens Bøge. Det var ved sådanne lejligheder, jeg fandt ud af, at vores hjem var yderst beskedent, uden at jeg dog af den grund fandt mit kære hjem mindre attråværdigt.
Vores afholdte skolefrøken, der hed frk. Holbeck, havde i sin sommerferie været i England. Fra denne rejse havde hun i London købt en nyudkommet børnebog, der hed "Winnie-The-Pooh". Bogen blev senere udgivet på dansk under titlen Peter Plys. Det var i anden klasse, og jeg husker, at vi ofte plagede vores frøken for at få flere af beretningerne om den kære bjørn og hans venner.
Vi fik naturligvis historierne oversat til dansk. Frk. Holbeck fortalte os også meget levende om sin tur til London, der den gang regnedes for den største by i verden, tænk hvis man en gang skulle få lov til at komme så langt væk fra Odense, at man kunne få lejlighed til at se sådan en spændende by.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Når vi så stumfilm, var det Charles Chaplin-film og lignende, men ellers var det talefilm. Det var også i Odense, at jeg første gang var i teater, og i Odense Teater husker jeg blandt andet at have set "Jorden rundt i 80 Dage"," De tre Musketerer" og "Jul i Købmandsgaarden". Teater var dog ikke det, jeg fandt mest spændende medens jeg boede i Odense.
Da jeg senere kom til Ålborg fandt jeg som lidt ældre den glæde, det var at se et godt teaterstykke, og i dag ser jeg frem med glad forventning til spændende teateroplevelser, når vi skal vælge mellem de mange gode tilbud, der i juli måned kommer fra Syvstjernescenen i Værløse. Det er jo rart, at også de lange mørke vintermåneder har lyspunkter.
Når man taler om Odense, må man ikke glemme Odense Å. Her kunne vi drenge låne en robåd for 25 øre i timen hos "Jolle- Mads".
Det var herligt at ro op og ned ad åen, hvor der langs bredderne var parker, hyggelige haver og gamle huse, der godt kunne bringe erindringerne om H.C.Andersens dejlige eventyr frem. Det var naturligvis ikke en hverdagsbegivenhed at komme ud at sejle på Odense Å, for det medførte jo, at man skulle stille med en femøre, og det var meget svært.
Far søgte nye udfordringer og blev udnævnt til overtoldbetjent i Frederikshavn i året 1934. Det indebar, at jeg for første og sidste gang i mit liv sejlede med lillebæltsfærgen.
Min mor var utrøstelig og græd meget over at skulle forvises til noget så hæsligt som Jylland. Bortset fra at jeg nu skulle skifte skole, var jeg meget glad for at flytte til Frederikshavn. Det var en frisk by, og der var en herlig omegn med skove og lyngbakker, og kun nogle få hundrede meter fra det hus vi boede i, var der en dejlig strand, og jeg blev snart en rigtig vandhund.
I Frederikshavn boede vi på Søndergade 52.
Ejendommen ejedes af en hr. Francke, der var pensioneret dæksofficer fra den danske marine. Francke havde en marinestue med minder fra sin tid i marinen. Der var masser af fotografier fra flådens skibe, hvor Francke optrådte i forskellige situationer. Han sås i tropeuniform i forbindelse med et flådebesøg på de Vestindiske Øer. Så var der et foto med Francke ved siden af en drivmine fra 1. verdenskrig, som var ved at blive halet op på en af flådens skibe og så fremdeles. Alle disse minder var jeg meget interesseret i. Francke havde også gjort tjeneste på artilleriskibet Peder Skram. Alt i alt en utrolig spændende verden for mig.
Et af de billeder, der gjorde mest indtryk på mig, var et indrammet litografi der var udsendt af ugebladet Hjemmet i 1915 under 1. verdenskrig, på litografiet så man størstedelen af den danske marines vigtigste skibe med de tre artilleriskibe Peder Skram, Olfert Fischer og Herluf Trolle i kølvandsorden omgivet af en halv snes forskellige marinefartøjer, som U-både, torpedobåde og minefartøjer m. v. Under litografiet stod der:"Paa Vagt for Danmark".
Mærkeligt nok skulle dette litografi, der gengav et maleri, malet af den kendte marinemaler Vilh. Arnesen, og bestilt malet af ugebladet Hjemmet, få ny interesse for mig, idet jeg arvede maleriet fra min moster, der havde fået det forærende af direktør Schou fra Gutenberghus, hos hvem hun havde været husbestyrerinde.
Når jeg ser billedet, tænker jeg tit på hr. Francke, og på, at jeg en halv snes år efter, lige som hr. Francke, skulle gøre tjeneste på artilleriskibet Peder Skram.
Min far elskede lige som jeg at bade, men han lærte aldrig at svømme, hvad jeg lærte hurtigt og ganske af mig selv.
Far tog tit med mig til stranden, hvor vi havde det rart sammen. Min mor brød sig ikke om det herlige badeliv og jeg kan ikke huske, at hun nogensinde kom ned til havet.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

På skolen skulle vi lære at svømme. Vores gymnastiklærer var en skrap fyr, der med hård hånd prøvede at lære skolebørnene at svømme, og det var ikke morsomt for dem der havde vandskræk, de blev simpelt hen tvunget i vandet under råben og skrigen.
Det brød jeg mig naturligvis ikke om, så jeg var glad for at kunne stille op mellem dem, der kunne svømme, det var langt under halvdelen af klassen.
I Frederikshavn kommuneskole var vi 'en gang om året på skovtur. Vi mødtes på skolen, og herfra gik vi, med skolens fane forrest, til jernbanestationen, hvor vi så med jubel og hurraråb vinkede farvel til forældre og nysgerrige borgere. Så tøffede vi af sted med et rigtigt damptog, undtagen til Sæby, hvor privatbanen her havde anskaffet motortog.
Målet for vore skovture var steder som Tolne, Sæby og sidste gang jeg deltog i sådanne skovture, var det til Råbjerg Mile.
Jeg var et rigtigt enebarn, der tulrede rundt i mine egne tanker.

Jeg var nu blevet omkring 10 år og begyndt at læse bøger, og det skulle snart blive mit et og alt. I vores kælder var der et par kasser med min fars bøger, og dem begyndte jeg så småt at læse fra en ende af, det var også fra denne spændende kasse, jeg fandt og læste min første større roman ”De elendige” af Victor Hugo.
Jeg husker, at der var flere bøger med Sherlock Holmes-historier, og dem holdt jeg meget af.
Det var ved den lejlighed, jeg fik fat i bogen, “Den Aagaardske Legatfamilie fra Juelstrup Præstegaard”, og jeg syntes, det var morsomt, at min far havde en farbror, der var stukket til søs, og som senere var blevet hotelvært i Glasgow, det var Anton Carl Lauritz Gulstad (1847-1908) og at hans søn, altså min fars fætter, James Campbell Gulstad, født i 1881, var blevet hjulmager på Gibraltar, jeg tænkte, om der muligvis var en familie Gulstad på Gibraltar, men det fik jeg aldrig svar på.
Da jeg for en halv snes år siden var på Gibraltar, tænkte jeg slet ikke på at se efter i en telefonbog, om der var efterkommere efter James Gulstad på Gibraltar.
Der var også en anden, der rejste udenlands, og det var min fars halvbroder Carl Stricker Gulstad der rejste til USA, og efter sigende, var blevet ret formuende. Han blev født i 1874 og døde i 1905. Jeg har ladet mig fortælle, at man forventede i familien, at der skulle være en pæn formue at dele. Der var et advokatfirma i USA, der tog sig af dødsboet, for Carl var ungkarl og havde ingen familie i USA. Carl Gulstad havde ønsket at blive begravet i Helsingør, og så blev liget balsameret, iklædt kjole og hvidt, anbragt i en fornem kiste og sendt over til Danmark og derefter hensat på Helsingør Kirkegård i et mindre mausoleum.
Carls formue var efter dødsboets behandling ikke særligt stort, og der blev ikke mange penge til arvingerne. Jeg tror dog nok, at advokatfirmaet i USA fik sine udgifter rigeligt dækket, til stor ærgrelse for arvingerne. Alt dette fik jeg først at vide ved en senere lejlighed.
Min fantasi var der ikke noget i vejen med, og al min læsning af bøger satte ekstra gang i den del af min hjernevirksomhed.
Det gik ikke godt med kommuneskolen i Frederikshavn på trods af skovturene, jeg var ikke dygtig nok, og da far stadig mente, at jeg skulle blive til noget, kom jeg over på en privatskole, der hed ”Frowsings Mellem- og Realskole”, hvor jeg straks befandt mig meget bedre.
I 1935 fik jeg min lillebroder på halsen, det var Flemming Michael Anne Gulsťad født 11/5-1935.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Jeg husker, hvor irriteret jeg var over altid at skulle have ham på slæb jeg blev i hvert fald meget ofte bedt om at tage ham med ud at lege. Det forhindrede mig dog ikke i sammen med kammeraterne at deltage i vore voldsomme aktiviteter som f.eks. at kravle op i høje træer, hvor min lillebroder naturligvis blev taget med, så bandt vi ham med en medbragt sele oppe i toppen af træet og hyggede os gevaldigt ved morskaben.
Det var ikke altid, at Flemming morede sig, og så hylede han som en stukket gris, hvilket fik en nævenyttig dame, der boede i nærheden, til at råbe op og fortælle, hvor modbydelige vi var, og det gjorde så, at vi måtte finde på noget andet, i hvert fald så længe den gale kvinde var i nærheden.
Nogle af mine bedste venner var pastor Pallesens børn. Præstegården lå lige ud til Kattegat, og pastoren havde anskaffet sig en dejlig robåd, der lå fortøjet lige neden for præstegårdshaven.

Vi fik lov til at låne båden, så tit vi ville, og det var jo herligt. Flemming blev naturligvis taget med i båden, og det kunne han godt lide. Vi sejlede meget langt ud på havet, og lillebror for rundt og hjalp til så godt han kunne, men det blev nu ikke til så meget, for han var kun lidt over blealderen, jeg tror dog nok, at kammeraterne syntes, at det var helt sjovt at have den lille unge med.
Jeg husker en gang, jeg sagde:" Hvor er ungen"? jeg kunne ikke se ham nogen steder, men heldigvis lå han blot og sov i bunden af båden, og det var jeg jo glad for, jeg havde på fornemmelsen, at mine forældre nok var blevet lidt sure, hvis jeg kom hjem uden min lillebroder.
Min mor var glad for, at jeg var så flink til at passe på Flemming, lidet anende, hvordan jeg passede ham.
En anden spøg var at luske rundt i de forskellige haver og se, hvad der her gemte sig, og om sommeren var der dejlige frugter, der nok var værd at smage, men her tog vi aldrig Flemming med.
På den tid var der i Frederikshavn gaslygter, og vi så ved aftenstid lygtetænderen tænde lygterne med en lang stang forsynet med en krog, der kunne åbne for blusset.
Der var så nogen, der morede sig med at kravle op i gaslygterne og slukke for lyset, når lygtetænderen var kørt, og det blev der meget ballade over, og en eller anden havde set, at det var en af præstens børn, der var kravlet op i gaslygten.
Pastoren var en meget hidsig mand, og han skældte os så forsvarligt og ukristeligt ud, at vi aldrig gjorde det igen.
Den yngste af præstebørnene på fem år var vist lidt kræsen og ville ikke vide af maden, præsten tog ham hårdt i armen og smed ham ud af spisestuen og lukkede døren, så familien kunne spise i fred for den hysteriske unge, der nu hylede som en besat, det viste sig senere, at drengen havde fået fingrene i klemme i døren, og resultatet blev, at han mistede to fingre.
Jeg tænkte dengang, at det nok var guds straf over, at en af hans forkyndere kunne være så hidsig.
Jeg vil dog gerne tilføje, medens jeg husker det, at nok lavede vi mange gale drengestreger, men aldrig hærværk.
Jeg havde en skolekammerat, der hed Axel, hvis far havde en rigtigt jagtriffel, og det prøvede vi at skyde med i kammeratens kælder. Skydeøvelserne fik en brat ende, da en af patronerne satte sig så fast i kammeret, at vi ikke kunne få den ud. Da faderen opdagede det, blev han alvorlig vred, og fik sat en lås for våbenskabet.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Hos Axel lavede vi også krudt, som det lykkedes os at få til at give et pænt brag, efter at vi havde pakket krudtet ned i en kasse, forsynet det med en rigtig lunte og gravet det ned i sandet. Lunten havde vi fra en af skolekammeraterne, hvis far var stenfisker.
Jeg kom som sagt på en privatskole, den lå ikke langt fra havnen.
En dag sagde vores meget afholdte historie- og gymnastiklærer, at i dag skulle vi se noget helt specielt. Vi gik i samlet flok ned til havnen, og så der et stort flot skib, der var ved at lægge til kaj. Det havde et hagekors-flag vajende agter, og på siden af skibet stod der med store bogstaver "Kraft durch Freude". På kajen stod byens borgmester, og der var opstillet et lille orkester på fem mand med bowlerhatte, jeg genkendte vores slagter, der skulle spille på horn. Så spillede de nationalsangen, og den blev kvitteret med "Deutschland Deutschland über alles" hvilket virkede særdeles imponerende fordi tyskernes orkester var mindst ti gange så stort som det lille beskedne danske. Så hørte vi nogle fløjtesignaler og kommandoråb, og på få minutter var der opstillet 2-300 ensklædte unge mænd på kajen. De marcherede op mod hovedgaden og satte kurs mod restaurant Møllehuset, hvor kommunen havde inviteret de unge mennesker på chokolade og lagkage. Det sidste vi så til de marcherende var, at der pludselig kom et ligtog, og på et enkelt fløjtesignal gjorde hele flokken holdt, og man hilste på sørgeoptoget.
Vores skolelærer var begejstret over tyskernes disciplin, og i aviserne skrev man om, hvor velopdragne de besøgende unge tyskere var, i modsætning til svensk ungdom, der jo havde den besynderlige ide, at de efter endt skoleeksamen skulle på en soldetur til Frederikshavn, og hvor kun få var ædru, og mange stjal i butikkerne og, tilføjede et af bladene,:" Det var ikke stort bedre med privatskolens gæster fra den skotske kostskole for en måned siden", så fik vi den.
Det var et af mine første indtryk af de magtfulde og veldisciplinerede tyskere.
Om aftenen havde min far for øvrigt en af de tyske officerer fra skibet med hjem, og han var meget venlig og velopdragen.
Det skete flere gange, at far havde folk fra skibene med hjem, det var mest danske skibsofficerer, men også tyske og engelske, som jeg kunne prøve mit engelskkundskab af på. De tyske officerer talte jo også udmærket engelsk.
Jeg var nu kommet i første mellem og var begyndt at lære engelsk, så derfor var det jo morsomt at sige noget til nogen, der ville svare igen på engelsk.
I skolen var vi helt godt orienteret om de mange ting, der skete rundt om i hele verden.
Vi havde en stor opslagstavle, og så skulle vi sakse de artikler, som vi fandt værdige til tavlen, herefter blev dagens opslag kommenteret af læreren og eleverne, vi var ikke altid enige med læreren.
Hjemme hos os holdt vi dagbladet Politiken, indtil bladet blev tyskvenligt.
En dag kom der en mand hen på skolen og holdt foredrag for os, han var i fransk uniform, for han havde været i Fremmedlegionen, som han flere gange havde forsøgt at flygte fra, indtil det til sidst lykkedes ham at komme hjem til Danmark.
Han havde været på den berygtede" Djævleøen" og med hans medrivende fortælling fra denne arbejdslejr, blev vi gjort opmærksomme på, at der var en underlig og grusom verden uden om os.
Det var jo i de år, hvor efterretningerne om krige i Kina og Spanien strømmede ind til os.
Hvad skulle det dog ende med?

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Det gode ved at gå i skole var, at man havde sommerferie. Min sommerferie bestod i, at blive sendt en uge til Odense og en uge til Korsør. Særligt ugen i Korsør glædede jeg mig meget til, for der var to tilbagevendende begivenheder, der var særdeles spændende.
Det ene var den morgen, hvor jeg skulle med onkel Lorentz, der var lokomotivfører, ud til remisen for så at være med til at køre det store damptog ind til Korsør Banegård for at blive tilkoblet togvognene til København, sådan en oplevelse var der sikkert mange drenge i min alder, der ville have været meget misundelige på mig over.
Den anden begivenhed var hestevognsturen rundt om Korsør Nor. Jeg fik lov at sidde foran på kuskesædet sammen med kusken, der somme tider lod mig holde tømmerne, og det var jo meget spændende.
Vi gjorde holdt ude i Korsør Skov og spiste frokost med gul sodavand til.
Et par gange var jeg fra Korsør sendt til København, hvor min moster Kis, viste mig byens seværdigheder som Tivoli og Zoologisk Have og ture rundt med sporvogne, og det var skam også noget, jeg kunne lide.
Min far havde i modsætning til mange andre, som tjenestemand, en uges sommerferie, og så var det skik, at vi på mindst en af hans feriedage skulle på skovtur langt væk. Vi var tit i skoven om sommeren, men i fars ferie tog vi så langt væk som til Tolne Skov, Skagen eller Sæby Skov. Her slappede mine forældre rigtigt af, og vi kunne godt finde på at lege skjul og skatteleg eller spille bold.
I Frederikshavn fik vi undertiden besøg af min fars bror, onkel Otto Gulstad 1883-1958, der var afdelingslæge i Århus. Det skete, når min onkel havde været en tur i Sverige, og når det så ellers passede med tiden, kom onkel hjem til os og fik et måltid mad med.
Når onkel var i bil, blev den undertiden placeret i toldvæsenets garage ved havnen og, det var jo meget praktisk. Min mor, der jo ellers ikke var fornøjet med gulstaderne, spandt som en lille kat, når onkel Otto var på besøg, jeg tror at det skyldtes, at onkel var nervelæge og som sådan vant til snakke med vanskelige personer.
Det gik ikke lige så godt når fars søster tante Ida gift Fischer 1884-1972, var på besøg, mor og tante Ida kunne absolut ikke lide hinanden, men tante Ida havde, syntes jeg, en myndig og forstående måde at behandle mor på, så det gik alligevel. Tante Ida besøgte os da også et par gange.
Tante Ida var gift med grosserer Peter Adolph Fischer i Wetter, der ligger i Ruhr, Tyskland. Jeg nåede aldrig at hilse på min onkel i Wetter.
Jeg kunne godt lide tante Ida, og havde den gang forståelse for, at Hitler, efter hendes mening, havde rejst Tyskland af dets økonomiske ruin, og at tyskerne stort set var meget tilfredse med genrejsningen, der gav dem deres arbejdsglæde og selvtillid tilbage.
Min far og tante Ida talte meget om det, der skete nede i Tyskland, og det skete på en venlig og saglig måde.
Tante Ida havde oplevet første verdenskrig i Tyskland, og det havde været ganske forfærdeligt selv for hendes familie, der jo endda hørte til den rige del af befolkningen.
I trediverne, da Hitler havde befæstet sin magt, blev alle, der havde stillinger inden for det offentlige, tvungne medlemmer af nazipartiet, man kunne f.eks. ikke blive skolelærer uden at være medlem af partiet, det gjaldt også for direktører for firmaer eller fabriksejere, der handlede med det offentlige, de var også selvskrevet som tvungne medlemmer af partiet.
Dette var tilfældet for onkel Peter, og en dag fik han meddelelse om, at han var blevet medlem af nazipartiet med tilbagevirkende kraft.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Det skal dog nok være rigtigt, som tante Ida hævdede efter krigen, at han havde måttet, som det mindste, lukke firmaet, hvis han havde gjort indsigelser.
Herhjemme må man jo som i Hitlers Tyskland også finde sig i, at blive tvangsindmeldt i en eller anden forening, hvis man vil have et job, uden at jeg af den grund vil sammenligne nuværende danske forhold med Nazitysklands.
Der var jo nogle i Tyskland, der ikke lod sig kue, og da de samtidig anede, hvad der var ved at ske, flygtede de simpelt hen ud af landet, men det var jo ikke alle beskåret at tage et så alvorligt skridt. Nogle valgte at flygte til Danmark, som de sikkert anså for at være et venligt og demokratisk land, hvor international lov og orden herskede. Det viste sig desværre ikke at være tilfældet.
Det er ikke så mange år siden, det er blevet afsløret, at sådanne tyske flygtninge, og mange flere end tyskerne havde forlangt udleveret, der under hitlerregimet flygtede til Danmark, blev udleveret af det danske politi til tyskerne efter besættelsen af Danmark den 9. april 1940.
En anden besøgende var tante Idas søn Carl Heinrich (Heinz) Fischer født 1911 og død kort efter anden verdenskrigs afslutning. Han var direkte provokerende og så med tilfredshed frem til en krig, som skulle vise verden, hvad det tyske rige kunne præstere. Det fik han jo desværre ret i. Jeg husker, at min far blev meget vred over sin nevøs udtalelse. Bortset fra Carl Heinz lidt aparte meninger, var han, så vidt jeg husker, en ganske almindelig flink fyr.
Senere har jeg tænkt på, hvor let det er at påvirke børn og unge mennesker i almindelighed, så der var vel en forklaring på den begejstring der fandtes i Tyskland før verdenskrigen, som Hitler, med sine provokerende handlinger, satte i gang. De voksne var jo, som jeg har omtalt ovenfor, også begejstrede, indtil de så hvad den “Nye orden” indebar, og så var det for sent at gøre modstand. Det var forbundet med direkte livsfare at sætte sig op mod regimet. Vi så jo, hvordan vi selv reagerede i Danmark under besættelsen, da det gjaldt.
Carl Heinz Fischer var uden tvivl, som andre unge tyskere begejstret for sit land, en nationalfølelse, som vi, end ikke under besættelsen, kender her til lands. Han var præget af Hitlerjugend, som var obligatorisk for alle raske børn i det tyske rige, hvad enten de ville eller ej. Han gik ind i den tyske krigsflåde, blev kadet, og gjorde tjeneste som officer på lommeslagskibet Deutschland. Senere under krigen var han tilknyttet u-bådsledelsen i Kiel. Ved krigens afslutning i 1945 var han kommandant på flådekasernen Mørvick.
Han blev, som alle tyske officerer af højere grader stillet for en krigsforbryderdomstol og blev her frikendt af de allierede myndigheder og hjemsendt fra krigstjenesten.
Carl Heinz tog derefter hjem til Wetter og overtog efter faderens død ledelsen af firmaet. Efter Carl Heinz død i 1964 blev firmaet solgt.
I trediverne kom mange tyskere op til Danmark som vandrefugle, og den sport blev så populær, at man hurtigt fik oprettet en lignende bevægelse herhjemme. DVL hed bevægelsen og det var virkelig en udmærket ide, som bredte sig ud over det ganske land.
Det var i 1937, at min far igen var heldig med at søge nye stillinger, og han blev forflyttet til Ålborg.
Her kom jeg på Ryesgades skole, og igen måtte jeg begynde forfra med at finde nye kammerater, og hvordan jeg i det hele taget kunne finde mig til rette.
I ejendommen Kastetvej 58, hvor vi flyttede ind, boede der en ung mand, der var leder i Ålborg KFUM, og det fik en meget stor indflydelse på min tilværelse.
KFUM havde nogle dejlige spejderhytter rundt omkring, og jeg satte megen pris på det kammeratskab og det dejlige frie liv, jeg kunne nyde i Ålborgs herlige omegn.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Det var på en tur i Rold Skov den 1. september 1939, hvor vi var nogle stykker, der under et spejderløb fik lyst til at købe lidt mundgodt i en lille købmandsforretning, at vi hos købmanden hørte, at tyskerne ikke havde reageret på et ultimatum fra England og Frankrig om at indstille fjendtlighederne mod Polen. Vi hørte den engelske premierminister Neville Chamberlain proklamere, at landet nu var i krig med Tyskland. Lige som napoleonskrigen kom til at betyde noget for Mads Gulstad, så kom 2. verdenskrig til at betyde en stor omvæltning for mig.

Jeg blev konfirmeret i efteråret 1940 og vi havde familien på besøg.
Min navnebror, baneingeniør ved DSB, Knud Gulstad 1911-1993 og hans kone Grete boede i Ålborg lige over for anlægget Kilden, Knud havde et job at udføre for DSB., var med til min konfirmation og ligeså min fars søster tante Ellen Laurberg 1887-1958 og hendes datter, min kusine Eva.
Tante Ellen var enke og førte efter min onkel Peter Mathias Laurbergs død i 1929 deres gård videre med ikke ringe dygtighed. Gården lå i Oppelstrup ca. 11 km syd for Ålborg. Endelig var min gudmor moster Kis fra København, hvor hun var husbestyrerinde hos en oberst Niewenhuis, en naturlig gæst ved min konfirmation.
En anden del af min tid i Ålborg var de herlige besøg og ferier hos min tante Ellen på "Damgaarden" i Oppelstrup. Det var en pæn stor gård, min tante havde på ca. 100 tønder land jord, 20 tønder land skov og 5 tønder land mose, hvorfra der blev hentet tørv. Mosen lå lige i nærheden af Lindenborg Gods, det var et dejligt område.
Her lærte jeg min fætter Jørgen Laurberg 1918-1984 at kende, han læste til farmaceut. I forbindelse med sin uddannelse var han en overgang på Frederikshavn Apotek, og her besøgte han os ofte, medens vi boede i Frederikshavn. Kusine Eva Laurberg .1922-1995 var også på gården, og vi havde det ganske rart sammen. Jeg følte mig altid velkommen.
På gården kom der en anden fætter og det var onkel Ottos søn, Poul Gulstad 1923-1979, med hvem jeg havde det vældigt godt sammen med.
Tante Ellen ville gerne have, at vi arbejdede for føden, og det gjorde vi hellere end gerne, vi deltog i alt forefaldende arbejde, dog ikke malkningen, det var for indviklet.
Jeg fik et godt indblik i livet på landet, det var jo den gang som lidt af " Gamle Danmark" for tiden var stået stille ude på landet i forhold til bysamfundet. Det var først efter krigen, med landbrugets mekanisering, at forholdene på landet ændredes radikalt.
Vi mærkede ikke meget til krigen ude i den store verden, der var lidt rationering, men alt i alt gik livet videre, som det plejede.
Så kom besættelsen den 9. april 1940 og nu skete der noget. Danskerne blev mildest talt rædselsslagene, og som redaktør Børge Outze så rammende beskrev sine landsmænds adfærd den 9. april 1940 Dånskerne opførte sig som forskræmte høns i et hønsehus med rævebesøg".
Fra vort vindue på Kastetvej så vi de mange tyske kampfly, der kredsede truende over byen, og man kunne jo nok forstå, at rigtig modstand var så godt som umulig.
Nu ventede vi blot med længsel på, at det engelske luftvåben RAF skulle arrivere, men de kom ikke, og selv om de senere kom og smed et par bomber i ny og næ, blev det ikke rigtigt til noget.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

I løbet af dagen den 9.april 1940 var byen fyldt med soldater og krigsmateriel. Ålborg var et knudepunkt for opsamling af tropper og materiel, der med skib fra Ålborg Havn blev videresendt til Norge, hvor krigen rasede.
Ålborg Lufthavn var den største lufthavn i Jylland, og den var en meget vigtig lufthavn for de tyske fly.
Det var meget spændende for os børn at se på alt det krigsmateriel og al den aktivitet, det førte med sig.
Vi tænkte ikke så meget på den uhyggelige situation, som Europa var kommet i, eller på at vores land måske aldrig blev frit igen.
Mine forældre havde meget travlt der hjemme med at sætte rullegardiner op med mørklægningspapir, og jeg husker, at min far bandede højt, fordi der gik kuk i foretagendet. Min far var alt andet end fiks på fingrene. Jeg var klog nok til at holde mig langt væk medens far arbejdede.
På trappeopgangen sørgede viceværten for at sætte pærer op, der var malet mørkeblå, så lyset ikke kunne ses ude fra. Engelske flyvere skulle ikke kunne finde vej efter lys fra byerne.
I Ålborg, hvis lufthavn, som nævnt, var uhyre vigtig for tyskerne, og hvorfra der var livlig trafik af bombe- og jagerfly hovedsageligt på grund af felttoget i Norge, var man noget nervøse for at byen skulle blive bombet til ruiner af de allierede. Man havde jo hørt om hvordan det var gået i Polen og Holland, derfor var der mange i Ålborg, der sendte børn og kvinder ud til omegnens bønder, hvis de kendte nogen eller havde familie på landet.
På den måde kom vi på en ekstra ferie hos tante Ellen i Oppelstrup sammen med Grete Gulstad og hendes to drenge. Vore fædre kom ud og kikkede til os om søndagen.
I løbet af 14 dage var vi og de fleste andre, der var blevet evakueret, hjemme igen, faren var drevet over, og der faldt ingen bomber i Ålborg by.
Min mor ville i øvrigt også hellere have en bombe i hovedet, fremfor at opholde sig blot en dag for meget hos tante Ellen end nødvendigt.
Der kom adskillige overflyvninger, og flyvepladsen blev bombet adskillige gange, men byens borgere mærkede ikke noget videre til det. Efterhånden gik folk heller ikke i beskyttelsesrum, når de var hjemme, jeg tror, at jeg har været i beskyttelsesrum et par gange, og det var lige i begyndelsen.
Var man derimod på offentlig grund, var man tvunget til at søge i beskyttelsesrum, der for det meste var mere beskyttelsesrum af navn end af gavn. I skolen var vi tvunget til at opholde os i timevis i skolens beskyttelsesrum på grund af disse alarmer, og at sidde sammen med et par hundrede larmende børn var noget af en prøvelse.
Når der havde været luftalarm om natten, skulle vi møde en time senere i skole den følgende morgen.
Vi havde jo hørt om vinterkrigen i Finland, hvor russerne bare lige inden anden verdenskrig havde taget det de ville have under påberåbelse af Sovjetunionens sikkerhed, det kunne tyskerne sikkert også finde på.

Det var den almindelige opfattelse, at krigen ville ende med en tysk sejr, og det var formentlig det, der gjorde, at man fra den danske regerings side håbede at kunne få et godt samarbejde med tyskerne og så tro på, at de ikke ville gøre os noget, og at vi måske på længere sigt, når tyskerne havde vundet krigen, kunne få en særordning. Det havde vi naturligvis aldrig fået, regeringen var ikke alene naiv men også ynkelig.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

I sommeren 1940 var jeg på sommerlejr i Dokkedal, der ligger øst for Ålborg og lige i nærheden af Limfjordens sydlige udmunding til Kattegat. En nat hørte vi et højt brag ude fra havet. Det var et af de tyske transportskibe med materiel, tropper og heste, der var på vej til Norge, som nu var blevet sænket af en engelsk U-båd.
Området blev hurtigt fyldt med tyskere, vi fik forbud mod at forlade hytten og måtte tage hjem til Ålborg næste dag overvåget af tyskerne, til vi var kommet ud af området.
Så blev mange af Ålborgs skoler besatte, og mange af eleverne blev overført til andre skoler.
Vinteren 1940-41 kom med streng frost, den værste i mands minde, og det sneede, som jeg aldrig har set det siden, i dalene uden for Ålborg var telefonledningerne flere steder under sne.
Men det bedste var, at man ikke kunne skaffe brændsel til skolerne, som derfor blev lukket en måneds tid, og vi fik skøjterne frem, det var en fryd. Ålborg Kommune havde overrislet en stor plads over for Kilden, og det blev til alle tiders herlige skøjtebane. Der var ikke mange dage i skøjtesæsonen, hvor jeg ikke var på skøjterne.
Det fik dog også en ende, eller skal vi sige en pause, idet tyskerne også ville skøjte og gerne sammen med os, eller måske nærmere med alle de søde piger, og det var der egentlig ikke noget at sige til. Men det skulle jo gå galt, for da tyskerne så blev mobbet ud, kom de tifold igen og havde remme med, som de brugte til at jage os danskere ud af banen. Det skal nok retfærdigvis nævnes, at det var danskerne der begyndte.
Modviljen mod tyskerne var så småt ved at være i gang.
Vi hørte BBC hver dag, og rygter om sabotage og anden modstandskamp hørtes alle steder fra, men det var nok nærmest vandrehistorier.
Far var, uden at jeg vidste det, i gang med sin egen krig, og det resulterede så i, at vi pludselig, 1 februar 1941, skulle flytte til Vejle.
Far havde ellers en aftale med en blikkenslagermester om, at jeg i løbet af næste år skulle i lære hos ham, så snart jeg havde fået min mellemskoleeksamen, det blev så ikke til noget.
Jeg kom ud af skolen, jeg var træt af at skifte skole, og kunne godt tænke mig noget helt andet. Den 1. marts flyttede vi til Vejle, hvor vi boede ganske tæt ved skoven nord for fjorden og lige ved en sti, der førte ind i den smukke Grejsdal.
Det varede en uges tid før vore møbler ankom til Vejle fra Ålborg. Vi boede, til møblerne ankom, på Vejle Sømandshjem. Bestyrerparret på sømandshjemmet hed hr. og fru Hansen, og de var indremissionske. De havde en søn på min alder, og vi blev venner, hvilket gjorde, at jeg efter at vi var flyttet ind i vores lejlighed, ofte besøgte sømandshjemmet. På sømandshjemmet boede der fast tre gamle sømænd, der tilsyneladende alle havde rundet Kap Horn i en forrygende orkan - den værste i mands minde. Ud over det havde de oplevet det mest utrolige på de syv have. Vi hørte godt efter, hvad de gamle søulke kunne berette, men vi troede nu ikke altid på, hvad de fortalte. Det var første gang jeg hørte søfolk “spinde en ende”.
I sømandshjemmets restaurant var der en masse bordflag fra de forskellige nationer, hvis søfolk gennem tiderne havde boet på sømandshjemmet. Der manglede, bemærkede jeg, både naziflaget og det russiske flag med hammer og segl, og man sagde, at det var flag fra nationer som hr. Hansen ikke kunne lide. Men så en dag, medens vi sad og spillede kort med søfolkene, kom der 5-6 tyske marinere fra en patruljebåd, der lå i Vejle Havn, ind på sømandshjemmets restaurant. De blev trakteret med erstatningskaffe og fru Hansens sandkage, jeg tror ikke hun kunne bage andet. Tyskerne bemærkede, at deres flag manglede, og et par dage efter kom de med et nydeligt naziflag som de placerede lige ved siden Union Jack.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Nu var gode råd dyre, men hr. Hansen klarede problemet ved at fjerne alle bordtlag fra restauranten undtagen det danske. Problemet med bordflagene var løst.
Tyskerne kom i øvrigt aldrig igen, de har sikkert, hvis ikke grunden til deres forsvinden har været, at skibet var sejlet fra Vejle Havn, fundet andre steder at tilbringe deres landlov, hvor der var lidt anden underholdning, og hvor der kunne nydes andet end fru Hansens evindelige sandkage.
Kl. 22 lukkede restauranten, og efter en kort bøn forlod gæsterne sømandshjemmet, og de logerende gæster trak sig tilbage til deres værelser. Vi pakkede Matador-spillet og andre spil sammen, og gik hver til sit.
Da jeg senere kom i marinen, sørgede hr. Hansen for, at jeg, i lighed med andre søfolk, to år i træk herefter fik tilsendt en julepakke fra sømandsmissionen, afsendt fra kærlige kristne kvinder, og blev på den måde beriget med et par varme strømper og et dejligt grønt hjemmestrikket halstørklæde.
I Vejle gik tiden stille og roligt. Der var i 1941 ingen tyske forlægninger i Vejle, men naturligvis så vi nu og da kolonner af tyske motorkøretøjer, men det var slet ikke som i Ålborg, hvor det vrimlede med tysk militær.
Der var stadig masser af varer at få, selv om de mest efterspurgte varer efterhånden forsvandt under disken.
Vi kunne f.eks. ikke få bananer, appelsiner, tobak, kaffe, te og alt det der ikke kunne dyrkes inden for det af tyskerne besatte område af Europa, som vi nu var blevet del af. Det indebar f.eks., at ting som chokolade blev fremstillet af andre ting som delvis erstatning for kakaobønner. Men der var stadig store lagre af f.eks. engelsk klæde, gummi og mange andre lignende ting, så man langt hen i krigen stadig kunne købe pænt tøj, og det var også muligt at købe et cykeldæk, hvad jeg selv gjorde så sent som i 1943.
Men det blev naturligvis sværere og sværere.
Det varede da også noget, inden tobakken helt forsvandt, man strakte lagrene med dansk tobak fra Fyn, og det smagte ikke alt for godt, men holdt dog ikke folk fra at nyde røgens glæder.
Hjemme levede vi næsten som altid. Om morgenen havregrød, franskbrød med ost og en eller anden form for marmelade, men min mors udmærkede hjemmelavede appelsinmarmelade måtte vi jo undvære.
Min far var en god skaffer, og ved krigens udbrud havde vi adskillige dåser rigtig te, for kaffe drak vi næsten aldrig, og den erstatningskaffe der efterhånden kom i handelen, var ikke værd at skrive hjem om.
En dag kom far med en stor pakke hollandske beskøjtere, som han havde købt hos skibsprovianteringshandelen nede ved havnen, han mente, at beskøjterne var gode at have, hvis der skete noget uforudset.
Der var naturligvis mange, der som far skaffede forsyninger, som man kunne forvente, at der ville blive mangler på, dem kaldte man for hamstrere efter et lille gnaver, der var særligt dygtigt til at samle forråd.
Til middag fik vi altid to retter mad. Først grød, sødsuppe, kærnemælkssuppe, øllebrød og om sommeren frugtgrød, jordbær, kærnemælkskoidskål måske melon, der så kom efter den varme ret. Til varm ret bøf, frikadeller, medisterpølse, røde pølser, makaroni, steg, kylling og fisk, klipfisk, og så havde jeg nær glemt de gule ærter med efterfølgende pandekager - kort sagt nogenlunde det som vi får i dag.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Men vi fik aldrig lammesteg, for det smagte af uld, sagde man. Om aftenen rugbrød med alt muligt pålæg med hovedvægt på leverpostej, spegepølse æg og ost. Købekager var yderst sjældent.
Vi levede godt, og min mor lavede god mad. Vi kunne ikke sige, at vi manglede noget. I øvrigt har en videnskabelig undersøgelse vist, at den danske befolkning levede sundere under krigen end både før og efter samme krig.
Med hensyn til underholdning kneb det med biograffilm, som også den gang, hvis de skulle være rigtig gode, hovedsagelig var udenlandske. Danske film var ikke noget for os unge mennesker, og de svenske var ikke stort bedre.
Alle engelske og amerikanske film var af tyskerne forbudt at fremvise. Der kom nogle svenske film, og af dem var der blandt andet Landevejskroen med Edward Persson, der gik under hele krigen i København, og da folk absolut ville underholdes, var der mange, der så denne film indtil flere gange.
For teenagere var det sagen at være swingpjattere, det viste de ved at bære en særlig påklædning, når de var på dansegulvet og dansede jitterbug.
En svensk filmserie var også lige noget for teenagerne, det var filmene med den dejlige friske pige Alice Babs Nielson (Swing it Magisteren swing it), de film var meget populære, særligt blandt de unge.
Når man så endelig havde forvildet sig ind i biffen for at se en af de film, som tyskerne gav os lov til at se, var vi tvangsindlagte til at overvære en af tyskernes ugerevyer, der var de rene propagandafilm fra det tyske UFA (Universum Film AG).
Filmene var professionelt aldeles fremragende, men det var jo en lang række forherligelser af den tyske krigsmaskines fortræffeligheder på krigsfronterne. Under disse films fremvisning blev der råbt, hylet, piftet og skreget og alle trampede i gulvet. Så kunne filmen blive afbrudt af et lysbillede med en tekst, der gik ud på, at mishagsytringer ville blive straffet på det grusomste.
En gang kom biografdirektøren op, og fortalte os bedrøvet, at hvis vi blev ved med at demonstrere mod de påbudte UFA-film på den måde, risikerede han, at hans biograf ville blive lukket af myndighederne/tyskerne. Så startede filmen med de ”herlige” tyske beretninger fra krigsfronten igen og larmen lige så.
Jeg kan ikke mindes, at jeg nogensinde har set en tysk soldat i biografen, de holdt sig klogeligt borte.
Vi kunne ved at stille ind på BBC høre først og fremmest musik, og hvad der ellers rørte sig uden for germanernes område, og det var en stor opmuntring. Tyskerne brød sig ikke om, at vi lyttede til BBC og havde opstillet støjsendere over hele landet, det var naturligvis først og fremmest for at forhindre os i at høre nyhedsudsendelserne.
Om aftenen blev der i mange danske hjem spillet et nyt spil, der hed Matador, det spil blev en ren landeplage. Da der senere hen i krigens forløb blev indført udgangsforbud, forhindrede det ikke folks selskabelighed. Man spillede for eksempel kort eller Matador, og særligt Matadorspillet blev meget populært og var godt egnet til at få natten til at gå med. Så hyggede man sig helt til de lyse timer og til udgangsforbudet ophørte, men så var der nok også nogen, der var lidt klatøjede .
Vi anskaffede os en brugt rejsegrammofon, der var til at trække op, man kunne købe en masse gode plader, og det var god underholdning for os unge mennesker, selv om gengivelsen var elendig i forhold til, hvad vi kan høre i dag på CD.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Det blev endnu bedre at høre radio fra England, da USA sidst på året i 1941 kom med i krigen og derefter havde tropper i England. De oprettede deres egen radiostation og sendte den herligste musik til deres tropper. Det var fra denne radiostation i 1943, jeg for første gang hørte Glenn Millers dejlige musik.
Før krigen var det tysk underholdningsmusik, der dominerede, og på vores radio der hjemme, var det næsten altid de tyske stationer, der var stillet ind på.
I trediverne var tyskerne på mange måder førende inden for europæisk kultur og underholdning, ligesom de teknisk var blandt de bedste i verden, og så var der jo også det med den tyske disciplin, som mange var begejstret for herhjemme. Alt taget i betragtning, var det jo egentligt ikke underligt, at mange danskere beundrede tyskerne. Men som kontrast til al deres dygtighed og kultur kunne der så pludselig komme en afbrydelse midt i en dejlig udsendelse i den tyske radio i form af en bindegal mand, der hed Hitler, som råbte og skreg efterfulgt af tyske nazi- marcher, og så var den hyggelige stemning ødelagt.
Vi havde, indtil dagbladet Politiken begyndte at holde med tyskerne, holdt dette blad, men efter en bestemt artikel i bladet, der gik ud på, at det først og fremmest var englænderne, vi kunne takke for at krigen var brudt ud, og at Hitler i virkeligheden kun ville fred, sagde far Politiken op.
På grund af bladets holdning opsagde far sammen med 30.000 andre abonnenter bladet.
Medens dagbladet Politiken forudsagde, at England snart ville blive slået, og det havde de jo kun sig selv at takke for, det var jo England, der havde startet krigen, så var det jo beroligende at høre Churchill i BBC erklære, at England, koste hvad det ville, aldrig kunne tabe krigen mod de tyske nazister. Vi vil vinde, sagde han, og det blev efterfulgt af paukeslag for V ... - i morsetegnet.
Disse dunkelyde og så Big Bens beroligende klokkeslag fra London gav os en optimistisk tro på, at vi nok skulle blive frie igen.
Efter krigen, da det jo som bekendt ikke gik, som Politiken havde forudsagt, sørgede Politiken for at få eneret til at bringe både Churchills og den britiske feltmarskal Montgomerys erindringer i bladet. Det er jo altid rart at være på den vindende side.
Vi havde i lang tid ikke nogen avis - kun de illegale blade, der snart blev smuglet ind fra alle ender og kanter

Man kunne, som sagt, sidde hjemme i de mørklagte stuer og høre radio, først og fremmest BBC, men også over den danske radio kunne der komme god underholdning, ikke mindst spændende hørespil, som der blev sendt en del af den gang. Der var naturligvis også gang i kortspillene og en gang ludo, og som nævnt Matador var ikke at foragte, man kedede sig ikke. For mit vedkommende var det skakken, som jeg underholdt mig med sammen med vennerne, men vi spillede også Matador, når vi skulle have pigerne med.
Jeg vil heller ikke undlade at bemærke begrebet “mørklægningsbørnene”, der lige efter krigen gjorde sig udslag i årgange af nye danskere på omkring 90.000 pro anno. Disse store årgange blev senere kaldt 68’ ere, der efter sigende, skulle være nogle af de mest forkælede, krævende og egoistiske årgange, der nogensinde er blevet fostret i dette land.
Folk gik også til alsang, hvor man sang alle vort hjemlands vemodige sange, man gik algang og prøvede at få folk til at komme hinanden ved. Næsten alle var selvgode og veltilfredse.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

I Vejle og andre provinsbyer kom der kgl. skuespillere og underholdt byens borgere, blandt andet Mogens Wieth, der sang Kiplings "Mandalay ",og han fik publikum til at juble, når han sang: "Kom igen soldat fra England, kom igen til Mandalay".
Det var den lille modstand, der blandt almindelige borgere kunne have udviklet sig til noget ganske farligt for tyskerne i løbet af 100 år eller mere.
Men danskernes gode gennemprøvede motto, "Det går nok", var fremherskende.
Vandrelauget DVL var, som før nævnt, umådeligt populært, min halvbroder Johan, som boede hos os et års tid i Ålborg i forbindelse med hans uddannelse til gartner, var ivrig vandrer og oprettede en afdeling i Hjørring, da han fik arbejde der.
Jeg havde nok at gøre med KFUM, der var jo også masser af muligheder der, så jeg kedede mig sandelig ikke.
Jeg fik et job som bydreng hos en manufakturhandler i Vejle på strøget, og her havde jeg en god tid sammen med nogle søde mennesker, ikke mindst eleven Inge var helt efter mit hoved.
Men jeg skulle jo have et eller andet mere fremtidsrettet at lave, og så var det at jeg så en annonce i den lokale avis, at man søgte folk til Søværnet. Jeg søgte, og efter en prøve blev jeg antaget som mathelev og skulle møde på Holmen den 7. Juli 1941.
På det tidspunkt kæmpede England helt alene, men det så ud som om at tyskerne ikke rigtigt havde held til at overvinde briterne, og de havde tilsyneladende slet ikke muligheder for at invadere England, selv om de sang "Dann wir fahren gegen Engeland". RAF fik nogle gevaldige sejre over det tyske luftvåben, og selvom tyskerne havde sejre både i Grækenland og i Nordafrikas ørken, så det ikke værst ud, og desuden begyndte leverancer af våben fra USA i stigende mængder at strømme til England.
Inden jeg mødte på Holmen, var tyskerne gået ind i Rusland, og det var jo ganske forfærdeligt for de stakkels russere, men alligevel sagde folk, når de hørte om store slag med tab på begge sider,: "Det giver gevinst hver gang".
Winston Churchill sagde, da man bebrejdede ham, at han, efter den tyske invasion i Rusland, sympatiserede med kommunisterne:"Jeg ville også sympatisere med Fanden selv, hvis Hitler invaderede Helvede".
Så oprandt den 7. Juli 1941. Jeg mødte forventningsfuld op ved Værftsbrovagten, der var hovedindgangen til flådestationen Holmen.
Holmen var den gang hele marinen. Her var depoter kajanlæg, skibsværft, personalekontor, skoler for officerer og befalingsmænd samt alt, hvad der ellers hørte til en flådestation.
Holmen var et idyllisk sted, med gamle bygninger, blandt andet de gamle kanonbådsskure fra englandskrigene, og sådan kunne man blive ved, det var virkeligt et herligt sted.
Jeg var pludselig kommet i en anden verden, en mandeverden, helt afskåret fra radio og BBC-nyheder.
Vi fik uniformer og andet grej udleveret samt en køjesæk.
Det civile kluns sendte marinen retur til vore respektive hjem. Så kom vi om bord på mineskibet Sixtus, der sejlede os ud til Middelgrundsfortet, hvor vi skulle opholde os de næste tre måneder.
På vejen ud til fortet mødte vi Kong Christian X, der var på lystsejlads i sin flotte store lystbåd, der hilste efter alle kunstens regler.
Vi ca. 200 mathelever blev anvist køjepladser og skabe.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Vi blev hurtigt sat ind i, at al gang foregik i løb, disciplinen var blottet for menneskelighed og der kommanderes indtil vi så småt begyndte at forstå, hvordan vi skulle optræde i flåden. Sproget i flåden var lidt anderledes end det, jeg kendte fra KFUM.
Vi syede distinktioner på vores, tøj så man kunne se, at vi nu var mathelever med en løn på Kr. 77,50 om måneden. Distinktionen var et anker, og det blev tre måneder senere udskiftet med en kanon og et anker over kors, da jeg blev artillerielev.
På fortet gik tiden utroligt hurtigt, vi lærte at skyde, marchere, binde knob og meget andet. På fortet var der nogle store klodsede robåde, kaldet travaljer, som vi skulle lære at betjene, det gav i begyndelsen nogle ubehagelige vabler.
Som vi nu sad i disse robåde, for første gang, og hørte vores underkvartermester Vagn Jensen forklare os, hvordan vi skulle gebærde os i sådanne både, dukkede der pludselig en officer op på kajen, han havde meget guld på ærmet, bemærkede jeg. Pludselig råbte officeren: "Rejs årerne". Så måtte vores underkvartermester rejse sig og gøre honnør og beklage, at vi som nybegyndere ikke havde lært at betjene årerne. Officeren, der viste sig at være prins Knud, svarede ikke, men gik blot videre. Han så ikke ud til at have helt styr på sine ben. Så fortsatte instruktionen, og vi blev kaldt uduelige klodsmajor, der f.g. opførte os som en flok forskræmte nonner, der lige havde set en nøgen sømand o.s.v. o.s.v. Sproget var ikke helt almindeligt i flåden den gang. Jeg lærte hurtigt at ro rigtigt og fik skivet årerne uden at "fange ugler". Jeg havde færdigheden fra min tid i Frederikshavn.
Om aftenen efter udskajning morede vi os meget over vores underkvartermester og hans lidt primitive sprog og opførsel. Det var ikke sidste gang, jeg mødte den slags mærkværdige folk, medens jeg var i marinen.
Banjermesteren på Middelgrundsfortet hed Juelgaard og var kvartermester I med tre bjælker på ærmet. Ham havde vi megen respekt for. Første gang han var i aktion var, da der var larm på en af sovestuerne, efter at hornblæseren havde blæst retræte. Så var banjermesteren der, og alle på sovesalen måtte træde an på kaj gaden i paradeuniform. De tre sidste måtte et par gange rundt om fortet, og først en halv time efter var de tilbage på sovesalen, og så blev der ro.
Om aftenen kunne man høre hans, for ham, uundværlige stok slå på et eller andet, når han gik sin rundering, og intet unormalt undgik hans blik. Senere opdagede vi, at når der var noget der, var helt galt, f.eks. personlige problemer, så var han et utroligt venligt menneske. Vi bemærkede også, at selv officerer, der jo var højere oppe i hierarkiet end banjermesteren, i flere tilfælde kønt måtte rette sig efter hans afgørelser.
Der var banjermestre på alle større skibe og kaserner, og de var normalt frygtet og respekteret.
Vi var underlagt Kystdefensionen, og øverste chef var prins Knud, der til vores store forbavselse ikke altid var lige sober.
Da vi havde været på fortet i 14 dage, fik vi vores første landlov på fire timer, og en lille færge (minefartøjet Sixtus) sejlede os ind til toldboden ved Langelinie. Jeg kunne for første gang være mig selv og gå en lang tur alene uden at være under kommando.
Man skulle hilse på alle officerer og befalingsmænd, også hvis de var tyskere, og det fandt vi forbandet.
Den gang skulle man altid være i uniform og var nogen hjemme, og det var de fleste af københavnerne, måtte de være reglementeret påklædt, også selv om de bare var sendt ned til bageren efter morgenbrød af deres mor.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

1.oktober forlod vi fortet, og det var vi meget glade for da vi i de tre måneder, vi var på fortet, hver morgen blev kommanderet ned til svømning, før dagens dont startede, og det var efterhånden ved at blive lidt halvkoldt, da vi nåede slutningen af september.
Vi blev tilkommanderet artilleriskibet Niels Juel, der i vinteren 41-42, skulle være logi- og skoleskib for os 200 mathelever. Niels Juel lå til kaj ved Bradbænken nær ved Mastekranen. Vi kom ikke ud at sejle med skibet.
Vi havde forladt et fort, der med sine mere end 30 cm store kanoner kunne have sendt adskillige tyske skibe til bunds hvis, de der havde kommandoen og ansvaret, havde haft vilje og mod til at gøre modstand den 9. april 1940.
Hvilket spild af arbejdskraft den gang man anlagde disse forter, alt var jo til ingen nytte.
Vi blev nok til en vis grad hjernevasket med hensyn til flådens opgaver. Det var lidt af et paradoks, at vi lærte, at flådens opgave blandt andet var at uddanne og træne personel til at betjene flådens materiel, så flåden i en eventuel krig kunne forsvare vort kære fædreland. Det var der jo allerede nogle af eleverne, der snakkede lidt om, for hvad havde flåden egentlig udrettet, da det gjaldt?
Vi fik en del foredrag om flådens historie. Det var en kaptajnløjtnant Aalborg, der var meget tyskvenlig, som fik til opgave at sætte os grundigt ind i slaget på Reden i 1801, og det var et emne, han nød at fortælle os om. Ifølge kaptajnløjtnanten, vandt vi slaget, og blev fornærmet, da en af eleverne spurgte ham, hvorfor englænderne så fik vores flåde forærende senere. Kaptajnløjtnanten var ikke ligefrem nogen pædagog.
Vi fik udleveret en lille sangbog, så vi kunne synge nogle gamle sømandssange, men ellers gik det næste halve år med at gå på skole og for mit vedkommende først og fremmest at lære at samle og skille marinens våben ad, så jeg til sidst kunne gøre det i søvne.

Vi var også på afstandsmålerskole, og det foregik på Lynetten, der den gang hørte under marinen. Vi løb en hel uge hver morgen fra Holmen til Lynetten i et stræk og tilbage om aftenen. Vi skulle passe på, at det ikke skete, når B&W-arbejderne skulle til eller fra værftet over vejen og ind til deres kantine, for så fik vi vrøvl. Man sagde, at arbejdere på vej til frokost en gang væltede en bil, der ved en fejl, var kørt forbi samtidigt med, at arbejderne skulle over til deres kantine, det var nogle raske gutter dem fra B&W. Nå, men vi kom nu aldrig galt af sted, derimod faldt der nogle elever fra, som ikke var i stand til at udholde løbeturen.
Da vi var færdige med skolen på Niels Juel, var et halvt hundrede elever sendt hjem på grund af uegnethed.
På Lynetten blev vi undervist af en kvartermester, der allerede fra begyndelsen ikke lagde skjul på, at han holdt med tyskerne for, som han sagde, de havde absolut de bedste afstandsmålere.
For at vise hvor galt det stod til i den engelske flåde, havde man en engelsk såkaldt coincidensmåler installeret for sjov. På denne engelske måler skulle man for eksempel samle en mast i sigtet, og når man så havde den samlet, havde man også den rette afstand. Det var jo ikke særligt nemt, når man sejlede i høj sø.
Det kunne vi godt forstå, så vi var ikke i tvivl om, at den engelske flåde havde et problem. Vi vidste jo ikke dengang, at englænderne havde en Radar, der var langt bedre end de tyske afstandsmåler.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Jeg havde læst så meget om den engelske flåde, at jeg var helt overbevist om, at det kun var et spørgsmål om tid, før den tyske flåde var lavet om til gammelt jern. Men så let gik det jo desværre ikke.

Medens vi lå på Niels Juel, fik vi vores første orlov, oven i købet 14 dages juleorlov, og for første gang skulle vi hjem og vise vore uniformer frem for familien. Det var i øvrigt sidste gang, idet tyskerne forbød alt militærpersonel at bære uniform i Jylland fra januar 1943.

Vi blev pebet ud af køjerne med pibesignal og kommandoen "Rejs så rejs ut af køjerne, op og se land, der er sorte piger på kajen " klokken fire om morgenen, men da var mindst halvdelen påklædt og klar til at gå på juleorlov. Klokken fem marcherede vi af sted til Hovedbanegården. Humøret var højt, vi glædede os meget til at komme hjem til jul. I toget blev der slagsmål mellem hærens og flådens personel, men det blev hurtigt stoppet af militærpoliti fra begge værn.

Hjemme var alt ved det gamle, og der var sørget for, at intet manglede. Der var pyntet til jul med de gamle juleting i mit hjem, det var utroligt hyggeligt.

Jeg havde en tobaksration i søværnet, og den havde jeg så godt som ikke brugt, så jeg havde mange pakker tobak med, som jeg kunne give min far i julegave.

Det er mit indtryk, at alle i Vejle og i det hele taget i provinsen stort set fik rigeligt af alt, og at det nærmest var i København, det begyndte at være galt, så kun de der havde gode forbindelser kunne få, hvad de ville have af særlige attraktive varer. Sortbørshandel og tuskhandel, der passede godt til danskernes moral, var ved at udarte sig til noget meget stort i danskernes hverdag.

Det blev en meget hård vinter, og så snart jeg kom tilbage fra juleorloven, og vi var kommet lidt ind i vinteren 1942, satte det ind med hård frost. Marinen så sig nødsaget til at forsyne os med skråhuer der kunne trækkes ned over ørerne. Vi så farlige ud, men slap for diverse forfrysninger.

Da vinteren omsider var forbi, og vi nåede til april, blev vi overført til artilleriskibet Peder Skram.

Forholdene på Peder Skram var meget ringere end på Niels Juel, særligt badeforholdene var under al kritik, og vore hængekøjer hang meget tættere end på Niels Juel.

Vi sejlede først til Isefjorden, hvor vi lærte at betjene skytset, dog uden at skyde med det, det kom først senere.

Efter Isefjorden sejlede vi rundt om Sjælland. I Storebælt mødte vi tre tyske U-både på vej mod nord, og selv om det absolut ikke morede os, måtte vi pænt stille op langs rælingen og som hilsen gøre front mod fjenden.

Der gik rygter om, at vores telegrafist "Gnisten" sørgede for at rette vedkommende fik at vide, at fjenden var ved at sende tre U-både ud i Atlanten. Tyskerne myldrede op på U-bådenes dæk og besvarede vores hilsen, det var meget dystert.

På Peder Skram var der en rigtig maritim atmosfære. Der blev slået glas (på skibsklokken) hver halve time, og det endte med 8 glas, når vagten på fire timer var slut.

Vi havde hornblæser om bord, der kaldte os op om morgenen og ligeledes gav signal, når vi skulle tørne ind. Der var hornsignaler for alt, såsom skafning, øvelser og naturligvis "Klart skib", der blev givet, når alle mand skulle på post ved kanonerne, i krudtmagasinerne eller lazarettet o.s.v.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Signalet for ”Klart skib”, var meget flot og opildnende, men det var jo også vigtigt, at alle mand var på dupperne og hurtigt var på deres poster, når fjenden var i færd med at gøre klar til at tilintetgøre os og vores skib, hvis han kunne.
Der var også festlige signaler som “Admiral på falderebet” også kaldet “Han er marinens allerstørste snejegast”. Ordet snejegast stod for en slubbert, der holdt sig langt væk fra alt arbejde. Ellers blev officerer, der kom om bord eller gik fra borde ad landgangsbroen, pebet ind og ud.
Ind imellem lød bådsmandspiberne efterfulgt af en eller anden ordre som f.eks. syge til doktoren eller kongens kvarter (de af besætningen der havde lige numre, dronningens kvarter havde ulige numre) til mønstring på styrbords dæk.
Til skafning om middagen måtte maden ikke udleveres, før kokken havde sikret sig, og det skulle være skriftligt, at skibsuret var trukket. Vagthavende officer måtte samtidig med, at han beviste at skibsuret var trukket ved at kvittere på en tavle, der var ophængt i kabyssen prøvesmage mandskabets mad. Selv om det smagte rædselsfuldt, blev det altid godkendt, og herefter kunne skaffegasterne få maden udleveret og bringe den ned til deres respektive bakker (spisebordene på banjerne), hvor deres skibskammerater utålmodigt ventede.
Hvis vagthavende havde glemt at vise sig hos kokken, måtte skaffegasterne vente, men så var det også deres pligt at slå på deres blikfade med skaffegrejet, og den larm der herved opstod, kunne høres over hele skibet, og så kom der gang i den vagthavende officer. Han vidste nemlig godt, at den larm også var blevet hørt af skibschefen, og det kunne give ubehagelige forespørgsler.
Før radioens indførelse på skibene var det livsvigtigt, at skibsuret gik præcist, for den rette tidsafgivelse var nemlig en forudsætning for at kunne beregne skibets position nøjagtigt. Det var således mere en tradition, end det er nødvendigt, nu om dage, med radiosignaler og meget andet kommunikationsudstyr, at bevise, at skibsuret var blevet trukket, derimod kunne det måske have betydning, også nu om stunder, hvis den vagthavende officer, efter at have smagt på prøvemåltidet, faldt om med fråden stående ud af munden.
Før vi gik i gang med dagens dont, skulle vi gøre gymnastik, der endte med, at vi løb rundt flere gange langs rælingen af skibet.
Det skete under musikledsagelse, og det var “Gnisten”, der stod for den underholdning der normalt bestod af god marchmusik, og han havde også fået fat i engelske sømandssange bl. andet “A Heart of Oak” og “Sailor’s Hornpipe”, der var berømte i den engelske marine på Nelson’s tid. Til sidst løb vi alle, efter at have afført os vores gymnastiktøj, gennem et havvandsbrusearrangement, som tømmermanden havde rigget til.
Ved en sådan morgengymnastik en varm sommermorgen når, skibet lå til ankers, kom der undertiden lystbåde til, og så lå de og krydsede omkring os, der lød jo musik og der skete noget sjovt om bord på det store skib, og det tiltrak lystsejlerne. De fik sandelig noget for pengene, særligt kvinderne, når et par hundrede nøgne sømænd pludselig fik sig et dejligt morgenstyrtebad.

Så gik vi an til arbejdet, der som første punkt bestod af rengøringen, og den sørgede “Gnisten” også for at opmuntre os lidt med, og fra højtalerne lød “Ved landsbyens gadekær” eller “Toner fra himlen”, der på det tidspunkt var slagerne, man nynnede.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Peder Skram blev gjort rent fra for til agter hver morgen. Dækket blev skuret med mursten, sand og masser af vand. Man lærte, af bitter erfaring, at man ikke skulle smide det snavsede vand ud til luvard (vindsiden) men til læsiden. Senere på dagen kunne der blive tale om diverse malearbejder. Jo, gamle Peder Skram blev skam holdt pænt i stand.
Ved en lejlighed havde matrosmatherne, der havde ansvar for signalflagene, moret sig med at vaske de engelske og amerikanske flag og så hængt flagene til tørre i signalmasten, og det kunne jo ses milevidt fra skibet. Naziflaget blev aldrig vasket, men det fik vi jo heldigvis heller aldrig brug for.

Vi sejlede gennem Guldborg Sund til Nykøbing F. Medens vi lå til kaj i Nykøbing Havn, kom der tysk militær ombord sammen med nogle skumle civilklædte personer, som vi straks gættede os til var Gestapo-folk, og rygtet sagde, at det sikkert var en bekræftelse på, at tyskerne havde mistanke om, at nogen kunne have afsløret de tyske U-bådes position. Det blev dog aldrig bekræftet.
I Nykøbing besøgte jeg Knud og Grete med deres to sønner Jens og Jørgen. Knud havde ligesom i Ålborg, også her fået en opgave for DSB.
Vi skulle nu på en større skydeøvelse sydøst for Gedser med Peder Skrams kanoner, dog ikke de to stk. 24 cm. kanoner. Det var meget spændende for første gang at få prøvet at være med til at fyre de store 15 cm kanoner af (vi syntes i hvert fald de var store), efter at vi havde lært alt om kanonernes indretning, og hvordan de skulle skilles ad og vedligeholdes.
Et par af dagene var jeg på en kuldrevet torpedobåd, der vist nok hed Ormen, den trak skydeskiverne, og fra torpedobåden observeredes nedslagene fra granaterne. Det var utroligt spændende, men, hvor blev man dog snavset af al den røg, der væltede ud af skibets skorstene.
Mellem øvelserne lå vi til ankers ud for Stubbekøbing.
Vi fik landlov og blev sejlet ind til Stubbekøbing i skibets barkasse. Mandskabet havde ikke megen morskab at finde i den lille købstad og fordrev tiden med at drikke dansk frugtvin, der blev kaldt pullimut. Den drik gjorde dem mere syge end fulde.
Da jeg mange år efter var til bryllup i Stubbekøbing, hvor min søn Helge blev gift med Bente, talte jeg med flere ældre folk fra festen, og da de hørte om vores “landgang” i Stubbekøbing fra Peder Skram, kunne de skam godt huske alle de fulde eller syge søfolk, der havde tømt deres købmandsforretninger for dansk frugtvin.
Efter skydeøvelsen sejlede vi mod Holmen efter et ret spændende sommertogt. Peder Skram gik til kaj lige ved siden af mastekranen, og den kom aldrig ud at sejle mere, for det var her, den blev sænket den 29. august 1943.
Vi var ikke færdige med vores uddannelse. Den første oktober 1942 blev jeg påmønstret inspektionsskibet Beskytteren. Vi var sammen med mineskibet Lossen, der, lige som Beskytteren, var bygget før første verdenskrig. Begge skibe skulle nu i vinteren 1942-43 virke som skoleskibe for matheleverne.
Vi skulle atter op til Isefjorden, og denne gang var det mest sømandsskabet, der skulle pudses af. Vi skulle lære at stå til rors, at signalere med lamper og flag, splejsning og andet sømandsskab hørte også med i denne uddannelse.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Vi fik en dag lov til at låne en af skibets både og rigge den til med sejl og så krydse rundt en hel dag på Isefjorden, det var en stor oplevelse, særlig var det sjovt, at vi kunne sejle fra holdene fra Lossen, vi havde nemlig en mathelev med, der havde sejlet med sejlskibe fra barnsben, og han havde det i blodet.
Beskytteren var et hyggeligt skib, og selv om forholdene var trange, var det dog at foretrække for de to artilleriskibe, vi før havde gjort tjeneste på.
Vi lå stadig i hængekøjer, som vi nu var blevet så drevne til at hænge op, at ingen skulle få held til at løse ophænget op, så vi drattede ned på dørken, det var ellers en udbredt spøg, som så heldigvis kunne bruges over for de nye værnepligtige, der kom om bord, der skulle ikke så meget til at more os.
Vi havde ofte weekend i Holbæk, og herfra smuttede jeg engang en tur til Kalundborg og besøgte min bedstemor.
Det var mit første møde med bedstemor. Hun boede i et lille anneks til den Katolske Kirke i Kalundborg. Jeg husker, at hun havde et overordentlig smukt hjem med kostbare møbler. Vi havde en fornøjelig eftermiddag, og jeg tror, vi begge nød hinandens selskab.
Jeg mødte bedstemor ved flere lejligheder senere. Jeg var også med ved hendes begravelse på Frederiksberg Kirkegård i 1956. Det var midt under ungarnsoprøret, og på Rådhuspladsen måtte man stoppe hele demonstrationen mod russerne, for at bedstemors begravelseskortege kunne komme frem. Alle var enige om, at det ville have glædet bedstemor, hvis hun havde vidst, hvilken opmærksomhed hun havde afstedkommet ved sin begravelse.
Der var nogen interesse i familien for, hvor mange penge der var tilbage af bedstemors millionformue og hendes kostbare hjem.
Der var ca. 20.000 kr. tilbage af formuen ,og af de kostbare møbler var der ingen.
Den katolske forstander på hjemmet på Amager, hvor min bedstemor havde boet, indrømmede over for min søster Karen, at hun da havde fået nogle møbler af bedstemor, som hun havde sendt ned til sin familie i det sønderbombede Tyskland. Hun tilføjede, at hendes familie havde været meget taknemmelige for møblerne, det tror da jeg.
Formuen havde den katolske kirke lovet bedstemor at administrere, men de brugte kun af formuen, og naturligvis, kun til kirkelige formål, når de havde fået tilladelse af bedstemor, og det skulle de naturligvis også have lidt penge for at ordne.
Bedstemor havde et varmt forhold til en bestemt pater, og han holdt, troede hun, også meget af hende. Desværre havde den samme gode pater ikke tid, da bedstemor skulle begraves, min far og søster Karen ville ellers gerne have talt med ham.
Det lykkedes ikke gennem den Katolske Kirke at finde ud af, hvor pengene var blevet af, regnskabet var formentligt havnet nede i Vatikanet, hvis der da overhovedet har været noget tilgængeligt regnskab.
Vi må håbe, at bedstemor til gengæld kom let gennem skærsilden.

Vi var nu ved at blive helt gode søfolk. Medens vi var i Holbæk, blev vi “udlånt” til hæren, der havde en garnison i byen.
I en hel uge prøvede de på at gøre os til nogenlunde hærfolk, vi havde i hvert fald kondien til det, og de sagde, at vi blev helt gode, men det var nok mere af høflighed, det blev sagt.
Efter at have sejlet vandet tyndt i Isefjorden og besøgt Frederikssund og Hundested, var vinteren ved at være omme, den havde heldigvis været meget mere mild end den foregående vinter.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

En morgen, da Beskytteren lå i havn i Frederikssund i 1942, skulle jeg og en af de andre elever hejse flaget.
Så blev der pludselig givet besked om, at landets statsminister Thorvald Stauning var død, så vi hejsede flaget i top og halede kort efter, uden bådsmandspibens medvirken, flaget ned på halv. Det blev overværet af en del mennesker inde på kajen.
Medens vi ordnede flaget dukkede vores matroskvartermester op på dækket, morgensur, som sædvanlig. Han stirrede surt ud på kajen, medens vi baksede med flaget, og så tog pokker ved ham, han brølede ud til de nysgerrige mennesker på kajen, at nu havde de fanneme bare at have respekt for flaget, og så se at få deres huer af. Folk stirrede forbavset på den vrede mand og tog omgående deres huer af.
Stauning var ikke flådens mand. Det var, så vidt jeg husker, ham der en gang, udtalte, da han blev spurgt, hvad Danmark ville gøre, hvis vi blev angrebet af Tyskland: “Vi hverken kan eller vil forsvare os”. Det forlød også, at man havde svært ved at få liv i Stauning om morgenen den 9. april på grund af en kraftig brandert fra dagen i forvejen. Men bortset fra det, var han vist en meget dygtig statsminister, og det er jo rart at have, når ufred hærger landet.
Medens Beskytteren lå for anker sammen med Lossen i Isefjorden i begyndelsen af vinteren 1943, oplevede vi noget ganske særligt. Udkikken råbte pludselig: “Rofartøj agten for tværs om styrbord”. Det var signalet til, at flere af vore officerer kom hen til falderebet. De var alle, til vores overraskelse, klædt ud som sørøvere. Selv vores agtværdige skipper lignede “Long John Silver”, dog uden dennes træben.
Så lagde båden til langs siden af Beskytteren med Lossens officerer ligeledes klædt ud som sørøvere. De blev budt velkommen på en måde, som vi normalt ikke bruger på et marineskib med hård disciplin, og hvor alt skulle gå så korrekt til som overhovedet muligt.
Efter modtagelsesceremonien blev gæsterne budt under dæk, og så var der fest i officersmessen til hen ad morgenstunden.
Det var en fest, der nærmest måtte betegnes som en “fed abefest”, til stor forundring for os elever på et veldisciplineret skoleskib.
Der hørters til langt ud på natten sange fra officersmessen, der vist hører ind under kategorien ”Songs my mother never taught me”.
Som en sidebemærkning kan jeg ikke lade være med at nævne, at på samme tid som ovennævnte abefest fandt sted, kæmpede Royal Navy en kamp på liv og død mod tyrannerne på de 7 have.
Der var danske søofficerer i Royal Navy, der kæmpede aktivt for friheden. Efter den 9. April 1940 flygtede et helt hold kadetter, der netop stod for at skulle udnævnes til søløjtnanter, over til England og meldte sig til Royal Navy, hvor de gjorde en særdeles god indsats i de 5 år, Danmark var besat.
Da de efter den 5. maj 1945 meldte sig tilbage med 5 års krigserfaring, blev de mødt med en isnende kulde, og så vidt jeg ved, var der næsten ingen af de “forræderiske” søofficerer der avancerede til højere stillinger i søværnet, mange blev moppet ud af marinen. De blev regnet for desertører. Kun hensynet til de allierede og andre moralske skrupler forhindrede den ellers så umoralske regeringen i at straffe de hjemvendte søofficerer.
Næste morgen var alt ved det gamle. Som det hed i flåden “Der var daglig orden igen”.
Foråret 1943 var på vej, vintertogtet var forbi, og vi var nu udlærte mathelever.
Jeg kunne sy en vinkel under emblemet med anker og kanon over kors på ærmerne af min uniformer.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Det var uhyre vigtigt med den vinkel, for nu kunne vi se ned på de nye mathelever. Man kunne ikke se bort fra hakkeordenen i flåden, den eksisterede i aller højeste grad også her som alle andre steder i samfundet.
Vi var nået frem til det skæbnesvangre år 1943, det var blevet april. Vi mønstrede af fra Beskytteren og jeg fik en uges regnfuld orlov, som jeg tilbragte hjemme i Vejle.
Da jeg kom tilbage til Holmen fik jeg besked på at hanke op i min køjesæk for at melde mig om bord på minestrygeren MS 4, der lå i Svendborg havn og ventede på mig.
MS 4 var et 70 tons træskib, der vel højest kunne sejle 10-11 knob. Skibet, var beregnet til at kunne trække en 10 meter, lang magnet, der havde samme magnetiske påvirkning som et skib. Magneten blev trukket af et stærkt kabel cirka 100 meter bag os båret oppe af paravaner (en særlig slags flydere).
Det var et farligt hus at rigge grejet til og af, men øvelse gør jo som bekendt mester, og vi blev efterhånden gode til det. Senere fik vi tilkoblet en støjboks, der var indrettet, så den gav de samme lydbølger som en skibsskrue og naturligvis langt kraftigere end vores egen skrue. Vort skib var, som alle marinens skibe, afmagnetiseret, så disse ikke skulle kunne påvirke en magnetmine. Englænderne havde kastet tusinder af disse magnetminer og senere støjminer ned i de danske farvande, og det var vigtigt, at vi så strøg dem for at kunne opretholde livsvigtig sejlads f.eks. over Storebælt.
Desværre hjalp vi også tyskerne, så at de også kunne sejle i vore farvande uden at risikere at blive minesprængt, så det var på en måde en slags værnemagertjeneste vi udførte.
Om bord på skibet var der 11 mand, skipperen var løjtnant og hed Harry Larsen (vi kaldte ham Lillelas), han var rigtig flink og ikke særlig høj. Så var der til gengæld en meget usympatisk underkvartermester med øgenavnet “Argentina-Peter” , han ville være sikker på at kunne få hyre på ethvert sørøverskib. Der var ligeledes en maskinunderkvartermester af nogenlunde samme kaliber som underkvartermesteren og lidet lidt af de to værnepligtige maskinister.

Vores kok var værnepligtig og blev ansat, fordi han en gang havde været spejder, og i spejderkorpset, hvor han kom fra, havde de åbenbart ikke sat madkunst i højsædet. Resten var mathelever fra mit hold, og vi havde det helt rart sammen.
Vi måtte, under henvisning til de to nævnte befalingsmænd, sande det gamle ord om ”Intet paradis uden slanger”, for de to slubberter benyttede enhver lejlighed til at gøre atmosfæren på skibet dårlig.
I weekenderne var vi normalt i Svendborg men sejlede ud på minestrygerarbejdet fra Ærøskøbing Havn.
Vi strøg miner, så længe det var lyst og så derfor ikke meget til Ærø, der var mørklagt.
Ved en lejlighed, da vi efter adskillige dage ikke havde set andre mennesker end vore skibskammerater, besluttede tre af os, at vi ville se hvide mennesker og gik op ad vejen, der førte fra Ærøskøbing Havn mod byen, endelig fandt vi et sted i den mørklagte by, hvor der var lidt lys, det viste sig at være et apotek. På apoteket var der en ganske pæn dame, der spurgte hvad hun kunne gøre for os, og vi forklarede, at vi blot ville se, hvordan rigtige mennesker så ud. Apotekerdamen forstod os åbenbart godt og lavede os hver en æggepunch med gode ting i. Aftenen var reddet.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Vi var kloge nok til ikke at fortælle andre om vores herlige oplevelse, vi skulle ikke have noget af, at de andre skulle genere den nydelige dame på apoteket.
Vi havde en marinekutter til at lægge bøjer ud i det område, der skulle minestryges, og så sejlede vi frem og tilbage og strøg den rute, som vi havde fået ordre på at stryge fra Holmen.
Minerne var indrettet sådan, at de måske skulle påvirkes 5 gange før de sprang. Vi påvirkede kun to miner, og det var begge gange en særdeles ubehagelig oplevelse, det føltes nærmest, som om skibet blev løftet i vejret ved eksplosionen.
Eksplosionerne medførte begge gange, at vi fik vi magneten ødelagt, og adskillige af de ti paravaner blev helt fladtrykte. Vi måtte så gå i havn og vente på, at Holmen skulle sende os en ny magnet og paravaner. Den ene gang fik skibet også skroget hullet, så vi måtte tage ind til Nyborg og få udbedret skaden.
Ved begge eksplosioner røg der en masse glas og porcelæn, og det var kokken glad for, da han havde for vane at smide snavset porcelæn ud af koøjet, hvis vi havde lånt lidt af det og leveret det tilbage uden at have vasket det op. Han havde ansvaret for skaffegrejet, og nu kunne han afskrive det i forbindelse med minesprængningen. Ud over det var der en anden fordel, idet der var gratis fisk at hente op af havet, da mange fisk enten blev dræbt eller slået bevidstløse, når sådan en eksplosion fandt sted. For at prale lidt over for de andre marineskibe, malede vi en eksploderende mine på skorstenen for hver gang, vi havde haft "bid", men desværre var der nogle af de andre minestrygere der havde flere end to af den slags symboler.
Vi nød i fulde drag at komme ind til Svendborg, det var en god by at være i, og så var der gode badeforhold på Svendborg badeanstalt, som vi kunne benytte os af. Vi havde ikke store muligheder for rigtigt at kunne vaske os på MS 4.
Vi var tre der holdt sammen. En af dem var en mathelev ved navn Kaj Jensen fra Århus, der i 1945 blev skudt af tyskerne under en sabotageaktion i København.
Vi tre havde fundet en god kro lidt uden for Svendborg , hvor de lavede os en herlig gang biksemad, som i forhold til "spejdermaden" om bord, var det helt vilde luksus.
Det var på MS 4, jeg fik min værste sejltur. Det var i maj 1943 at vi fik så hårdt vejr, at vi måtte gå tidligere i havn end sædvanligt.
Grejet kunne ikke holde til høj bølgegang, så det blev bjerget, og nu tog uvejret til, og havet blev rigtigt oprørt. Det var derfor helt rart at komme ind til Ærøskøbing. Men her kom så overraskelsen i form af et signal fra Holmen, der beordrede os ud på havet igen for at søge efter besætningen på et nedskudt engelsk bombefly.
Sammen med marinekutteren gik vi så i gang med at gennemsøge det område, vi havde fået tildelt af søværnskommandoen, og uheldigvis blev vejret endnu hårdere, og det udartede sig til en regulær storm.
Vores lille træskib, der vist var bygget til at sejle i Holmens Kanal, blev slynget fra side til side, bølgerne slog ind over skibet, der hvert øjeblik stak boven ned i en bølgedal for så lidt efter at prøve at fare op i himlen ad den næste bølge.
Det var bare om at holde sig fast. Vi så desværre ikke noget til de arme mennesker fra det nedskudte fly, der efter sigende skulle have befundet sig et eller andet sted ude på havet.
Da vi om morgenen igen gik i havn, var vi alle mørbankede af at kæmpe imod det urolige skibs bevægelser og så trætte, at vi kunne sove på stedet. Vi længtes utroligt efter udskajning.
Så snart vi kom i havn fik vi besked på at rigge grejet til igen og være klar til at gå af havn og ud til dagens dont, for vejret var igen, til vores store ærgrelse, blevet så godt, at vi sagtens kunne stryge miner igen.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Det ærgrede os lidt, at marinekutteren havde klaret sig meget bedre end os med hensyn til det hårde vejr, men danske kuttere er jo også bygget til at sejle på oprørt hav.
Om det nu var, fordi vi havde gjort os bemærket, er jeg ikke helt klar over, men skipperen fortalte os, at vores øverste chef kommandør Poul Ibsen ville inspicere skibet næste uge. Så fik vi travlt, og der blev malet og pudset overalt samtidig med, at vi også skulle passe den daglige minestrygning.
Da så Ibsen med en barsk udseende adjudant kom om bord, så skibet egentlig helt pænt ud. Desværre var malingen ikke helt tør, så de to gutter fik lidt maling på deres tøj, og vi fik travlt med at rense tøjet med terpentin.
Alt imedens vældige ordrer ud til os om forskellige sejlmanøvrer, og brand- og havariøvelser blev igangsat. Det gik vældigt godt, syntes vi, men vi fik naturligvis ikke fik ros af de to slubberter, men vi var selv godt tilfredse. Så fandt adjudanten pludseligt på noget meget snedigt.

Han smed en af vore redningskranse over bord og brølede: “Mand over bord”. I første omgang løste skipperen den situation ved at lave en elegant manøvre, så vi kunne hive redningskransen ind med en bådshage. Men det passede ikke de to fyre, de krævede, at vi skulle sætte vores båd, der hed Moses, i vandet og foretage en mægtig redningsaktion.
Det var meget uheldigt, for Moses var den sidste, der var blevet malet, vi havde i skyndingen nær glemt at male båden.
Vi blev svinet helt til med maling, der var maling på dækket, vores uniformer var fyldt med maling - det var ækelt.
Vi fik besked på at sejle tre gange rundt om skibet, inden vi igen kunne trække vores nymalede Moses om bord.
For at undgå sagsanlæg for injurier skal jeg undlade at gengive, hvad vi sagde om de to fyre, medens vi roede Moses rundt om MS 4.
Det passede de to fyre gevaldigt, og nu beordrede de MS 4 til at gå i havn, hvor deres bil ventede på dem. Det var en vis tilfredsstillelse, at adjudanten, der sidst gik fra borde, havde en stor plamage af grå skibsmaling bag på frakken, den havde vi ikke haft tid til at rense af. Men vi måtte jo indrømme, at det var en ringe hævn i forhold til hans ondskabsfulde ordre om at sætte Moses i vandet, han havde naturligvis opdaget, at den var våd af maling.
Det skete, at der i forbindelse med en større allieret nedkastning af miner kom hjælp fra andre af de 10 MS-både. Når signalet “Ophør minestrygning og gå i havn” blev sat, var det bare om at rubbe neglene, det var nemlig blevet en fast regel, at vi skulle konkurrere om, hvem af skibene der først kom i havn.
Der var et godt samarbejde mellem skipper, maskinisten, der passede spillet, der skulle hale magneten ind, og så dæksfolkene, der skulle frigøre paravanerne fra trækkablet, der afgjorde, hvilket skib der hurtigst kunne fortøje magneten langs skibet. Når det så var gjort, gjaldt det for skipperen om at bringe skibet i så fordelagtig en position som muligt og så fuld kraft frem mod havnen. Alle og ikke mindst skipperen var som kåde børn og helt opsat på at vinde over de andre. Jeg skal nødigt prale, men vi på MS 4 havde et virkeligt godt team og sejlede normalt de andre agterud.
Vi blev afløst og skulle resten af sommeren, inden MS 4 skulle på værft for en større overhaling, stryge miner i Køge Bugt med Køge som udgangshavn.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Vi befandt os udmærket i Køge, selvom vi savnede Svendborgs badeanstalt. Jeg morede mig med at låne den nymalede Moses og ro op ad Køge A.
Bag os i Køge Havn lå der en lille tysk minestryger og besætningen, der mest bestod af ganske unge drenge, ville gerne tale med os, de var nogenlunde på samme alder som os. Vi var ikke meget for at fraternisere med dem, men på den anden side ville vi jo ikke ligefrem være uforskammede over for dem. Vi morede os så med at fortælle dem, at det gik ad H til for deres militær overalt. Vores oplysninger om krigens gang var ikke en gang overdrevne, for det gik virkeligt dårligt for tyskerne på stort set alle fronter i sommeren 1943.
Tyskerne var smidt ud af Afrika, og på østfronten var de på hurtigt tilbagetog.
Det var formentlig på grund af alle de dårlige nyheder, de fik fra os, at de unge tyske marinere til sidst mistede interessen for at snakke med os, eller, det kunne tænkes, at de muligvis har fået besked på ikke at kontakte os. Til sidst undgik de os helt, og det var vi jo godt tilfredse med.
Medens vi lå i Køge, var vi en tur inde på Holmen for at få kontrolleret vores afmagnetisering. Det var ved den lejlighed, at jeg og bødkeren, provokeret af de andre gutter, tog over på Kastellet for at købe rugbrød. Kastellet var den gang besat af tyskerne, og der var masser af bevogtning bestående af svært bevæbnede vagter.
Inde på Kastellet var der et bageri, der bagte rugbrød og sigtebrød, kendt for at være af en fremragende kvalitet. Bageriet leverede sine produkter til den danske hær i hele københavnsområdet og formentlig også til tyskerne. Vi gik derover og fik en meget venlig modtagelse, blev fulgt over til bageriet, fik vores brød og fulgt til døre med skulderklap og noget med “gute Kammeraden”, og vi måtte godt komme igen.
På Holmen mærkede vi, at der var en underlig ladet stemning. Der var oprettet et vagtkompagni, og de opførte sig værre end de værste i Fremmedlegionen. De skød efter folk, hvis de undlod at hilse og var rigtig krigsliderlige.
Der var bevæbnede folk overalt, og vi fik uden forklaring inddraget vore nattegn, hvad der var meget kedeligt for københavnerne, der jo gerne ville hjem til familien.
Vi sejlede et par dage efter tilbage til Køge og fortsatte vores evindelige minestrygning.
Den 27. august 1943 blev vi afløst af MS 1, der den 29. august sneg sig over til Sverige malet helt sort og med påmalet nyt navn “Shara”. Navnet Shara stammede fra en meget populær slager fra den tid, der hed “Sorte Sara fra Sahara”. Det blev aldrig opklaret, hvorfor fjolset, der havde malet navnet på MS 1, havde stavet Sara på den måde, men han kendte måske en pige der hed Shara.
Vi sejlede ind til Holmen og var straks klar over, at situationen var meget alvorlig, al orlov var inddraget, og alle officerer og befalingsmænd var bevæbnet. Vi fik forsyninger af enhver art om bord.
Skibets tank blev fyldt op med dieselolie, vi fik ekstra ammunition, og bødkerens madskab blev fyldt til bristepunktet, og det var i sig selv underligt, for Holmens magasiner var næsten ikke til at vriste noget ud af. Bødkeren, der sygeligt sørgede for, at ingen fik mere end lige sin ration og helst mindre, var ligefrem venlig og gav ekstraration, vi kunne næsten lide ham, men også kun næsten.
Den 28. august blev vores chef sammen med alle de andre skibschefer kaldt til møde. Der var en underlig stemning, men på den anden side, det havde der været før, uden at der skete noget.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Om aftenen den 28. august blev vi beordret ud til indsejlingen til flådens leje (Hønsebroen). Resten af flådehavnen var afspærret af en flydespærring bestående af svære træstammer, der med kraftige lænker var fastgjort til såkaldte "duc d' alber.
Vores opgave bestod i at overvåge, at intet fjendtligt skib skulle prøve at sejle ind i flådens leje. Skulle det alligevel ske, skulle vi om muligt nedkæmpe fjenden og i hvert fald gøre opmærksom på den fjendtlige indtrængning. Det var i sandhed en rigtig uriaspost, vi var blevet tildelt. Til forsvar havde vi en 20 mm maskinkanon, to stk. 8 mm maskingeværer og så nogle håndvåben.
Jeg sammenlignede vores situation med, at man bandt en puddelhund ved indgangen til en ejendom, der ventede overfald af en menneskeædende tiger, og hvor man så håbede, at hunden ville nå at kunne advare beboerne med dens gøen, hvis tigeren kom.
Aftenen gik, det blev rigtigt mørkt, så dukkede der pludseligt et mørklagt skib op, der havde kurs mod indsejlingen. Det blev råbt an og viste sig at være et af vore egne skibe, en af de store marinekuttere. De der var på den kutter var næppe klar over, at vi fra vores skib var klar til at sende en salve over mod dem, og da vi havde nerverne uden på tøjet, skulle der ikke meget til, før vi havde åbnet ild.
Over midnat var der stadig ro, vi slappede lidt af og tænkte så småt på, at det hele nok snart ville ende i ingenting.
Men så ved 4-tiden den 29. august 1943 gik det løs. Tyskerne angreb fra Værftsbrovagten og ovre fra toldboden. Fra B&W blev der fra et tysk orlogsfartøj, der lå i flydedok, åbnet ild med kanoner.
Fra Peder Skram blev der kl. 0407 sendt signalet KNU, der betød noget i retning af: "Sænk skibet eller gå til neutral havn". Dette signal blev sendt efter ordre fra vores viceadmiral A.H. Vedel, og det skete på trods af den danske regerings bestemmelse om, at det danske militær ikke måtte sætte sig til modværge over for et tysk angreb.
Havde det stået til regeringen, skulle vi bare have overladt hele flåden samt Holmen intakt til tyskerne.
Den danske regering der nu omsider havde indset, at tyskerne snart måtte give op, fandt et godt påskud til at standse samarbejdet med tyskerne, da de fik ordre fra tyskerne til at arrestere og internere danske jøder.
Så vidt jeg ved, var regeringens sidste lovforslag noget så heroisk som at bevillige hinanden fuld løn under hjemsendelsen, en lov der naturligvis blev vedtaget af alle Folketingets medlemmer. Men der var ingen forholdsordre til hær og flåde, det turde man ikke.
Det er uden tvivl kommet som et chok for regeringen, at den "onde" viceadmiral havde givet ordre til at sænke flåden, det var jo sabotage mod statens ejendom, og Vedel måtte efter sigende stå skoleret inde i forsvarsministeriet på grund af hans frygtelige misgerning. Det var jo ganske ulovligt, det den gode viceadmiral havde foretaget sig. Viceadmiral Vedel blev som straf gået, da man skulle udnævne en admiral efter krigen. Man kunne jo overhovedet ikke stole på sådan en mand. Endelig kunne flådens sænkning jo også have resulteret i, at tyskerne var blevet rasende, og så kunne det jo gå ud over Folketingets medlemmer. Alt i alt var der mange gode grunde til at hævne sig. Hæren havde jo opført sig meget pænere over for tyskerne den 29. august, det var sådan det skulle være.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Det udmærkede folketing havde i øvrigt vedtaget en anden god lov, der gik ud på, at alle relevante offentlige dokumenter, der vedrørte handlinger, der var begået under og i forbindelse med 2. verdenskrig, først måtte offentliggøres 100 år efter, altså i år 2045. I sandhed en lov der er et demokrati værdig.
Kunne det tænkes, at der var nogen, der havde en dårlig samvittighed?
Efter at have modtaget signalet fra Peder Skrams signallanterne, gik vi i gang med at brænde vort skib af. Bødkeren, der jo var vant til at udlevere vores mad, kom ned på banjerne med en spand marmelade, som han derefter slyngede op ad skottet og afslørede, at det længe havde været hans store drøm. De næste spande var dieselolie, der blev tømt i de forskellige rum, der herefter blev sat i brand.
Jeg fik til opgave at sætte ild til lastrummet agter, hvor al ammunitionen var. Jeg hældte en spandfuld dieselolie ud over en sæk tvist og satte ild til sækken, hvor alt snart stod i lys lue.
Chefen brændte sin egen kahyt af, og maskinbesætningen satte maskinrummet i brand.
Jeg skyndte mig op på dækket, så snart jeg var overbevist om, at der var godt gang i ilden.
Da jeg kom op på dækket, var der kun chefen og en mathelev tilbage.
De andre 8 var gået om bord i skibets lille jolle Moses, og den dag i dag fatter jeg ikke, hvordan der kunne være 8 mand i den lille båd. De havde haft så travlt med at komme af sted, at de havde glemt at løsne bådens agterfortøjning, og først efter at det var gået op for dem, at de ikke kom nogen vegne trods hidsig roning, fandt de ud af, hvad der var galt.
Lige som på passagerskibet Titanic, der gik ned i Atlanterhavet efter at have stødt på et isbjerg i 1912, var der ikke redningsbåde nok til alle mand på MS 4, så vi tre måtte tage til takke med en redningskrans og svømme over havnen til det sted, der dengang hed Larsens Plads og nu Amaliehaven.
Heldigvis var vandet lunt og, vi led ingen overlast.
På vejen over hørte vi fra Holmen stigende larm fra eksplosioner og skud fra maskingeværer, mon det var det famøse vagtkompagni, der var gået i aktion? Nej, nej, de var for længst løbet deres vej.
Vi kom om bord på et af rederiet DFDS' skibe og fik lov til at tørre vores våde tøj i skibets kabys.
Så gik vi ud på dækket og så på løjerne.
Det gik hedt til på Holmen, og der blev skudt meget, jeg beundrede vore folk derovre, at de forsvarede sig så godt, der var alligevel krummer i flådens mandskab. Senere fik jeg at vide, at alle, uden kamp, var blevet beordret ind i planbygningen ved siden af Mastekranen og stod som en flok forskræmte mus over for en arrig kat i form af svært bevæbnede tyske soldater.
Den voldsomme skydning skyldtes, at tyskerne skød på hinanden. De havde angrebet Holmen fra to sider, og det varede et stykke tid, inden de fandt ud af problemet. Ude foran planbygningen lå der to af vore marinere, der var blevet ramt af tyske kugler, og dem kunne man ikke komme til hjælp på trods af deres fortvivlede skrig om hjælp, ingen af dem overlevede.
Vores blikke var naturligvis rettet mod MS 4, der lå som et brændende bål lige over for os, det var utroligt, at den ikke var røget i luften, til gengæld var den totalt udbrændt, inden tyskerne kunne komme ud til den og få branden slukket. Jeg måtte modtage megen bebrejdelse for, at MS 4 ikke var røget i luften, det havde jo været min opgave, men det var jo nok nærmest for at drille mig, at de kom med den slags sårende bemærkninger.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Besætningens opgave var opfyldt fuldtud, og MS 4 kom aldrig ud at sejle mere. Alt skibets grej var totalt ødelagt af den voldsomme brand.
Da jeg kom tilbage til skibets kabys for at se, om mit tøj var tørt, var min dejlige stortrøje forsvundet. Ellers mærkede vi ikke meget til besætningen om bord.
Så sagde chefen til Argentina-Peter, der jo var skibets regnskabsfører og kassemester, at vi skulle dele pengene fra skibskassen mellem os. Men Argentina-Peter blev mægtig ked af det, for i skyndingen havde han desværre glemt pengene, sagde han brødebetynget. Det var der naturligvis ingen, der troede på, og nogen så ham senere i festligt lag nede i Nyhavn. Efter sigende gik han i tysk tjeneste, men vi så ham heldigvis aldrig mere.
Der var en helt, som jeg bør nævne, og det var matrosmath Kjøhler. Han var om bord på Beskytteren den 9. april 1940. Skibet lå i Esbjerg, og da han så et tysk krigsfly på vej mod skibet, og "fejlagtigt" mente, at det virkede noget fjendtligt, for han hen til skibets luftværnskanon og skød simpelthen resolut flyet ned. Mærkeligt nok blev han ikke smidt ud af flåden, men der blev en hel del forhør om sagen, og jeg kan forestille mig, at tyskerne har fået en masse undskyldninger for "fejltagelsen".
Den samme Kjøhler var stadig i marinen, og den 29. august 1943 om bord på artilleriskibet Niels Juel, der lå i Isefjorden. For at skibet ikke skulle flygte over til Sverige, havde tyskerne sat deres luftvåben i sving, og de havde smidt et par bomber i nærheden af skibet. Man havde været så letsindig at sætte Kjøhler ved en luftværnskanon samtidig med at der var givet strenge ordre til ikke at skyde mod de angribende fly. Det er noget af det værste, man kan bede folk om, for der skal gode nerver til ikke at måtte forsvare sig, når kuglerne hviner om ørerne, og man har et våben, som kan bruges til at forsvare sig med.
Kjøhler var en handlingens mand og skød en Stukas ned. Derved forhindrede han sikkert bæstet i at bombe Niels Juel med en masse omkomne til følge.

Kjøhlers senere skæbne var at han forblev i marinen, men da han som banjermester senere blev afsløret for at have lusket noget af sit eget undertøj til vask sammen med bassernes, hvilket var ganske naturligt for en fattig befalingsmand, og så vidt jeg ved, noget der blev benyttet af mange befalingsmænd, men det var naturligvis forkert. Men marinen fik skovlen under ham, og forsvarsministeriet fik deres hævn. Ud med ham, han duede ikke.
Flåden samler sandelig ikke på helte nu om dage.
Da vi havde sundet os lidt og været ovre i Nyboder, hvor chefen boede, blev vi enige om at mødes næste dag.
Jeg fik en gammel jakke af chefen som erstatning for min stjålne stortrøje.
Jeg tog derefter ud til min moster Kis, der dengang var husbestyrerinde for en oberst Niewenhuis på GI. Kongevej, og her jeg blev modtaget af moster og hendes herskab med glædestårer, de havde været så ængstelige for mig, det var meget rørende. Den gamle pensionerede oberst Niewenhuis var dybt beskæmmet over det, der var sket.
Så kom jeg i tanke om, at det kunne jo være, at de derhjemme også var lidt ængstelige for mig, og jeg sendte derfor et telegram, der noget naivt lød: "Alt vel - har mistet alt undtagen æren" .
Næste dag mødtes vi og meldte os med noget besvær på Holmen, for vi var jo i civil og lignede nærmest nogle vagabonder, og det kunne den tyske vagt ved Værftsbrovagten slet ikke forstå.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Vi kom så alligevel ind og meldte os på Søværnets Kaserne, hvor vi blev modtaget af en noget mut vagtchef.
Vores skipper blev stærkt hyldet for sin modige dåd den 29. august på MS 4, da han kom ind på søofficersskolen.
Der var ingen af os, fra MS 4 ,der havde ondt af, at Lillelas var blevet hyldet. Vi var i øvrigt sikre på, at vi også nok selv ville modtage en anerkendelse for vores modige adfærd på MS 4 den 29. august, i form af en medalje eller lignende. Men af en eller anden grund udeblev den forventede anerkendelse, og det kunne vi jo ikke forstå.
Det var uhyggeligt at se, på Holmen hvordan der så ud med alle de væltede skibe rundt omkring os. Flåden havde 10 MS-både, og kun MS 4, der, som nævnt, var totalt udbrændt og MS 1, MS 7 og MS 9, der var stukket af til Sverige, kunne ikke genbruges af tyskerne, de andre 6 MS-både blev sat i stand og taget i brug af tyskerne.
Vi havde i og for sig en rolig tid inde på Holmen, indtil vi blev hjemsendt i slutningen af oktober.
Først fik vi en ubehagelig advarsel, og det var fra en af vore egne officerer, og det var med hensyn til erstatning for, hvad vi havde mistet ved aktionen den 29. august, vi skulle sige sandheden, ellers vankede der. Det kunne godt have været sagt på en lidt mere diplomatisk måde, de der ville snyde, gjorde det jo alligevel, og vi var vel voksne mennesker. Jeg fik 77 kroner uden bemærkninger, og så havde jeg endda snydt dem ikke så lidt lidt, idet jeg havde sat et gammelt defekt Kodak fotografiapparat til 35 kroner, så meget var det absolut ikke værd. Vi blev atter på det kraftigste, og på en meget ubehagelig og truende måde gjort opmærksomme på, at hvis der blev opdaget den mindste svindel i forbindelse med opgivelse af tabte private ejendele den 29. august, ville vi ryge lige i brummen, det var en utrolig mistillid, der blev vist os, selv om den selvfølgelig var berettiget.
Det gik ikke så godt for en af mine skibskammerater fra skibet, der ville have over 100 kroner i erstatning for sin cykel, som han havde haft med, og som han havde fået lov til at opbevare i minelasten. Det troede den juridiske repræsentant, der var udsendt fra ministeriet, for at udbetale den erstatning, som vi kunne blive tildelt, ikke på. Jeg sagde til juristen, for at støtte vennen, at jeg havde set cyklen, da jeg stak ild på lastrummet. Men så blev han meget vred og sagde noget om, at det skulle jeg overhovedet ikke blande mig i. Høflighed hørte nok ikke med til juristens uddannelse, han snakkede om grov svindel. Først da den hovne karl havde fået en bekræftelse fra chefen, fik fyren sin erstatning.
Vi var lidt nervøse for, hvad der skulle ske med os efter interneringen, og bagefter kan man nok undre sig over, at tyskerne ikke i det mindste internerede officerer og befalingsmænd permanent, nu da man havde dem, eller i hvert fald de fleste i deres vold, for de kunne jo godt udgøre en trussel som potentielle medlemmer af en undergrundsbevægelse. Et års tid efter tog tyskerne nemlig politiet den 19. september 1944 og sendte et par tusinde politifolk i koncentrationslejr.
Der kan måske være den forklaring, at der i vores tilfælde var tale om militær, medens der i politiets tilfælde var Gestapo indblandet. Endelig kan det også tænkes, at man i 1943 gerne ville prøve, om man kunne bevare ro og orden i landet, ved ikke at fare for hårdt frem, der var jo stadig mange danskere, der arbejdede loyalt for tyskerne, vort landbrug kunne jo stort set forsyne hele den tyske hær med mad, så alene derfor, var det uden tvivl meget vigtigt for dem med lidt ro, så de lige så stille kunne udplyndre landet. Det er jo også højst tænkeligt, at tyskerne ikke var interesseret i uro netop nu, hvor den danske regering var gået af.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Men en eller anden grund må der jo have været, siden alle internerede militærpersoner var frigivet og hjemsendt i slutningen af oktober 1943.
Vi blev underholdt med film og optræden af forskellig art, Det Kgl. Teater havde flere forestillinger, og det foregik på Søofficersskolen.
Ellers fik vi spillet skak og kort, og en dag fik vi minsandten også lov til at få besøg af venner og familie. Jeg husker, at jeg sendte en indbydelse til min fætter Børge Høst så han kunne se, hvordan der så ud på Holmen, og han kom. Sådan gik livet på Holmen under interneringen.
Men hjem kom vi da, selv om det var besværligt. Jeg rejste med DSB om morgenen den 21.okt. kl.7 og var først i Korsør kl. 12, så måtte alle stille i kø for at blive visiteret af tyske soldater, før vi kunne komme om bord på færgen, og det tog så lang tid, at jeg først var over bæltet ved 15-tiden. Kl. 19 var jeg i Fredericia, så gik toget ikke længere. Nogle mente, det var sabotage og andre, at det var militære transporter, der skulle igennem, og de havde jo fortrinsret.
Jeg sov på jernbanestationen i Fredericia sammen med hundreder af strandede passagerer, og så pludselig tidligt om morgenen blev jeg vækket af en af mine venner fra marinen, der fortalte, at han lige havde hørt, at der ville komme et tog om et lille øjeblik - og det kom der, nemlig et lokomotiv med én passagervogn, og pludselig havde jeg flere hundrede andre passagerer bag mig, der ville med samme tog, så nu gjaldt det om at skynde sig. Det lykkedes for os raske og stærke at komme med, men jeg tror aldrig, jeg har været med i en togvogn med så mange passagerer.

Heldigvis skulle jeg jo kun til Vejle, og det lykkedes at få mig maset ud af toget med min køjesæk, da vi nåede frem til Vejle Station.
Det var godt at jeg ikke havde våben med i min køjesæk, for den blev nøje undersøgt af tyskerne, da jeg skulle om bord i færgen fra Korsør, og alt det skyldtes vel, at der var ved at komme gang i modstanden mod den tyske besættelsesmagt.
Man regner med, som jeg har nævnt før men gerne gentager, at godt 5000 danskere var med i sabotagegrupper og militærgrupper indtil den 4. maj 1945, hvor der så kom flere til. Det er godt og vel en promille af den danske befolkning. Til gengæld var der med regeringens godkendelse og velsignelse 7000 frivillige på østfronten m.v. i regulær tysk krigstjeneste.
Herhjemme var der utallige, der på den ene eller anden måde arbejdede for tyskerne, blandt andet mig selv med minestrygningen.
Jeg var nu kommet ud af marinen og sendt på ufrivillig orlov med løn ligesom folketingsmedlemmerne.
Jeg kunne ikke lade være med at tænke på den kolde og ligegyldige måde, vi var blevet hjemsendt på, og jeg tænker her på folk, der pludselig stod over for en farlig situation, som de slet ikke var forberedt på. Der var ingen tvivl om at flere af dem, der havde set deres skibskammerater blive slået ihjel virkelig var langt nede ,de burde efter min mening have haft en form for det, vi i dag kender som krisehjælp. Der var ingen hjælp at hente, det var en slagen flok, der blev sendt hjem. Vi andre kunne jo sagtens klare os, vi havde jo ikke oplevet noget særligt ophidsende den 29. august.
Jeg nåede Vejle ved ca. 7-tiden om morgenen og tog mine forældre næsten på sengekanten, det var et dejligt gensyn. Senere på dagen gik jeg ned på KFUM og fik et hjerteligt gensyn med nogle af mine gamle venner.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Jeg var også blevet inviteret til møde i Marineforeningen i Vejle, der gerne ville have, at jeg skulle holde et lille foredrag om marinen i almindelighed og naturligvis først og fremmest om, hvad jeg havde oplevet den 29. august.
Jeg fik megen ros for mit foredrag fra de gamle marinefolk, men der skulle jo nok heller ikke så meget til, og det selv om jeg ikke overdrev ret meget, for selv om man var sømand, behøvede man jo ikke at spinde en ende, når man mente, at det man havde oplevet, var spændende nok. Jeg hørte dem bande, da jeg fortalte dem, at tyskerne havde taget 8000 uniformer og lige så mange håndvåben og meget mere fra vore depoter på Holmen, formentligt fordi den øverste chef for depoterne ikke nænnede eller turde stikke ild på dem. Det sidste gættede jeg mig til, men et eller andet var der da galt, når man bare gav tyskerne alt det dejlige grej. Og selv om der så var nogen, der sagde, at det havde hæren jo også gjort, så kunne jeg blot svare, at det blev sagen jo ikke bedre af.
I Marineforeningen var vi rørende enige om, at den danske hær var bedst i fredstid. Det var sådan noget pjat, marinen og hæren sagde om hinanden, men heldigvis kun for sjov.
Vejle Kommune havde oprettet en fritidsklub, og det var noget helt nyt. Ideen var at unge mennesker kunne mødes og underholde hinanden, med alt hvad de kunne finde på. Vi havde også foredragsholdere ude fra, holdt små fester med dans. Der blev spillet kort og afholdt skakturneringer.

Vi fra klubben tog også på nogle lange traveture ude i Vejles dejlige omegn, og foretog mange andre fornøjelige ting. Der var stor opfindsomhed i den klub. Vi havde det virkeligt rart sammen. I fritidsklubben blev der også tid til kærlighed. En af de unge damer blev i øvrigt gravid med et af medlemmerne, og så blev vi inviteret til bryllup, og pigerne begyndte at strikke babytøj.
En sidegevinst i den klub var, at jeg her kom til at kende en pige, der hed Kamma, hvis far var købmand, og på grund af det, havde jeg fra den dag, og indtil hun blev sur på mig, al den tobak jeg kunne ønske mig.
Men senere kom jeg i tanke om, at hun sikkert tog det fra butikken uden at spørge sin far om lov, for da jeg en dag blev inviteret ned til købmandsfamilien til kaffe, blev jeg ikke budt på tobak, men tiderne taget i betragtning, kunne det nu ikke tynge min samvittighed ret meget.
Kamma og jeg tog på telttur i sommeren 1944 på cykel op gennem Jylland.
På vejen hilste vi på min onkel Otto og tante Anna i Risskov ved Århus. Det var den eneste gang, jeg var i det hjem. Til stede var også mine kusiner Nina og Annette samt fætrene Henrik og Bent.
Det var en udmærket telttur, og det var fint vejr, husker jeg.
Jeg vidste ikke, hvor lang tid jeg skulle have orlov, for jeg kunne, efter hvad jeg hørte fra BBC, ikke forvente, at det kunne vare så længe, inden tyskerne måtte kapitulere. Allerførst ville jeg gerne lære noget, og jeg kom derfor ind på Grejsdalens Ungdomsskole, hvor jeg lærte at skrive, regne og lære sprog på realeksamensniveau. Samtidig kom jeg sammen med landmandssønner, altså unge mennesker, der var helt forskellige fra de unge, jeg før var kommet sammen med.
Sådan gik tiden lystigt de første par dage, alt var nyt og spændende, men så gik det op for mig, at min gamle fredelige far var dybt impliceret i modstandsbevægelsen i Vejle, og det blev jeg så også hurtigt grebet af.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Jeg mente, at jeg bedst kunne gøre mig gældende i militærgrupperne, og jeg kom derfor til nogle kurser, hvor jeg lærte om de våben, som de allierede kastede ned, jeg lærte om det fantastiske plastiske sprængstof PE 2 der lignede marcipan. Det var let at arbejde med og ganske ufarligt, indtil det blev aktiveret med en sprængblyant, der blev stukket ind i sprængstoffet. Herefter kunne man med lethed få et helt jernbanetog til at ryge i luften. Jeg var vant til våbenhåndtering og det sad i mig, at det var meget vigtigt, at folk i hvert fald ikke skød hinanden, at skyde nogle fjender var noget helt andet.
Disse sikkerhedsforanstaltninger var der ikke så mange af de andre instruktører, der havde i tankerne, men de var enige med mig og gik ind for ideen.
I huset, hvor vi boede, var der en købmandsbutik. Købmanden solgte en masse købmandsvarer til tyske soldater. I baglokalet havde købmanden et lokale, som han havde indrettet til en såkaldt slyngelstue, og her var der ofte fyldt med tyskere, der sang og morede sig til langt ud på aftenen. På loftet havde vi to værelser og købmanden fire værelser. I købmandens værelser holdt tyskerne bordel, og i vore værelser var der våben, og ind imellem overnattende modstandsfolk. Jeg tror egentlig , at det var en meget god kombination.
Jeg fik en halv snes spejderledere med i en gruppe, der fik til opgave at oprette nye militærgrupper, træne dem og sørge for, at de fik våben, som vi hurtigst muligt distribuerede, efterhånden som vi fik dem fra nedkastningerne.
Der var stort set ingen danske militærfolk af højere grader i modstandsbevægelsen i Vejle, og det var et stort problem, og det var en af grundene til, at vi måtte tage til takke med gamle spejdere.
Endelig kom der så en opgave, udover distribueringen af de nedkastede våben, der var som skabt for spejdere. Vi skulle udpege nogle egnede nedkastningspladser i forbindelse med en mulig allieret invasion.
Men det var farligt, ingen tvivl om det, og mange var meget letsindige. Utroligt at det ikke gik meget værre, end tilfældet blev.
En dag, hvor jeg var på vej fra et møde med en ny gruppe og naturligvis havde haft våben med for at kunne undervise gruppen, blev jeg standset af en tysk patrulje, der undersøgte, om jeg havde våben eller andet farligt på mig. Jeg var glad for, at jeg havde ladet de medbragte våben blive, hvor jeg lige havde været. Jeg var dybt rystet over begivenheden, men jeg fortsatte trods faren.
De allierede ønskede flere pladser, hvor de kunne nedkaste faldskærmstropper og materiel, og ledelsen besluttede at et godt sted ville være lige nord for Fredericia og Lillebæltsbroen.
Jeg fik opgaven og cyklede til Børkop, hvor jeg opsøgte landsbyens præst, i mangel af lokale kontaktpersoner, og jeg kendte naturligvis ingen i Børkop.
Det var en fremgangsmåde, vi normalt brugte, og som mit bagland vidste, at jeg ville benytte. Præster var normalt meget positive, og man kunne godt stole på, at de var loyale danskere.
Jeg satte ham ind i sagen, og bad ham om at skaffe mig nogle kontaktpersoner, gerne spejderledere, for de havde normalt en omgangskreds, der kunne bruges til mit formål.
Præsten bad mig komme igen til aften, så ville han få fat i de folk, jeg havde brug for. Jeg kom som aftalt og blev lukket ind til et kaffebord med ca. 30 mennesker omkring.
Jeg blev noget ubehagelig til mode, da præsten derefter præsenterede mig som en, der var udsendt fra den danske undergrundsbevægelse i København, og som havde kontakt med London o.s.v. oplysninger som han selv vildt overdrev, for det havde jeg naturligvis ikke informeret ham om, og det passede jo heller ikke.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Det var nærmest en pinligt for mig, at jeg var gået så meget forkert af en præst, som jeg ellers fandt meget fornuftig. Blandt de tilstedeværende var der også en del kraftige bønderkoner, så jeg gik ud fra, at det nok var hele menighedsrådet, der var til stede.
En ældre herre rejste sig og spurgte, meget begavet, om det kunne være farligt, men ellers kan jeg ikke rigtigt huske så meget andet fra det møde, end at der var en masse dejlige kager, og der syntes ikke at mangle noget, selv om vi nu var nået langt ind i foråret 1944.
Helt galt skulle det nu ikke gå, for der var nogle af de forsamlede, der fattede problemet og min situation.
Rygraden i gruppen , som jeg fik udvalgt til opgaven, var i øvrigt nogle udmærkede folk fra et åndsvagehospital i Brejning.
Disse fortræffelige mennesker ordnede det hele for mig, også en overnatning.
Jeg overlod dem mine medbragte våben bestående af en stengun og en let amerikansk karabin M1 kaliber 30. Det var de våben de ville blive forsynet med, og som de var instruerede i at betjene.
Så fik vi på mit medbragte kort indtegnet den plads, som vi fandt bedst egnet for potentielle nedkastninger af våben og faldskærmstropper, og med mine resultater og rapport om mine kontaktpersoner, kunne jeg efter et par dage vende hjem til Vejle, hvorefter andre bearbejdede mit materiale, der så blev sendt videre til “rette vedkommende”.
Det varede længe, inden jeg glemte den penible oplevelse jeg var blevet beriget med.
De to andre “pladser” fik jeg oprettet uden dramatik.
Jeg har senere fået at vide, at opgaven med at udarbejde og organisere disse nedkastningspladser, formodentlig kun blev igangsat for at forvirre tyskerne. Når tyskernes efterretningsvæsen fik færten af denne aktivitet, og det skulle man jo nok sørge for, at de fik, var det for at få dem til at tro, at der var planer om en invasion i Jylland. En sådan invasion var der overhovedet ingen planer om.
Den 6. juni 1944 invaderede de allierede Normandiet i Nordfrankrig og ikke i Jylland.
Det var almindeligt kendt, at det var svært at kende ven fra fjende, når man kom syd for Fredericia, enten var folk meget mere danske end i resten af landet, eller også kunne de være helt i den anden retning. Derfor bad man Vejle om hjælp til at befri nogle prominente fanger i Kolding, og vi var så en gruppe på 25 mand, der blev udpeget til at udføre befrielsen.
Vi trænede meget for at kunne løse opgaven og fik nøje præciseret, hvad netop den enkelte i gruppen skulle foretage sig. Der blev vist tegninger og fotografier af det tyske fængsel, og det virkede alt i alt, som om det var meget gennemtænkt. Der var kontakt med det tyske fængselspersonale, der nu, da vi var inde i året 1945, godt ville hjælpe danskerne. Dagen blev fastsat, og vi gjorde klar til at tage af sted ind i ” løvens hule”. Så blev det hele aflyst samme dag, som vi skulle have været af sted, nogen havde lækket planen, og vi fik senere at vide, at tyskerne havde ligget i baghold en hel uge med den opgave at udslette gruppen, når den gik i fælden.
Nu var der ellers rigtig gang i krigen, og over Vejle fløj der nat efter nat i tusindvis af allierede bombefly, der smadrede masser af tyske byer og industrier. Vi frydede os over det uden at tænke på, at det jo også gik ud over mange uskyldige mennesker.
Når jeg en enkelt gang var hjemme, var der stadig god mad på bordet, og vi havde blandt andet masser af æg, som mor hentede fra en krukke med vandglas, for æggene holdt sig bedre når de var opbevaret i vandglas. Men også ost havde vi nok af, og det var for en gang skyld mig der ordnede det.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Jeg havde fået ansættelse på et autoværksted, der før krigen havde specialiseret sig i reparation af tyske biler, ikke mindst DKW, der var en lille fiks vogn, som nogle stadigvæk havde kørende, for eksempel læger, dyrlæger og andre, der kunne få benzinkort. Der var derfor mange der kom på værkstedet for at få repareret deres biler. Men det tyske militær benyttede sig også af værkstedet, der havde mange dygtige mekanikere.
Her kom på det kontor, hvor jeg var ansat, en masse forskellige mennesker, blandt andet politifolk, der havde undgået at blive taget af tyskerne den 19. september 1944, og som for at få tiden til at gå, solgte mange gode ting, der ellers ikke var til at skaffe. Det var, set med nutidens øjne, mildest talt så ulovligt som noget kunne være, men det var der næppe nogen der tænkte på den gang.
Hos dem købte jeg ost og kød samt andre landbrugsprodukter, jeg husker, at de også kunne skaffe barberblade.
Det var helt spændende med den sortbørshandel. Til jul fik jeg fat i en gås, så vi kunne holde den traditionelle jul, og for øvrigt den sidste jul jeg holdt i mit barndomshjem.
Men det var naturligvis et problem med værkstedet og tyskerne. En dag, måtte jeg efter ordre, fortælle min chef Seerup Olsen, der var ejer af værkstedet, og som ikke med sin gode vilje arbejdede for tyskerne, at vi desværre var nødt til at sprænge hans værksted i luften.
Der var tyske soldater på vagt på værkstedet, netop fordi man var bange for sabotage. Min far fik besked og så røg værkstedet og min arbejdsplads i luften. Chefen og jeg sørgede for, at der heller ikke var nogen af hans folk på værkstedet, da aktionen gik i gang.
De tyske vagter blev der ingen vrøvl med, de løb deres vej.
Min chef Seerup Olsen tog det pænt, han var en flink mand, og han blev heller ikke tiltalt for værnemageri efter 5. maj.

Den 21. marts 1945 var jeg henne hos en ven, der havde hjulpet os med at køre våben ud til forskellige grupper uden for Vejle. Pludselig kom der en halv snes engelske bombefly ned over byens tage. Det var dejligt at se vore allierede så tæt på. Tyskerne var lige så forbløffede som os, men inden luftalarmen lød, og inden tyskerne fik taget sig sammen til at beskyde de fjendtlige fly, var de over alle bjerge.
Det viste sig senere, at det var en gruppe Mosquito jagerbombere, der var på vej til København for at bombe Gestapo’s hovedkvarter i Shellhuset.
Bombningen af Gestapo's hovedkvarter blev ifølge forfatteren Phil. Knud J.V. Jespersen i 2-bindsværket ”Med hjælp fra England” kommenteret af statsminister Vilhelm Buhl med: ”Unødig magtdemonstration”.

Grunden til bombningen var, at Gestapo var meget nær ved, sammen med danske stikkere, at have optrævlet vitale dele af modstandsbevægelsen. Angrebet blev gennemført med stor dygtighed, og opgaven blev løst til fulde. Desværre ramte en af stifindermaskinerne en høj lysmast ved DSB's rangerområde og faldt ned i den katolske skole på Frederiksberg med efterfølgende bombninger til følge, og mange omkomne.
Nu var krigen ved at være forbi, kun de mest nazitro tyskere blev ved. Men der var fanatikere, der ikke ville indse, at krigen var tabt for tyskerne.
Tidligt i 1945 hævnede tyskerne sig som gengæld for den stigende sabotage mod tyskerne ved at lade Schalburgkorpset, der bestod af danske forrædere, bombesprænge forretningsgaden i Vejle.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Sådanne terrorhandlinger skete overalt i Danmark. Hele strøget var ufremkommelig på grund af glasskår og murbrokker. Det var et sørgeligt syn.
En aften fik jeg og fire andre af en kreds af venner en invitation. Vi fik at vide, at vi skulle have vores bedste pibe med. Det gjorde vi så og mødte op med nogen forventning, hvad havde manden dog fundet på?
Det viste sig, at han havde arvet en dåse engelsk Capstan-tobak. Dåsen var fundet hos hans netop afdøde bedstefar, da de ryddede op. Dåsen blev åbnet, og en duft af svesker og andet godt strømmede ud i rummet, det var ikke meget, vi sagde til hinanden, medens vi bare bakkede på vore piber, men alle var enige om, at det var en af de bedste aftener, vi havde haft længe.
Så kom endelig den 4. maj 1945. Jeg oplevede ikke den glade stemning den 4. og 5. maj, for vi havde fået ordre om at holde os rede til at stoppe eventuelle uroligheder i forbindelse med kapitulationen, man anede jo ikke, hvordan tyskerne ville opføre sig, inden de engelske tropper nåede frem. Men et par dage senere dukkede vi frem fra vore skjul samtidig med, at engelske tropper kom til byen. Der var naturligvis masser af folk, der nu pludselig ville være med som frihedskæmpere, og mærkeligt nok lukkede man også en hel masse ind. Vi fik ret hurtigt efter befrielsen ordre til at marchere rundt i gaderne til stor fornøjelse for byens borgere, og de grinede højlydt af de underlige mennesker, som nu dukkede op med armbind på fra frihedsbevægelsen.
De samme borgere havde dog haft lidt respekt for bevægelsen, medens den var underjorden. Så blev vi sendt ud efter alle dem, der nu blev anklaget for at have arbejdet sammen med tyskerne.
En særlig anmeldelse blev modtaget om en hjemvendt og bevæbnet mand fra Frikorps Danmark, der skulle hentes. En snes mand sneg sig hen til den ejendom, der var blevet opgivet, og hvor hans mor efter sigende skulle bo. Så blev der skudt en salve af fra en maskinpistol, og snart genlød opgangen til den formodede lejlighed af den ene salve efter den anden, hele opgangen blev raseret.
Det viste sig, at den ældre dame, der boede i lejligheden, kun havde døtre, og at ingen af dem, der begge boede i København, formodedes at kunne have været ved østfronten. Men der blev arresteret mange. Der var blandt dem en godsejer, der havde købt en tobaksforretning, som han holdt åben en gang om ugen, så han kunne komme af med forretningens danske tobak og så ellers beholde den ration af rigtig tobak, som forretningen havde fået tildelt, til sig selv. Tobaksforretningen lå i Vejle og gav anledning til megen forståelig raseri blandt borgerne. Han blev angivet, for selv om han ikke var landsforræder, så var han da noget i den retning.

Det var sikkert godt nok, at de danske domstole var blevet genoprettet og hurtigst muligt kunne sende de fleste af de arresterede hjem til deres fredelige dont igen.
I en af Vejles sidegader lå der en lille bodega, hvor der sad en mand og spillede klaver, denne mand komponerede en melodi der hed “Blå roser”, og den gik vi alle og nynnede, og bodegaen var fyldt hver aften.
Så var krigen i Europa forbi og besættelsen af Danmark slut. Jeg og de fleste andre danskere kunne nyde godt af, at der var nogen, der havde gjort deres pligt, og at vi, takket være briterne og amerikanerne, igen kunne leve i et frit land.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Mange politikere, der havde samarbejdet med tyskerne, stillede op igen og blev valgt ind på Christiansborg, som om intet var hændt. De fleste danskere var vel enige om, at omtalte politikere var gode nok og stemte på dem, selv om de havde samarbejdet med tyskerne.
Danskerne fandt det også naturligt, at vores land blev erklæret for allieret - vi var heldige og snu, at vi havde nået at skifte til den rigtige side, efter at krigens afgørelse stod alle klart. Når vi var blevet allierede med de sejrende magter, og først og fremmest USA og England, skyldes det jo nok mere landets geografiske beliggenhed end vores indsats mod tyskerne, under besættelsen. Den kolde krig mellem Sovjetunionen og vestmagterne var så småt ved at komme i gang, og så var det godt at have Danmark som potentiel stopklods for den russiske østersøflåde.
Selv svenskerne, der under krigen havde hjulpet tyskerne med livs- og krigsvigtige forsyninger og ladet tyske tropper benytte svenske jernbaner, begyndte at være rigtigt uforskammede overfor tyskerne, da vi nåede ind i 1945.
Som allieret var det naturligt, at Danmark blev repræsenteret af vort sejrrige militære værn ved sejrsparaden i London. Det var ved denne parade, at vi gjorde os herostratisk berømte ved, som de eneste i paraden, at marchere strækmarch, som hilsen til det engelske kongehus m.v., efter bedste tyske mønster til stor moro og forbavselse for englænderne. Der var vist noget, vi havde glemt at få rettet.

Den danske statsminister Vilhelm Buhl, der tidligere under besættelsen havde meddelt den danske befolkning, at modstandskampen mod den tyske besættelsesmagt var kriminel, og at de, der havde viden om sådanne kriminelle krigshandlinger omgående, skulle melde disse til politiet, så de såkaldte frihedskæmpere kunne blive arresteret og overgivet til rette vedkommende (Gestapo), var sikkert rystende ligeglad med, hvordan danske soldater marcherede. Samme statsminister havde i øvrigt godkendt, at den danske hær, under besættelsen, sørgede for at konfiskere et par tusinde maskinpistoler, som A.P.Møller havde indkøbt i Sverige til brug for modstandsbevægelsen. Hæren skulle bruge våbnene efter krigen.
Da man så fra London skarpt protesterede over handlingen, skulde statsministeren rasende havde udtalt: “Hvor vover englænderne at blande sig i den danske regerings suverænitet’’. Det var åbenbart kun tyskerne der måtte blande sig i danske affærer.
Efter krigen havde man travlt med at forsikre, at Vilhelm Buhl havde stået meget fast over for tyskerne. Men de to ovenfor nævnte handlinger fra den mand, har man vist aldrig fået en fornuftig forklaring på.
Det er jo næsten ufatteligt, at den danske befolkning fandt sig i, at Vilhelm Buhl kom tilbage som statsminister, det var lige som om folketinget ville fortælle befolkningen, at folketingets opførsel under krigen var helt i orden, at de relevante politikere ikke havde noget at fortryde.
Min største “bedrift” efter 5. maj var, da jeg sammen med en ven, der også var med i gruppen, oppe fra hans lejlighed så en engelsk soldat der havde trukket sin pistol omringet af tilsyneladende meget ophidsede mennesker. Det så alvorligt ud, og vi for ned og fandt ud af, at opstandelsen skyldtes, at den engelske soldat havde en dansk pige, som nogen havde genkendt som en, der plejede at gå og muligvis havde ligget med tyske soldater før 5. maj.
Vi trak vore pistoler og drev med skældsord og hån de forargede borgere bort. Vi fortalte dem, at den aktion kunne de jo bare have udført, dengang damen gik med tyskerne. De brave vejleborgere trak sig surmulende tilbage og lod det forelskede par fortsætte uhindret. Vi var godt klar over at, vi var alt andet end populære blandt de forargede borgere.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Bag efter kunne vi godt se, at vi nok burde have taklet opgaven lidt anderledes, men vi fortrød det egentlig ikke.
Jeg vil ikke sige, at jeg blev henrykt over at blive indkaldt til marinen igen, da jeg hen i juli fik besked om omgående at stille på Holmen til fortsat tjeneste.
Jeg havde vænnet mig til det civile liv og havde fået en masse gode venner og veninder i Vejle. Jeg kunne sagtens have fået et godt job og også samtidig have fortsat min tabte skolegang og uddannelse på et andet felt end den, marinen havde givet mig. Men jeg havde jo skrevet kontrakt med marinen, der udløb i oktober 1946, så der var ikke andet end at få det bedste ud af den situation.
Jeg blev overført til Holmens vagtkompagni, der havde kvarter på kaserneskibet Fyn. Her skulle jeg være vagtleder for bevogtningen af Frihavnen, hvor der på det tidspunkt var interneret en snes mindre tyske marinefartøjer med ca. 200 tyske marinefolk. Disse fartøjer skulle blive liggende, indtil de allierede fandt ud af, hvad der skulle ske med dem.
Vi hersede med tyskerne, som de havde herset med andre i deres velmagtsdage. De var til gengæld ret genstridige, så der måtte en hård disciplin til, for at få dem til at makke ret. Det gik så galt, at et advarselsskud ved et beklageligt uheld dræbte en af tyskerne. Det var heldigvis ikke på min vagt. Men der blev nu heller ikke gjort noget stort nummer ud af den episode. Resultatet var, imidlertid, at tyskerne fra da af, blev meget mere medgørlige.

De stod ret når vi kom om bord og var næsten helt høflige. Efter tre måneders tjeneste i Frihavnen blev jeg overført til minestrygersektionen, jeg skulle sejle med MS 10. Nu var der kun et års tid tilbage, før min kontrakt skulle udløbe, og jeg skulle nok vogte mig for at underskrive en ny.
Medens jeg var i vagtkompagniet, fik min chef, som jeg stod på særdeles god fod med, den udmærkede ide, at jeg skulle tage kørekort til bil, og jeg havde allerede haft flere køretimer, men så blev arrangementet pludseligt stoppet. Det var tilsyneladende en gennemgående politik fra søværnets side, at man endelig ikke måtte lære personel, der ikke ville blive i søværnet, noget som på nogen måde kunne bruges, når de kom ud i det civile liv.
Langt de fleste af mine marinekammerater fra mit elevhold var lede og kede af at skulle være med til de krigsmæssige øvelser, der nu havde afløst den forbandede krig.
En alvorlig og uretfærdig lov blev vedtaget af folketinget imod os. Der blev udstedt en bemyndigelseslov, der gik ud på, at fast personel kunne genindkaldes, når deres tjenestetid i henhold til deres kontrakt udløb. Bitterheden var naturligvis stor. Grunden var naturligvis, at rigtigt mange af de faste folk havde undladt at forny deres kontrakt, og marinen var derfor i den grad underbemande, at den slet ikke kunne udføre sådan noget som f.eks. minestrygning, der var af vital betydning.
Det var jo også nemmere at lave en lov, der tvang os til at blive i søværnet fremfor at forbedre forholdene, så vi frivilligt fik lyst til at blive. Vi syntes, at vi havde båret vores del af slæbet, og måtte se, at vore jævnaldrende venner og skolekammerater i det civile liv havde overhalet os med hensyn til uddannelser, der gjorde det muligt for dem allerede nu at oppebære pæne lønninger, stifte familier o.s.v., bare fordi de ikke havde spildt deres tid med en krigstjeneste, som ikke blev regnet for noget som helst. Vi havde ikke fået nogen tak. End ikke en ordentlig anbefaling fra søværnet, der kunne bruges som grundlag for en ansættelse inden for det offentlige, fik vi, og dertil en ussel løn.
Det var derfor med blandede følelser at jeg tog af sted til MS 10.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

MS 10 havde Karrebæksminde som udsejlingshavn og weekendhavnen var Næstved.
Snart var rutinen inde i blodet, og jeg havde trods alt en god tid på den lille minestryger.
Der var dejligt ved Karrebæksminde og ligeså i Næstved, hvor jeg gik nogle dejlige ture og efterhånden også fik nogle venner.
Vores kok om bord hed "Skæg", og han kom til at spille en stor rolle i mit fremtidige liv. Det vil jeg komme tilbage til senere.
Han var lige som kokken på MS 4 en elendig kok, der var blevet ansat fordi der ikke var andre, der ville og fordi han meldte sig, da de, som sædvanlig, efterlyste en der havde været spejder, og i den tro, at han så ville få et interessant job, meldte han sig og blev kok på MS 10.
Han var om muligt endnu værre kok end den forrige på MS 4. Han ødelagde engang en hel grydefuld suppe ved at tabe en saltskål ned i den og i den tro, at han kunne redde situationen, hældte han lige så meget sukker i, men det blev det bare meget værre af, suppen var uspiselig.
Til gengæld var han altid i godt humør, selv da han omdannede en dejlig steg til en sort sten, fordi han havde glemt stegen i ovnen. Han og jeg havde det sjovt sammen. Vi lånte blandt andet en kano og sejlede med et par unge damer op ad Susåen og gik lange ture med samme damer, der i øvrigt var søstre. Dem holdt vi os til, medens vi var i Næstved og besøgte også deres forældre.
Han var god til at få kontakt med nydelige damer, og på den måde gik tiden helt godt.
Vi havde fire mand om bord, der næsten altid spillede kort. Så snart skibet var gået til kaj, og der var skajet ud, kom kortene på bordet. De var meget støjende, når de spillede kort, hvilket var utroligt generende for os andre, og vi forlod hurtigt banjerne, når de begyndte deres spil, og det var de naturligvis godt tilfredse med.
Det var sjældent, kortspillerne gik i land. Først da de fandt nogle piger, der havde samme interesse som dem, forlod de undertiden skibet, man sagde at de spillede strip-poker, og det troede jeg gerne. Der var flere måder at nyde sin landlov på.
Medens vi lå i Næstved, blev vi af kommunen inviteret til den årlige regatta, der gik fra Næstved havn og ud til Karrebæksminde. MS 10 blev pyntet med flag og kinesiske lygter og lignede et overpyntet juletræ. På festdagen strømmede byens borgere unge som gamle om bord, for slet ikke at tale om alle de pilfingrede børn. Det var besværligt, men festligt.
Sådan gik livet indtil eftersommeren 1946. Jeg skulle afmønstres fra MS 10, der for øvrigt, inden jeg forlod skibet, påsejlede broen ved Karrebæksminde. Broen nåede ikke at blive åbnet, da vi pludselig blev grebet af strømmen og med god fart drevet ind i broen, det var jo ikke så godt, men hvor der handles der spildes, som man siger.
Men lige inden jeg skulle forlade MS 10, kom der en dejlig afbrydelse fra den evindelige minestrygning i Smålandsfarvandet.
Den 15. august 1945 skulle vi sammen med Royal Navy mødes i Kalundborg for at fejre, at krigen mod Japan nu var forbi, og at 2. verdenskrig hermed definitivt var slut. Der var fred i hele verden.
Alle fartøjerne var minestrygere. Englænderne hjalp os med at stryge miner, og det var grunden til at der i Kalundborg havn var samlet en halv snes engelske minestrygere.
På de engelske skibe blev signalet "Splice the Mainbrace" modtaget fra admiralitetet i London. Det betød, at alle om bord på den britiske flådes skibe skulle have en mukkert rom, dog fortyndet med vand i henhold til en bestemmelse, som admiral Grog dekreterede for 200 år siden under napoleonskrigene. Tilnavnet Grog fik admiralen, på grund af, at hans uniformer altid var vævet af det dyre og fine skotske klæde Grog.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Denne bestemmelse om den fortyndede rom, var oprindelig udstedt for at Royal Navy's besætninger, efter indtagelsen af drikken stadig skulle være i stand til at betjene skibets kanoner efter hensigten, hvis der pludselig skulle dukke en franskmand op. Flådens mandskab var dog alt andet end tilfredse med den fortyndede rom og gjorde mytteri på flere skibe, hvilket medførte, at adskillige af mytteristerne blev klynget op under rånokken for denne alvorlige forseelse.
Den danske marine prøvede at efterligne englænderne, og vi fik te med rom i. Der var dog mange ,der var enige om, at kokken, der stod for "bryggen", selv havde drukket det meste af rommen, så det blev en køn kop te.
Som jeg før har omtalt, blev vi på marinens større enheder og kaserner purret ud med bådsmandspiber og kommandoen "Rejs, så rejs ut af køjerne", der så kunne efterfølges af mange underlige bemærkninger om sorte piger på kajen o.s.v. alt efter, hvad det var for nogle befalingsmænd, der purrede ud.

I Royal Navy skete udpurringen også ved brug af bådsmandspiber, efterfulgt af råbet "Show legs". Denne besynderlige kommando stammede lige som groggen fra napoleonskrigene, hvor det på de engelske skibe, når de lå til ankers, var tilladt at have kvinder om bord, når det blot var koner, søstre eller kusiner, de sidstnævnte var nok et vidt begreb, men hørte med til den finurlige mening med tilladelsen.
Havde man nemlig givet sømændene lov til at gå i land og besøge de samme kvinder skulle skibet ikke forvente at se mere til dem, de fleste var pressede, hvilket ville sige, at de var blevet bragt om bord ganske ufrivilligt, undertiden i lænker. Men da det var ganske uforsvarligt at sende kvinderne fra borde sent om aftenen efter mørkets frembrud, fik de lov til at overnatte i køjerne hos dem de besøgte, og når der så blev purret ud om morgenen, stak kvinderne et ben ud af køjen, og blev det så godkendt som et kvindeben, fik de, der var i køjen lov til at vente en time med at tørne ud. Hvordan kunne det puritanske England tillade noget sådant i majestætens flåde? Det var vel et spørgsmål, om England havde råd til at have mytteri på deres orlogsskibe midt under napoleonskrigene, og det kunne der have været, hvis ikke admiralitetet havde tilladt, at skibene blandt andet ud for Spithead kunne skaffe kvinderne adgang til skibene, men det må naturligvis understreges, at det kun gjaldt koner, søstre og kusiner.
I operetten "Den gode fregat HMS PENAFORE" forekommer de omtalte kusiner som et fornøjeligt indslag i operetten.
Jeg kom atter tilbage til vagtkompagniet, men ikke længe. Jeg havde under min tjeneste der en særlig oplevelse, idet jeg fik besked på, af min chef, at vagterne på Redanerne, hvor vi havde ammunitionsdepoter, pludselig skulle afløses af politiet i et par timer.
Jeg havde tidligere bemærket, at der var blevet bygget noget underligt (ikke maritimt) noget på området, det var en stor trævæg, der var dækket til med træbeklædning, der kunne fjernes. Området kunne belyses ved hjælp af flere projektører. Politiet kom, og vore vagter blev trukket tilbage.
Området blev badet i lys, og et stort "Salatfad" kørte ind efterfulgt af 4 andre politibiler. Det viste sig, at det var landsforrædere, der skulle henrettes ved skydning.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Medens jeg gjorde tjeneste på Holmen i sommeren 1945, var jeg sammen med et par venner om bord på et skonnertlignende træfartøj, der lå inde på Holmen med en besætning på en halv snes mand. Skibet var fra Riga og havde i forvirringen, da tyskerne trak sig tilbage, benyttet lejligheden til at søge bort fra det sovjetdominerede område. De fortalte os, hvordan først russerne og så tyskerne havde opført sig. Vold, mord, plyndring og voldtægt havde hørt til dagens orden. Vi var rystede, men mente nok, at når det gjaldt russerne, var det sikkert stærkt overdrevet - så slemme kunne russerne bestemt ikke være.
En skønne dag var skibet og dets besætning væk. Ingen vidste, hvad der var sket, man mente nok, at de var blevet udleveret til rette vedkommende, lige som de tyske flygtninge i sin tid blev udleveret til Gestapo, var de stakkels baltere sikkert blevet udleveret til russerne, der formentlig har modtaget skib og besætning med stor venlighed.
Jeg fik min sidste opgave i marinen. Jeg skulle følge et hold nyindkaldte basser til Arresødallejren ved Frederiksværk.
Inden jeg forlod Holmen, løb jeg på vores gamle kok fra MS 10, ingen ringere end Skæg, eller som han egentlig hed Jørgen Marcussen.
Selv om han ved flere lejligheder havde prøvet at forgive mig, kunne jeg, som jeg før har nævnt, godt lide ham. Han skulle nu hjemsendes, og det var jeg naturligvis godt misundelig på ham over. Han havde fået sit gamle job tilbage i Magasin du Nord, og da han netop i næste uge skulle til en stor personalefest den 28. november 1946 og havde en billet, der egentlig var tiltænkt en anden, som var forhindret, foreslog han, at jeg skulle komme med til festen. Han syntes at mit liv, var så trist, at han gerne ville opmuntre mig lidt. Jeg indså, at han havde ret med hensyn til min alt andet end muntre tilværelse, og jeg skal indrømme, at jeg var noget deprimeret, og det blev jo ikke mindre af, at Skæg borede i problemet. Mit hjem i Vejle var opløst, marinen havde tvangsbundet mig, og stemningen blandt mine kammerater i marinen var på nulpunktet. Mathernes utilfredshed kendte marinen udmærket til, og vi havde gennem mathforeningen protesteret over behandlingen af os. Der havde været en mindre strejke, som kun berørte skibe der lå i havn. Det eneste vi fik ud af det var, at de der havde deltaget, nu fik deres papirer totalt ødelagt.
Men ellers blev vore protester mødt med en larmende tavshed. Det var blandt andet sådanne problemer, der tyngede mig.
Trods min ulyst til at komme sammen med mennesker, jeg ikke kendte og ikke havde noget til fælles med, tog jeg alligevel med til festen, jeg kunne da altid få mig en øl eller en kop kaffe sammen med Skæg.
Festen foregik i det, der dengang hed Borgernes Hus i Rosenborggade, ikke langt fra Rosenborg Slot. Ejendommen ligger der stadig, men benyttes nu til andet formål. Her mødte jeg en køn ung blond pige ved navn Inger Aagaard, som senere skulle blive min kære hustru.
Jeg mødte også min kommende svigermor Frida, der ikke anede uråd, og Ingers søster, min kommende søde og venlige svigerinde Karen, der var ansat i Magasin du Nord som elev.
Inger og jeg dansede flere danse, og jeg husker, at det var Inger, der bød op til den første dans, og kan tilføje, at Inger har beholdt initiativet til i dag.
Hvad jeg ikke vidste var, at Inger havde væddet med sin tante “Store-Inger” om, hvorvidt hun turde byde marinesoldaten, og det var mig, op til dans, og det turde hun.
“Skæg” så jeg ikke meget til under festen, han havde fundet kvindelige bekendte, og det lignede ham jo godt nok.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Men jeg glemmer aldrig, at det var ham, der var skyld i mit første rendezvous med Inger. Inger var ikke bange af sig og var tillige handlingens kvinde, hvad vores videre skæbne klart skulle vise. Vi besluttede at ringe sammen, og jeg tog fra festen med glæde i sindet. Jeg ringede, så snart jeg kunne være det bekendt, glemte den tændstikæske, jeg havde noteret telefonnummeret på, men genfandt lidt efter æsken i telefonboksen.
Det hele var på nippet til at mislykkes, men det gik, og vi mødtes - Inger og jeg -ved Vibenhus Runddel, hvor vi talte forsigtigt om en eller anden fremtid, som vi begge troede på. Heldigvis var vi ikke klar over, hvor håbløs vores fremtid var på det tidspunkt.
Jeg blev inviteret til juleaften i Ingers hjem, og blev modtaget afingers familie med stor venlighed. De anede ikke uråd. Men da jeg så blev inviteret flere gange på Ingers foranledning, blev de nok lidt betænksomme, og det forstår jeg så udmærket godt i dag. De kunne lige så lidt som os forudse, at Ingers og mit møde skulle blive begyndelsen til noget meget lykkeligt mellem to mennesker.
Jeg mødte i Arresødallejren i januar 1947, hvor marinens nyindkaldte ”Basser” blev uddannet og fik militær disciplin, så de kunne fungere som rigtige marinere.
Det blev en utrolig hård vinter, og det kneb så meget med at skaffe brændsel til vore barakker, der i sin tid var bygget af tyskerne, at man måtte sætte bevæbnede skildvagter uden for brændselsdepoterne for at det frysende mandskab i lejren ikke skulle forsyne deres kakkelovne med brændsel ud over rationen.
Nu var jeg så genindkaldt, og blev egentligt behandlet ganske udmærket. Lidt efter lidt forvandledes min surhed over, at jeg ikke var blevet hjemsendt i henhold til kontrakten til en mere positiv indstilling, og jeg var helt indstillet på, at få det bedste ud af situationen.
Jeg stod sammen med en løjtnant for bassernes oplæring af skydefærdigheder, så de kunne forsvare landet næste gang det skulle være nødvendigt, og den opgave gik jeg meget op i, og var i det store hele meget loyal over for marinen, hvad jeg efter egen mening altid har været.
Skydningen foregik ved Melbylejren i Liseleje, hvor hæren havde nogle skydebaner.
En væsentlig grund til, at det gik så godt, var uden tvivl, at når jeg havde fri lørdag middag, kunne jeg skynde mig til Gentofte og ud til Bemstorff Avlsgaard, hvor Inger ventede.
Da jeg nu efter krigen, i en del af tiden, var stationeret på Holmen, og derfor havde megen tid til at dyrke familien i København, benyttede jeg mig en hel del af det. Jeg var lidt bange for at belaste de kære mennesker for meget, men alt i alt følte jeg, at jeg var velkommen. Det var først og fremmest tanterne (min fars kusiner), døtre af læge i Holbæk Alexander Suhr Gulstad og Erlinde Gulstad, på Grundtvigsvej på Frederiksberg mine besøg gjaldt. Det drejede sig om tre tanter, nemlig Annette Gulstad (1878-1960) og Therese Gulstad (1878-1966), der var tvillinger, og som lignede hinanden som to dråber vand, og som elskede at spørge mig -“og hvem tror du så er hvem”? De blev faktisk lidt sure, hvis jeg ikke kunne finde ud af det. Jeg fik senere et tip om, at den ene havde en lille vorte i ansigtet, og så var det problem løst.
Endelig var der den tredje søster Erlinde Gulstad (1881-1960). De var alle ugifte og henholdsvis beskæftiget som porcelænsmaler ved den Kgl. Porcelænsfabrik, postassistent og toldassistent.

De tre tanter samlede familien Gulstad hos sig og var overordentlige rare mennesker. Hos dem mødte jeg nu igen Grete og Knud, Knuds mor og broderen, civilingeniør Erik Gulstad (1916-1996), der senere blev stadsingeniør i København og hans kone Inger. På Grundtvigsvej mødte jeg min fars fætter og det familiemedlem jeg var blevet opkaldt efter, apoteker Knud

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Alexander Gulstad 1885-1950. Det er først og fremmest apotekeren, vi kan takke for alle de oplysninger vi har om familien, oplysninger jeg så senere modtog fra sønnen, min grandfætter Svend Gulstad fra Hvalsø.
Da jeg blev en del af dem, der blev inviteret til familiesammenkomsterne på Grundtvigsvej sammen med Inger, mødte vi yderligere tanternes bror, købmand Adolf Gulstad (1883-1969) og hans kone Petra, der var en meget livlig dame.
Endelig var der læge Svend Gulstad (1910-1993) og hans kone Else fra Hvalsø.
Det var alle udmærkede familiemedlemmer, som både Inger og jeg har haft stor glæde af at komme sammen med.
Jeg kom også i sensommeren 1945 lidt sammen med min fætter Børge Høst f. 1926.
Børge var søn af min fars søster Karen Høst (1888-1943), gift med Harald Høst, der var hovedrevisor i finansministeriet.
Familien Høst boede på Egernvej på Frederiksberg i et flot rækkehus. Tante Karen havde jeg kendt ved tidligere besøg hos familien under krigen, inden hun døde i 1943.
I huset på Egern vej mødte jeg efter krigen også søstrene Inger og Kirsten Høst, der begge havde søgt tilflugt under krigen i Sverige i forbindelse med deres arbejde i modstandsbevægelsen. Inger var gift med Ulf Trier og det var jo så dem, der i 1956 fik sønnen, den senere så berømte filmproducent Lars von Trier, at det så viste sig, at Lars ikke var Ulf Triers søn, er en hel anden historie.
Børge inviterede mig til kommunistmøder, og det fandt jeg uhyre interessant.
Det var nok mest det, man kaldte salonkommunister bestående af pæne unge mænd og kvinder fra bedre hjem, de fleste af dem kommende akademikere, der kom til de små møder, der blev holdt ude på Egern vej.
Af folk der boede på Egern vej, kan i øvrigt nævnes kommunisten Aksel Larsen og statsminister Krag og hans frue skuespillerinde Helle Virkner, så det var et godt velhaverkvarter, familien Høst boede i.
Bag efter kunne jeg godt undre mig, naiv som jeg var, over, at en så fornem og veluddannet familie kunne være så venstreorienteret, som de tilsyneladende var, men der var mange, ikke mindst unge, heriblandt mig selv, der i uvidenhed med de faktiske forhold, den gang, sympatiserede med Sovjetunionen.
Hvis jeg skal være helt ærlig, tror jeg ikke, der er mange af de pæne unge mennesker fra Egern vej møderne, der er forblevet tro mod sovjetkommunismen, der jo få år efter blev afsløret som et rent terrorregime, der havde millioner af uskyldige menneskeliv på samvittigheden.
Jeg var meget glad for at komme på besøg på Egernvej og blev absolut behandlet godt.
Jeg var også så heldig at møde min gamle skolekammerat Knud Kyllesbeck fra mellemskolen i Ålborg. Han studerede til tandlæge og var med sine forældre flyttet til København, hvor de boede i en lille to værelsers lejlighed på Nørrebro.
Hans forældre var overmåde rare, og hvis jeg kom på uanmeldt besøg, som det tit var tilfældet, og Knud ikke var hjemme, blev jeg lukket ind og behandlet som en søn af huset.
Knud Kyllesbeck blev senere gift med en spansk kvinde Marisa, og det par har altid været blandt Ingers og mine bedste venner.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Jeg fik et par dages orlov, efter at jeg havde fået at vide, at nu var det helt galt hos mine forældre. Men efter forgæves at have interveneret, var mine forældres separation en kendsgerning, og min mor havde planer om snarest at flytte til Odense, hvor hendes søster (moster Jas) boede.
Nu opstod der et nyt problem. Alle de gamle familieklenodier ville gå tabt, hvis min mor ikke kunne komme af med dem. Hun var allerede begyndt at sælge ud af porcelæn og sølvtøj og havde bragt min fars bogkasser ud på lossepladsen. Inger var igen redningsmanden, og jeg fik min mor til at sende det, hun ikke havde plads til i lejligheden i Odense, over til Bernstorff Avlsgaard, hvor Ingers forældre gav mig lov til at få et værelse i huset, der var heldigvis plads nok.
Men jeg skulle jo have min marinetid afsluttet. Jeg kan ikke beklage mig over tiden fra 1946 og til min hjemsendelse den 19. maj 1947. Jeg havde såmænd en rigtig god tid. Jeg havde to værnepligtige til at hjælpe mig med at slæbe skydeskiver og andet arbejde, som det ikke passede sig for en math at udføre. De var lige som mine tanter enæggede tvillinger, og jeg nåede aldrig at finde ud af, hvem det var, jeg havde talt med.
Men til en fest, hvor der også var inviteret pårørende med, som jeg var så uheldig at blive involveret i, fik jeg brug for de to gutter. Vi skulle vise, hvor hurtigt en basse kunne klæde om fra gymnastiktøj til fuld feltuniform. Aldrig har nogen set så hurtig en omklædning. Til sidst blev de ved "en beklagelig fejltagelse" afsløret, da skærmen, hvor "omklædningen" fandt sted væltede, og de to brødre stod side om side. Jubelen var endeløs. Jeg burde, bare for denne indsats, have fået fine papirer ved min hjemsendelse, men det fik jeg ikke, tværtimod.
Endelig oprandt dagen hvor jeg kunne forlade Holmen for stedse.
Jeg passerede en galionsfigur, hvor admiral Niels Juels motto "Nec temere nec temide" kunne læses, og det betyder "Ej frygtsom ej overilet", og det syntes jeg er et godt motto at slutte beretningen om min tid i marinen med, som jeg havde givet næsten 6 år af mit liv - det var alt for meget.
Hjemme i Vejle var der naturligvis også koldt i vinteren 46/47, og det var svært at skaffe brændsel. Far havde skaffet noget besynderligt brændsel. Vi havde under krigen brugt tørv, brænde og briketter, så vi var vant til lidt af hvert. Tyskerne havde i Vejle en fabrik, hvor vist nok russiske fanger fremstillede små landminer. De var formede som et stort træpenalhus, og når man trykkede på låget, blev det klemt sammen og forårsagede en eksplosion, der var stærk nok til at rive et ben af staklen, der trådte på den. Disse træminekasser var dyppet i tjære, så der ikke gik råd i dem, medens de var anbragt i jorden. Far så straks en god mulighed for at varme hytten op derhjemme og købte et stort læs af disse tingester, naturligvis uden sprængladninger, troede min far.
Min bror, der den gang var en halv snes år, fik som opgave at skille minekasserne ad, så de kunne komme i kakkelovnen. Min bror fandt hurtigt ud af, hvordan det skulle foregå. Under adskillelsen af kasserne fandt han to, der var forsynet med sprængladning, og var de blevet puttet ind i kakkelovnen, var der sket de skrækkeligste ting, og så ser jeg helt bort fra, at min bror kunne være kommet alvorligt til skade, hvis han ikke havde været så opmærksom, som han var.
Jeg har aldrig set så meget løbesod, som de forskellige brændselstyper afstedkom i vort hjem i Vejle, men løbesod har sikkert været meget almindeligt i mange danske ejendomme efter krigen..

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Nu er huset revet ned og afløst af en moderne ejendom. Mon det var løbesoden, der var skyld i det?
Jeg var altså nu en fri mand, og det gjaldt så om hurtigst muligt at finde et passende job og så komme i gang med en uddannelse, først og fremmest at få den realeksamen, som krigen og min egen dumhed havde forhindret mig i at få. Jeg havde først et job som sælger af blomstergødning og senere blev jeg ansat i Københavns Brandvæsen i byggeafdelingen.
Samtidig med disse job fik jeg taget min realeksamen, og jeg kunne starte min handelsskoleuddannelse. Jeg havde i mellemtiden sagt mit job op i Københavns Brandvæsen, da jeg ikke fandt, at det kunne være en tilfredsstillende fremtid at blive inden for Københavns Kommune.
Inger havde i mellemtiden skiftet job fra Heinrich Jessens Chokoladefabrik til Det forenede Oliekompagni (senere BP OLIE-KOMPAGNIET A/S), og det var hun godt tilfreds med.
Det var naturligvis nærliggende, at Inger som sædvanligt tog sagen i sin hånd, nu da jeg var blevet arbejdsløs.
Inger skaffede mig ind i olieselskabet den 5. september i året 1949. Her var jeg i 34 år, indtil BP London besluttede at sælge selskabet, der i Danmark omsatte omkring 1 procent af firmaets totale globale omsætning.
Jeg var dengang 59 år og en relativ ung pensionist.
Når det var så forholdsvis nemt at få et job i BP, skyldtes det, at man den gang herhjemme var ved at forlade den faste brændsel som kul og koks til fordel for fyringsolie, samtidig med, at bilparken begyndte at vokse. Der skulle bygges masser af nye servicestationer, og da landbruget også var i fuld gang med at blive mekaniseret, var der brug for et stigende antal landbrugsanlæg og depoter, der kunne forsyne landbruget med benzin, motordiesel og fyringsolie.
Det blev min opgave at være med til at opbygge nye anlæg og vedligeholde eksisterende, og jeg havde en vældig god tid i BP med mange spændende opgaver, samtidig med, at jeg for firmaets regning kunne uddanne mig lige så meget, jeg havde lyst til.
Ud over det havde BP et dejligt feriehjem Klintegaarden, der lå ved Klint oppe ved Nykøbing Sjælland, og her kunne vi meget billigt holde sommerferie, hvilket vi i allerhøjeste grad benyttede os af, efter at vi havde fået vore to drenge. Børnene kom i øvrigt helt gratis med på Klintegaarden, og det var naturligvis en stor fordel for en fattig familie, hvad vi faktisk var, BP gav ikke de store lønninger.
Inger og jeg blev gift den 21. juli 1951 i den katolske Set. Andreas Kirke i Ordrup.
Vi havde lige fra begyndelsen en hel del selskabelighed, selv om vi boede på Bernstorff Avlsgaard og derfor ikke disponerede over vores eget hjem, vi havde kun to små værelser.
I det hele taget har vi gjort meget for at holde forbindelsen ved lige til slægt og venner og har holdt ret store fester, når lejligheden var der.
Den sidste fest vi, har holdt, var på 50 års mindedagen for Ingers og mit møde med hinanden den 28. november 1946. Det blev holdt på Hotel Eremitage og var, syntes jeg, en utrolig dejlig fest.
Samtidig med at Inger og jeg fejrede vores “50 årsdag”, fejrede vi Mads’ og Lovises “200 årsdag”, for jeg gik ud fra, at det måtte være omkring de 200 år siden, at de to unge mødte hinanden på Kronborgs bastioner.
I anledning af festen fik vi en sangskriver til at lave den sang, som findes bag i mine erindringer.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Da vi nu var gift, blev Inger introduceret for familien på Grundtvigsvej og blev godt modtaget. På Grundtvigsvej mødtes jeg ved festlige lejligheder næsten altid med mine tre grandfætre Knud, Erik og Svend (vi har samme oldeforældre).
Det var ved en af disse sammenkomster i året 1953, at vi blev enige om at lade fremstille et exlibris med familiens våbenskjold, som vi alle kunne benytte.
Ideen fik jeg egentlig fra min halvsøster Else, der skulle bruge et logo til sit firma som fremstillede kunstige blomster, der blev solgt til flere store forretninger i København, og hun var rigtig god til det. Hun engagerede professionelle kunstnere til at fremstille logoet til sine forretningspapirer med vores familievåben som baggrund. De var på rigsarkivet og fandt våbenet, som nu blev nøje studeret.
Men kunstneren som skulle udarbejde logoet, fandt hjelmklædet (rosenkransen) meget lidt heraldisk og primitivt og lavede rosenkransen, som de fandt for naturalistisk i forhold til våbenet som helhed, om til et mere heraldisk hjelmklæde sådan som de heraldiske regler kræver. Det med hjelmklædet kunne vi naturligvis ikke bruge til noget, men ellers var deres udkast godt nok.

Jeg havde gennem min slægt et andet slægtsvåben end det mine fætre havde, idet løven på mit våbenskjold stod oven på hjelmen og skjoldet havde 3 røde felter og et sølv i modsætning til det, som mine tre fætre havde, og som var det, der var benyttet af obersten nemlig med løven, der kommer op af hjelmen, og som havde to røde felter øverst og et sølv- og sortfarvet felt for neden. Jeg ringede til kammerherre Flemming Lerche, og spurgte ham, om jeg ikke kunne få et aftryk af den signetring, han havde fået af bedstemor, en signetring som min far havde fortalt mig, stammede fra Mads, dette aftryk måtte afgøre striden om, hvad der var det rigtige. Jeg fik aftrykket, og fandt ud af at signetringen havde indgraveret bogstaverne FG, hvilket viste, at signetringen havde tilhørt oberst Gulstad.
Min onkel Otto havde det samme våbenskjold som min far, og jeg måtte så heraf udlede at der i hvert fald i familien fandtes to forskellige versioner af familievåbenet.
Vi blev så enige om at vedtage oberstens version, og jeg gik herefter i gang med at lave et udkast som kunne tilfredsstille mine tre fætre.
I mit firma havde jeg en god ven, der var arkitekt MAA, han hed Bent Moudt, og han syntes, at det var en morsom opgave, og lavede en udmærket tegning til vores exlibris og forsynede familienavnet med bogstaver, der benævnes “Garamond Antiqua”, det er franske bogstavtyper fra det 16. århundrede.
Skitsen blev godkendt af mine kritiske fætre. Knud gav Bent Moudt en flaske cognac for ulejligheden, og det må vist siges at være en rimelig pris for det arbejde.
Nu var det kun at sende tegningen til et trykkeri der lynhurtigt lavede en god portion til os alle fire. Knud valgte sine exlibris i rødt tryk medens resten foretrak trykkene i brunt.
Det var så mit lille fingeraftryk i familiens aktiviteter. Det er naturligvis ikke noget at prale af, når man tænker på, hvad vore slægtsforskere i familien har brugt af energi og tid på at bringe familiearkivets data op til den fine standard, som tilfældet er, og som har gjort det muligt at skrive denne erindring.
Til de der læser denne beretning og gerne vil dykke dybere ned i familiens sammenhæng, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at der findes masser af læsestof som familiens slægtsforskere har udarbejdet og som eksakt fortæller om familiens data.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Fra en af min søn Pers venner ved navn Lars Phister der lige som vi, er i familie med Strickerne, fik vi nye oplysninger fra Stricker-familien i Danmark. Disse oplysninger lod jeg straks gå videre til nu afdøde læge Svend Gulstad i Hvalsø der bearbejdede materialet.
De nye oplysninger giver en anden forklaring på Strickerslægtens oprindelse.
Vi er hidtil, ud fra de oplysninger som er tilgået os fra Strickerne (kommandantens bror), gået ud fra at familien stammede fra Polen.
Vi ved med sikkerhed at Strickernes danske stamfader, var kommandantens far Alexander von Stricker 1700-1784, og at hans far hed Johann von Stricker, der døde i Rendsborg i året 1702.
Alexander von Stricker har oplyst, at hans far Johann von Stricker kom fra Polen og oprindeligt hed von Strüker. Faderen måtte flygte til Rendsborg på grund af en ulykkelig duel.
Det nye i slægtsforskningen, som de danske Strickere har modtaget fra en slægtning i Haag, går ud på, at Strickerne i virkeligheden var af tysk-nederlandsk oprindelse. Omtalte Johann skulle efter de nye oplysninger være identisk med en adelsmand ved navn Johann de Stucker født 1670 i Brussel. Man ved ikke, hvad der senere skete med ham. Det kunne naturligvis tænkes, at han var taget til Polen, men det er der ingen dokumentation for. Han omtales som en hidsig person, så en duel fra hans side er absolut mulig.
Usikkerheden om slægtsforholdet kompliceres yderligere ved, at både Stuckerne og Strickerne havde samme våbenskjold, og det er det nærmeste, man kan komme i beviset om det påståede slægtskab.
Læge Svend Gulstad fastslog i 1989, at vi må erkende, at vi ikke ved, om den ene eller den anden af de omtalte teorier er rigtige - og at vi i det hele taget ikke med sikkerhed aner, hvorfra familien Stricker stammer.
Med hensyn til usikkerheden om Strickernes stamtavle, er jeg af den overbevisning, at kommandantens bror general Alexander von Stricker, der jo som nævnt, var en ivrig og seriøs slægtsforsker næppe kunne være uvidende om, hvor hans farfar Johan de Striicker kom fra.
Jeg tror på generalens forklaring. Men jeg finder det utroligt interessant, at der findes gåder, der vedrører vore aner, og som muligvis aldrig bliver opklaret.
Der er stadig uløste opgaver at tage fat på for fremtidige slægtsforskere.
Mange af familiens dokumenter og billeder m.v. findes i dag hos afdøde læge Svend Gulstads datter skolelærer Karen Marianne Gulstad f. 1. april 1941 og gift med Leif Arne Hansen, Besser, Samsø.
Efter vort bryllup blev vi boende på Bernstorff Avlsgård, hvor vi, som omtalt, fik to små sammenhængende værelser, der kunne gøre det ud for en lille lejlighed. Men vi gjorde, hvad vi kunne for at få vores eget, men det var meget vanskeligt.
Endelig lykkedes det i oktober 1952 at få en toværelsers lejlighed i Glostrup på Tunnelvej lige op til jernbanen.
Inger og jeg fik et kort fra en af mine venner, medens vi var i London, hvorpå der stod: “I har fået lejligheden” og glade var vi.

Hver gang der kom et eksprestog drønende forbi ejendommen på Tunnelvej, rystede det, så skilderierne hang skævt. Men vi var naturligvis meget glade for nu at have vores eget.
Der var i hvert fald, en der syntes, at vores lejlighed var helt perfekt, og det var min grandfætter Knud Gulstad, der som ansat i DSB nød, hver gang et af de store tog trukket af et pragtfuldt damplokomotiv larmede forbi huset. Men den samme Knud var nu også utroligt glad for jernbaner, han var også glad for at køre med dem.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Medens han boede i Ålborg, tog han en søndag toget til Kolding for at købe kager, i sit yndlingskonditori, til eftermiddagskaffen. Han var også glad for kager, lige som mange af os andre.
Her på Tunnelvej i Glostrup fik vi den 26. juni 1955 vores første søn Helge Elo Gulstad.

Herefter blev lejligheden for lille, og vi så var heldige at få en lidt større 3-værelsers lejlighed på Kirkebjerg Allé i Vanløse, med centralvarme.
Her boede vi i 10 år. Da vi så atter stod for at skulle udvide familien, og da der samtidig var planer om at indrette et snedkerværksted i underetagen af ejendommen, flyttede vi den 1. marts 1965 til vores nuværende bolig, et dejligt rækkehus på Louisehøj i Bagsværd.
At vi fik rækkehuset på Louisehøj var mere lykken end forstanden. Vi havde kun set på det ene hus, og Inger syntes nok, at vi skulle se på nogle flere, for det hastede jo ikke, sagde hun. Men så ringede ejendomsmægleren til mig og sagde, at hvis vi ville have huset, skulle der skrives under på slutsedlen med det samme, for sælgeren var meget utålmodig og havde andre købere til huset. Jeg kunne ikke få fat på Inger, og så tog jeg en rask beslutning og skrev under med rystende hånd, vel vidende, at Inger ville blive sur, og det blev hun, men blev snart god igen efter at have fundet ud af, at valget jo nok ikke var så helt tosset.
På Louisehøj fandt vi huset som opfyldte vore drømme. Det lå for enden af en lukket vej, det var et enderækkehus, som Inger gerne ville have, det var børnevenligt med et stort fællesareal, hvor børnene, og dem var der en del af, rigtigt kunne lege. Det passede lige til vore lille familie, der nu snart stod for at blive forøget med et familiemedlem mere.
Den 7. august 1965 fødte Inger vores anden søn Per René Gulstad på Rigshospitalet.

Til gengæld for at jeg tog initiativet med hensyn til huset, var det Inger, der både sørgede for, at vi fik telefon i 1956, TV i 1960 og bil i 1972, ting som jeg personligt prioriterede meget lavt.
Min mor var, som jeg har nævnt, bosat i Odense sammen med Flemming. Vi besøgte dem nu og da. Min moster Jas og onkel Las var i 1960 flyttet i lejlighed, da de ikke orkede at holde deres store villa. Lejligheden lå lige i nærheden af, hvor min mor boede. Det var derfor naturligt, at vi ville besøge min moster, nu vi var i Odense. Men det måtte vi ikke, da mor var blevet rasende på sin søster over en eller anden bagatel. Da vi så gjorde det alligevel, blev min mor så sur, at vi måtte tage hjem før tiden.
Mors raseri mod sin søster varede resten af hendes liv, til hun døde 1988. Min mors følelser over for sine søstre skiftede som vinden blæste.
Medens vi boede i Ålborg, kom moster Jas og onkel Las med min kusine Inge på besøg fra Odense.
Vi hentede familien på banegården, og far hyrede en taxa til at køre os hjem til Kastetvej. Undervejs kom min mor op at skændes med min moster, og skænderiet nåede uendelige højder, min kusine græd, og min far og onkel smilte opgivende til hinanden. Da vi nåede til Kastetvej, hvor vi boede, sagde moster Jas til chaufføren, at han godt kunne køre dem tilbage til banegården, og på den måde fik vi alligevel ikke besøg af familien fra Odense.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Min mor besøgte os hver sommer, hun elskede Købehavn og Tivoli. Drengene kunne også godt lide, når deres farmor var på besøg. Mor elskede også at spille kort med os, men ville helst vinde og snød, når hun kunne komme af sted med det. Helge og vi andre fandt os i det og fandt morskab i snyderiet, men Per ville ikke finde sig i det og snød til gengæld hende til stor morskab for alle, undtagen farmor. Når så Pers kammerater kom med i kortspillet, gik det helt galt, for de ville også snyde min stakkels mor, og meget skænderi kom der jo også ud af det.
Mor var meget rundhåndet, når hun havde børnene med i Tivoli, og de kunne næsten prøve alt, hvad der var at prøve.
Hver gang de kom tilbage til farmor efter at have brugt deres penge, fik de en ny seddel i hånden, så hun kunne få fred til selv at kunne spille på den enarmede tyveknægt, som hun bearbejdede i timevis, uden at blive træt. Inger konfiskerede tit nogle af pengene, så drengene kunne bruge dem til noget, som Inger mente var mere fornuftigt.
En dag da jeg kom hjem fra arbejde, spurgte jeg efter min mor, som Inger om eftermiddagen havde hentet inde på Hovedbanegården. Men hun var der ikke, hun var taget hjem igen. Grunden var, at hun havde bemærket et brev, som vi havde fået fra min far. Det havde vi ikke fået gemt væk, og det var nok til, at min mor blev så vred, at hun tog det første det bedste tog hjem til Odense.
Inger kom aldrig nogensinde op at skændes med min mor, og hvad grunden var til det, er stadig en af universets store uløste gåder, for Inger har aldrig lagt skjul på sine meninger, og er ikke ligefrem en blid diplomat, hvis hun mener, at der er noget der skal frem.
Min bror Flemming tog ud at sejle og så det meste af verden. Når han kom til København besøgte han os, og det var et dejligt frisk pust fra de 7 have. Han kunne fortælle om de underligste oplevelser.
Flemming boede en overgang i New York et års tid, uden at vi hørte fra ham.
Min mor blev urolig og ville have, at jeg skulle skrive til udenrigsministeriet, for at få at vide, hvor han var, og hvad der var sket med ham, vi anede faktisk ikke, hvor han befandt sig. Han var ikke en, der skrev tit hjem. Men han dukkede op, lige som en bortløben kat i rendetiden, og lod som ingenting.
Da Flemming så mødte sin kommende hustru Lillian Anni Nielsen f.20/10-1936, blev han ked af sejleriet, og far skaffede ham et job på Odense Stålskibsværft, der senere flyttede til Lindø. Flemming og Lillian fik heldigt gennem værftet lejet et dejligt rækkehus i Munkebo. Vi har gennem årene haft megen glæde af at besøge hinanden.
Lillian og Flemming har to børn, Irene født i 1957 og Allan født i 1962, og har i dag fire børnebørn og er en rigtig lykkelig familie, som vi sætter utroligt megen pris på.
Vi har haft mange venner og slægtninge blandt vore omgangskreds. Mine svigerforældre var tit ude hos os, og vi hos dem, jeg tror at de efterhånden satte pris på deres noget aparte svigersøn, og da der kom børn til, var der egentlig et ganske godt forhold mellem os.
Min svigerfar var politiassistent i Gentofte. Svigerfar var en dygtig håndværker, og det benyttede vi os meget af.
Han fik lavet rigtig mange ting hos os, ikke mindst efter at vi var flyttet i hus, desværre døde min svigerfar kort tid efter, at han var blevet pensioneret, og dermed delte han for så vidt skæbne med min far, der heller ikke nåede at nyde et velfortjent otium.
En anden slægtning var min gamle moster Kis, der egentlig hed Ingeborg Jensen. Hun var ugift og betragtede mig og mine to kusiner Inge og Edle som sine børn.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Moster Kis var en flittig gæst hos os, og vi havde det helt rart sammen, også når mor var der. På en eller anden måde var moster Kis den eneste af min mors søstre, som hun ikke kom så meget i konflikt med, men lidt skænderi kunne det jo sagtens blive til.
Ingers søster Karen var blevet gift med en søofficer, kommandørkaptajn Erling Lensbøl. Vi fire har holdt sammen lige fra tiden ude på avlsgården i Gentofte. Vi besøgte dem, da Erling kom et år på artilleriskole i Portsmouth, England. Og i dag bor vi ganske nær hinanden, og det nyder vi alle fire godt af. Karen og Erling har fire drenge, der alle er blevet gift, og disse familier ser vi også lidt til nu og da. Vi er ikke mindst glade for at vore børn jævnligt kommer sammen med vore nevøer og deres familie.
Af gode husvenner, som vi altid har haft mange af gennem tiden, vil jeg lige nævne Ingers fætter Erik Aagaard og hans kone Rie, som desværre døde for nogle år siden på grund af kræft. Erik Aagaard har været teknisk direktør i SAS. Vi glæder os altid til Erik Aagaards besøg på Louisehøj, ikke mindst når der kaldes til Ingers gule ærter med snaps og pandekager, hvor Erik altid er klar til at evaluere den kostelige spise.

At rejse er at leve, sagde H.C.Andersen, og det må vi give den gamle digter ret i. At rejse har været en stor del af Ingers og mit liv. Efter krigen ville mange danskere ud og se verden, og den tanke kunne Inger tage til sig som sin egen. Så snart vi var blevet gift, tænkte vi på at rejse, og den første tur vi tog på gik til Hamburg, Amsterdam og derfra til London og en tur rundt i England og op til Edinburgh, tilbage til London og hjem. Jeg havde fået mit største ønske opfyldt, nemlig at rejse og komme til mit kære England for at se, hvordan de havde det oven på deres heroiske kamp mod tyranniet. Efter at vi fik Helge, måtte Inger selv tage et par rejser syd på til Italien og Østrig.
Derefter var der lavvande i kassen, og det blev BP's feriehjem ved Nykøbing S, der i mange år skulle blive vores feriested. Vi så os nødsaget til at spare penge op til en lidt bedre bolig, og det lykkedes, som før omtalt, heldigvis. Så der gik altså nogle år, inden vi igen kunne få vores rejselyst styret.
Men så gik det atter løs. Vi ferierede først og fremmest i Europa, selv om vi startede i Marokko og Tunesien. Senere Egypten, Thailand , Kina, Indonesien, Singapore og nu, medens vi er på de kanter, var vi på den hidtil dyreste rejse, der nok også bliver den sidste af den slags, nemlig til Hong Kong, New Zealand og Australien. Vi nåede da også over til New York og Mexico.
Selv om vi havde beslutte os til ikke at tage de helt store rejser mere, kunne vi ikke nære os fra at slutte helt af med en tur til Brasilien i marts år 2000.
Det bør nok også nævnes, at vi fik hilst på vore fjerne slægtninge på Solbrækkegården ved Gjølstad i Norge. Stedet var ikke så imponerende, men det var ganske interessant at, se hvor Mads var blevet født.
Men vi glemte skam ikke at rejse rundt i vort eget land. Når vi besøgte Flemming og Lillian i Munkebo, benyttede vi fire os af at være på det dejlige Fyn, og der er vist ikke mange steder af betydning, vi ikke har været. Også mit kære Jylland har vi besøgt ved flere lejligheder. I 1972 meldte vi os ind i DVL og boede på vandrehjem i Silkeborg, Hjørring og Rebild. Herfra kørte vi rundt i hele det midt- og nordjyske område, vi havde tidligere være nede i Sønderjylland.
Inger og jeg har nu i flere år haft den gode tradition en gang om året at tage på sightseeing rundt i landet sammen med bror Flemming og Lillian.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Vi har som jeg har nævnt været vidt omkring. I foråret 99 var vi både på Langeland og senere på Samsø, hvor vi besøgte Karen i Besser (datter af læge Svend Gulstad). I år (2000) i maj førte vores udflugt os til Als, hvor vi ved overgangen til Kegnæs, på et sted der hedder Drejet så det sted, hvor oberst Gulstad ledede evakueringen af de danske soldater der var trukket tilbage fra Dybbøl i 1864, og som herefter blev sejlet over til Fyn fra Drejet ved Kegnæs.
Ved Kegnæs Fyr, på Kegnæshøj, var der et hus som havde været fundament til det fyr som eksisterede i 1864 da ovennævnte evakuering fandt sted, og her havde oberst Gulstad haft kvarter.
Så gik turen videre til Sønderborg, Dybbøl og Slesvig.
I Slesvig by fandt vi, lige i nærheden af Slesvig Domkirke, en smuk gade der hedder Gallberg og i denne gade på nr. 4 lå der det hus som oberst Gulstad havde boet i sammen med sin familie. Her havde hovedkvarteret for Slesvigske Gendarmeri haft til huse, og her havde de møbler jeg har arvet efter obersten stået indtil tilbagetrækningen fra Dannevirke var en kendsgerning i 1864.
Turen endte ved Dannevirke, hvor vi beså de gamle volde der oprindelig var 30 km lange men i dag kun er 20 km. Vi kørte af den vej som tilbagetrækningen til Dybbøl var foregået af.
Da vi var i Thailand, mødte vi Svend og Signe Sørensen, de har en mølle i Grønhøj i nærheden af Karup, og et dejligt sommerhus ved Hvalpsund. Vi har et par gange besøgt disse herlige rejsevenner og de os, når de fortravlede mennesker en sjælden gang tager til København og besøger deres datter.
På Bornholm havde vi fornøjelse af at besøge min nevø, der er søn af min halvsøster Else, Jørgen Gulstad f. 1939. Jørgen er praktiserende læge i Rønne, og er gift med Renate, de har tre døtre.
Ved et par besøg ovre i det mørke Jylland har det så passet godt, at vi på tilbagevejen til Louisehøj har aflagt et hyggebesøg hos min fætter læge Carsten Gulstad, født 25/5-1917, og hans kone Louise, der bor i Holme i et dejligt område i nærheden af Ebeltoft. Carsten står for mig som en forbindelse til den slægt jeg tilhører. Vi er nu de ældste mandlige Gulstader af 5. slægtled.
Det skal ikke være nogen hemmelighed, at jeg altid har kunnet lide at rejse i England og London er den by, vi har besøgt flest gange, jeg tro vi er oppe på fem gange.
Grunden er nok, at jeg har læst meget om England og dens indbyggere.
Krigen forstærkede min interesse og min beundring for det engelske folk, der så modigt tog kampen op mod tyranniet. Hvad ville der ikke være sket, hvis England havde overgivet sig, og dermed havde gjort det næsten umuligt for USA at komme Europa til hjælp, lige som de gjorde under første verdenskrig.
Englænderne er jo nok, som befolkning, hårdere end vi danskere, lige som deres ledere har været af en noget anden støbning end i det lille fredelige Danmark.
Man kan ikke lede et verdensomspændende imperium med venlige og bløde mennesker.
Hvis man ikke vil deltage i et ansvar for ro og demokratisk orden i verdenen uden for ens egen fordør, men kun kritisere og være selvgod, skal man blot opføre sig, som vi danskere gør og gjorde, bare lukke øjne og øre for de barske realiteter.
Det gjorde briterne ikke i 1939.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Da England skulle forhandle med Hr. Hitler i 1937 havde England en meget venlig og humanitær premierminister i Neville Chamberlain , og denne venlige mand kunne intet stille op mod den bindegale Hitler, der kun var opsat på at erobre hele Europa og senere Sovjetunionen. Der var kun en måde at stoppe Hitler på, og det var med en krigserklæring. Men alt dette er jo heldigvis et overstået kapitel, men vi er alligevel mange, der aldrig glemmer det, der skete i de år.
Som sagt, har jeg læst meget om England og ikke mindst bøger om London.
Hvad bøger om London angår, kan jeg ikke lade være med at nævne forfatteren Henrik Vibe Ringsted 1907-1983, der skrev de herlige Londondagbøger.
Henrik Vibe Ringsted var jo en Gulstad, og derfor vil jeg benytte lejligheden til at fortælle lidt om ham og hans familie.
Henrik Ringsteds mor var født Elisabeth Gulstad 1874-1942, hans far hed Hans Christian Ringsted, de boede på Østerbro, hvor faderen var en kendt læge, der ofte sås kørende på sin høje cykel med lægetasken bag på bagagebæreren, når han var på vej til sine patienter i forbindelse med sin lægegerning.
Henrik Ringsted har skrevet en herlig bog om sin barndom på Østerbro, der hedder: ”Lille dreng med trillebånd”.
Morfaderen var herredsfoged i Hjørring Eduart Gulstad 1839-1893. Herredsfogeden blev landskendt, da han med stor myndighed og personligt mod standsede et truende oprør i 1886 mellem ophidsede vendelboer og Estrups forhadte gendarmer. Herredsfoged Eduart Gulstad beordrede gendarmerne til at stikke deres sabler i skederne og trække sig tilbage til deres kaserne, og det gjorde de. Dette oprør kunne nemt have udartet sig til en farlig og blodig tragedie.
Endelig var Henrik Ringsteds oldefar den meget vellidte sognepræst i Døllefjelde og Musse Charles Louis Herbst Gulstad 1806-1892 , og så er vi nået til tipoldefar Mads Gulstad.
Henrik Ringsted var, udover at være forfatter til en lang række bøger, Politikens korrespondent i Berlin under anden verdenskrig og senere 1946-1961 korrespondent i London for Politiken.
Det er fra tiden i London, at han har kunnet berette om englændere og Londons besynderlige indbyggere med megen lune og kærlig forståelse for denne specielle og særprægede befolkning.
Det var i øvrigt Henrik Ringsted der sørgede for at de allierede efter krigen fik transporteret Istedløven fra Berlin til København. Her blev mindet om slaget ved Isted anbragt og gemt væk i Tøjhusets gård, og ingen har til i dag kunnet finde ud af, hvor Istedløven skal anbringes permanent.

Jeg blev, som før nævnt pensioneret fra BP i en alder af 59 år, og det fandt jeg lidt for tidligt. En af mine venner foreslog mig at søge ud på Frilandsmuseet, hvad jeg så gjorde, og arbejdede så i dette foretagende i mere end 11 år, dels på Frilandsmuseet og dels i Brede, hvor der netop var indrettet en ny afdeling under Natonalmuseet. I Brede passede jeg museets biograf og viste forskellige film for publikum.
Det blev en rar afslappende periode af mit arbejdsliv, der først sluttede, da jeg blev 70 år gammel.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Det var madlavning der optog Inger, og da hun ikke blev kok. blev det som tjener, hun fandt sin metier. Men hun fik også tid til at give vore to drenge en, efter min mening, god, hård men retfærdig opdragelse.
Min indsats, med hensyn til børnenes opdragelse, var at melde dem ind i spejderbevægelsen og så ellers, stort set, overlade det til dem selv at tage vare på deres fremtid.
Det er min opfattelse, at man nok ikke kan gøre så meget for sine børn udover at opmuntre dem med et blidt pres til at udnytte deres muligheder og evner optimalt, og det syntes jeg er lykkedes ganske godt.
Politisk er jeg af den opfattelse, at partipolitik er et nødvendigt onde, som det er godt, at der er nogen der ville tage sig af. Jeg har altid haft det standpunkt, hvis det ellers er et standpunkt, at jeg bestræbte mig for at stemme på det parti, der er mest økonomisk med de surt tjente penge, som jeg måtte af med i skat og afgifter m.v. og det har altid været min opfattelse, at de venstreorienterede partier var de værste ødelande, hvad det angik. Socialister vil normalt bruge flere penge end der findes. Desuden vil jeg aldrig stemme på et parti, der ikke vil gå ind for at forsvare vores storartede fædreland, det bedste af alle tænkelige fædrelande og alt hvad det står for, først og fremmest demokrati.
Jeg hader vold og krig, men jeg er overbevist om, at diktaturer kun kan holdes i ave med trussel om "Øje for øje og tand for tand". Eller som Baden-Powell sagde "Man skal altid være venlig mod folk og møde dem med tillid, men det er klogt at have en solid stok med sig".
Endelig er det vigtigt, at et parti har friheden for det enkelte menneske som hovedmål.
Igennem spejderbevægelsen støder man på dens skaber Baden-Powell, som jeg hørte så meget om i min pure ungdom i KFUM, han brugte den romerske stoiker Epiktets tanker som en slags livsopfattelse for spejderbevægelsen.

Den opfattelse i forbindelse med den filosofi, min far havde om flid og stræben efter at blive det bedste, som ens evner tillod, fandt jeg i Epiktet, som jeg nu til slut vil citere.

"Husk du er skuespiller i et drama, og hvordan det skal være bestemmer forfatteren.
Vil han have det kort bliver det kort, vil han have det langt, bliver det langt.
Hvis han vil, at du skal spille tigger må du også spille ham godt og ligeså en krøbling, en embedsmand eller en menig borger.
Dit hverv er det nemlig at spille den rolle, du har fået godt.
At vælge den er en anden sag".

Jeg finder det nu på tide at slutte denne beretning om min familie gennem 300 år, sådan som jeg har læst eller fået det fortalt, og så til sidst lidt om forskellige begivenheder i mit eget liv gennem mere end 75 år.

Jeg beder de, der har haft lyst til at læse mine erindringer huske på , at der altid er tre muligheder for en sandhed, min og din version af sandheden og så den virkelige sandhed.
Hvis jeg skulle gøre mit liv om, ville jeg gøre stort set det samme igen, også mange af dumhederne.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Den opfattelse i forbindelse med den filosofi, min far havde om flid og stræben efter at blive det bedste, som ens evner tillod, fandt jeg i Epiktet, som jeg nu til slut vil citere.

"Husk du er skuespiller i et drama, og hvordan det skal være bestemmer forfatteren.
Vil han have det kort bliver det kort, vil han have det langt, bliver det langt.
Hvis han vil, at du skal spille tigger må du også spille ham godt og ligeså en krøbling, en embedsmand eller en menig borger.
Dit hverv er det nemlig at spille den rolle, du har fået godt.
At vælge den er en anden sag".

Jeg finder det nu på tide at slutte denne beretning om min familie gennem 300 år, sådan som jeg har læst eller fået det fortalt, og så til sidst lidt om forskellige begivenheder i mit eget liv gennem mere end 75 år.
Jeg beder de, der har haft lyst til at læse mine erindringer huske på , at der altid er tre muligheder for en sandhed, min og din version af sandheden og så den virkelige sandhed.
Hvis jeg skulle gøre mit liv om, ville jeg gøre stort set det samme igen, også mange af dumhederne.
Jeg vil kaste anker her, og lade denne beretning som en anden stafet overgå til mine sønner, der så kan bringe den videre til dem, der er villige til at tage imod den.
Jeg håber at mine efterkommere må kunne leve i fred og frihed, og at de må blive forskånet for misundelsen og griskhedens svøbe.
Jeg vil slutte med endnu et citat som jeg har fundet så rigtigt gennem et langt livs erfaring. Det er et citat, der stammer fra napoleonskrigene, hvor England ,lige som under anden verdenskrig, var hårdt trængt. I den situation udtalte den berømte engelske politiker William Pitt følgende:

"Nødvendighed er påskud for alle overgreb mod menneskelig frihed.
Det er tyrannernes argument, det er slavernes tro".

Beretningen afsluttet den 4. november i det herrens år 2001.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

6. slægtled:

A.
Helge Elo Gulstad f. 21/6-55 gift med Bente Nymann Andersen f. 3/10-58

Børn: Nicolai Gulstad f. 3/3-81 og Rikke Elise Gulstad f. 29/3-84 fra første ægteskab med Ulla Elise Lehmann f. 20/3-57.
Kasper Nymann Gulstad f. 11/7-90 fra andet ægteskab med Bente Nymann Andersen.

B.
Per René Gulstad f. 7/8-65 gift med Maj Svanborg f. 9/5-74.

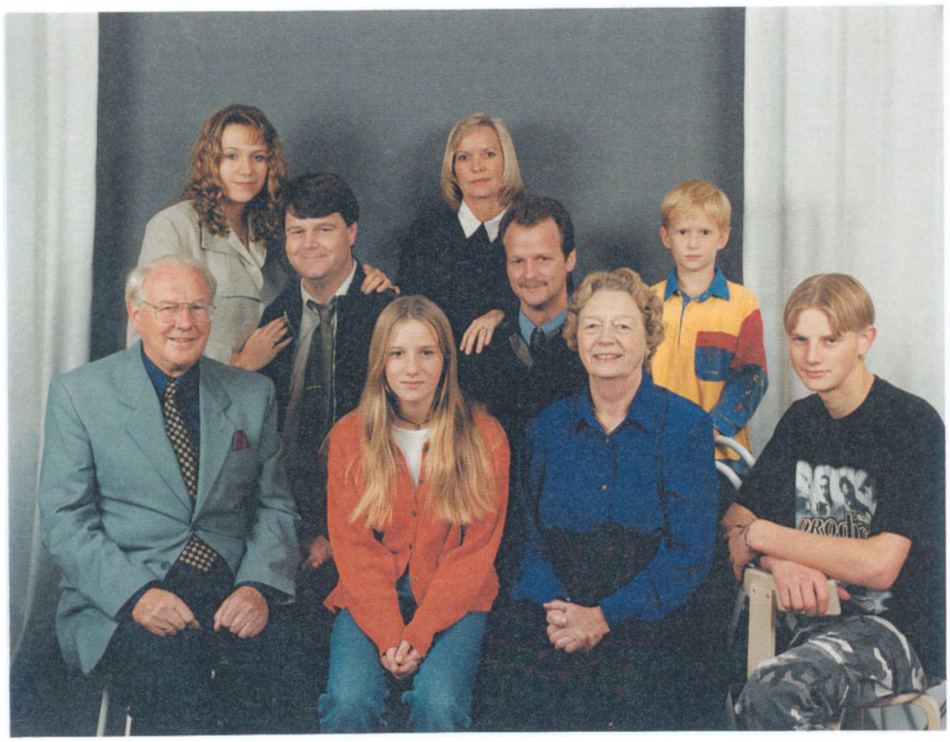

Maj-Per-Bente-Helge-Kasper
Knud-Rikke-Inger-Nicolai
Familien oktober 1997.

Af Knud Gulstad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

-

‘^GULST^SLÆGTENS KRØNIKER

Sunget første gang den 30. November 1996 ved mindefesten for Mads Gulstad's møde med Anna Louise von Stricker på Kronborg for 200år siden • samt mindet om mødet den 28. November 1946 mellem Knud og Inger på et bal i den “borgerlige"

Melodi: Jeg eisker den gamle, den vaklende rønne

Da GULSTAD-famillen begyndte at forske
! “fortidens gemmer, ” - da fandt de et spor,
der viste: At anerne - faktisk • var norske,
da “rødderne” stod i “det fjeldhøje nord”!

Man kigger tilbage • og øj ner - blandt andet:
At nu er der “henrundet” tohundred ' år
fra dengang MADS GULSTAD han kom her til landet
(og det vil vi fejre, - så godt vi formår) !

Men MADS han blev udstationeret - på Kronborg,
som løjtnant - skønt norsk - var han dansk nok afsind !
Han skød skam “med skarpt” med sin gamle kanon, når de fremmede skibe sku ' ud • eller ind !

Se • dengang Lord NELSON han kom - med sin flåde,
da passed ' MADS GULSTAD sit artilleri,
men - inden så længe - "stod landet i våde”,
(den engelske lord han slap nemlig forbi)!

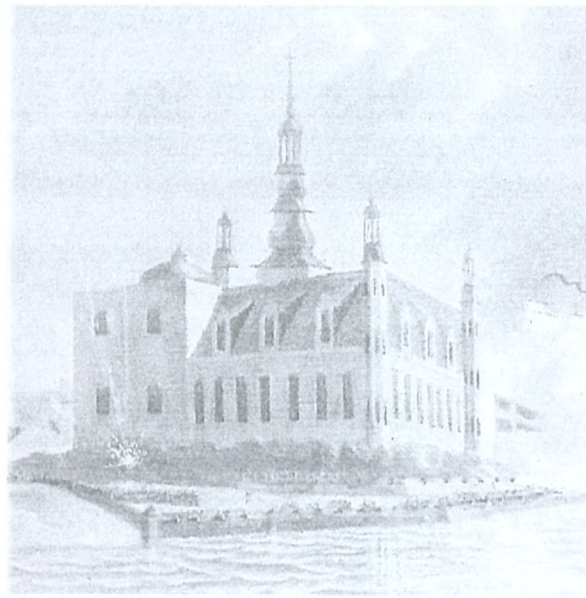

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

-

Når ungmø ŕ spadsered ' på Kronborgs bastioner,
så kiggede MADS på hvert flagrende skørt!
Så glemte han • simpelthen • alt om kanoner,
(en løjtnant er altid parat - ti! en flirt) !

Og - chefen på Kronborg - hed general STRICKER,
han havde to døtre • så skønne - (men "bly"),
de traf løjtnant GULSTAD, som følte sig sikker
på fremgang og held • og "stak næsen i sky"!

Se-ANNA LOVISE-(det hed hun - den ene),
beund'red ' hans kårde • med samt hans kyrads,
så sa ' han: Hør! • du bliver min - sku - Jeg mene,
hvis ikke, Ja ■ så må du kalde mig: MADS!

CHARLOTTE ELISABETH - (hed "svigerinden") -
hun "faldt" for hans ven, • som var telegrafist,
Ja - optisk - (det var telegrafen Jo inden,
den blev etableret - med "glød eller gnist")

Men - inden så længe • blev LAURITZ Jo hendes
(og dette bevirked' hun osse blev hans)!
Og-ANNA LOVISE og MADS - de bør mindes:
De viste Jo selvsamme "praktiske sans"!

Og-MADS fik en søn - Ja og ALEX blev navnet
og LAURITZ biev far tii en pige - så skøn,
se hun hed ANNETTE - og hun har skam gavnet,
thi hun blev Jo gift med den "gulstadske søn"!

Så MADS han blev slægtens TIP-TIP-OLDE-FARMAND,
men - søstrene STRICKER og LAURITZ - hjalp til,
men talrige glæder • og minder • det har man,
om dem - og gud Amor - (han drev Jo sit spil)!

Se LAURITZ han passes ' de "daglige pligter",
(der er-i familien - "en hævdvunden skik")!
Men • eet står os klart: At han også var digter,
det ses - af hans pragtfulde "lyse lyrik"!

Tænk! een ting ku ' ændre begreberne - ganske:
Hvis MADS han var blevet • dengang -i sit hjem,
ja-så var vi • simpelthen - aldrig ble 't danske,
men "granhøje nordmænd" • med fynd og med klem!

I Gjølstad der hilste vi på vore frænder,
de leved' så trygt-! de "landlige kår"!
Og • lykken det var: At vi hurtigt blev venner,
(det slog en slags bro - over tohundred'år)!

Og "stamtræer klarer sig stadigvel - nyd'Hgt:
Det trives og gror - og det "folder sig ud"!
De "gulstadske træk" observerer man -tydTigt,
i dem, som vi kalder: De nyeste skud!

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

-

De omtalte "skud" - på den "guistadske stamme"
er NICOLAI, RIKKE - og KASPER - mintro
og een ting det kan vi stå fast • med det samme:
At fremtiden tegner til at bii 'go '!

Se ■ slægten har "kapret" de dejligste kvinder:
de pynter på "slægts-tavlen" - ganske bestemt:
De gav os utallige herlige minder,
(vi nævner blot een, - (som vist aldrig bii 'r glemt):

Nu kaster vi blikket 50 år - tilbage:
Da mødte KNUD GULSTAD sin dejlige viv
og INGER hun blev jo hans trofaste mage,
(men osse en pryd ■ for vort daglige Uv)l

Vi går ikke rundt med en "velpudset glorie",
men syn 's dog familien er "kronet • med held"!
Vi stopper vor gransken i slægtens historie
og råber et LEVE! (der gælder os sei ')!

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

UDARBEJDET AF PETER WODSKOU

1. **Anders Olsen Eng** født ca 1670.

Børn: Klungsrud

2. i **Mads Andersen** ~~Kkigsrud~~ født ca 1700.

Anden Generation

Klungsrud

2. **Mads Andersen** ~~KlugSHH~~ født ca 1700, gift 6 Jan 1732, **Anne Larsdatter.**

Børn:

i **Halvor Madsen** gift 9 Nov 1758, **Kirsti Andersdatter.**

3. ii **Lars Madsen "Soelbreche"** født 1734.

iii **Anders Madsen** gift **Johanne Andersdatter.**

Tredie Generation

Klungsrud

3. **Lars Madsen "Soelbreche"** født 1734, Norge, Rakkestad, ~~**Klugsrud ,**~~ døbt 17 Mar 1734, Stilling Soldat, gift 8 Jun 1756, i Norge, Rakkestad, **Mette Pedersdatter,** født 1728, (datter af Peder Aslaksen Jerberg) død 1785. Lars døde Jun 1796, Norge, Rakkestad, begravet 28 Jun 1796.

Børn:

i **Peder Larsen Soelbrecheplads** født 1757, Norge, døbt 24 Mar 1757, Stilling Grenadier, død 24 Okt 1804.

ii **Ingeborg Sofie Larsdatter** født 1758, Norge, døbt 19 Nov 1758.

iii **Anders Larsen Solbrække** født 1760, Norge, døbt 12 Jul 1760.

iv **Aslach Larsen Soelbreche** født 1762, Norge, døbt 25 Mar 1762, Stilling Soldat, død 3 Jun1784.

v **Kari Larsdatter** født 1764, Norge, død 13 Aug 1809.

4. vi **Mads Larsen "Gulstad"** født 1766.

vii **Anne Larsdatter Solbrække** født 1768, Norge, døbt 2 Mar 1768.

viii **Maria Larsdatter Solbrække** født 1769, Norge, døbt 19 Nov 1769.

ix **Nils Larsen Solbrække** født 1771, Norge, døbt 14 Apr 1771.

X **Ole Larsen Solbrække** født 1772, Norge, døbt 23 Aug 1772.

Fjerde Generation

4. **Mads Larsen "Gulstad"** også kendt som: Mads Larsen von Gulstad født 1766, Norge, Gjølstad, "Solbrække", døbt 2 Feb 1766, Stilling Premierløjtnant, gift 19 Nov 1802, i Kronborg Slotskirke, **Anna Louise von Stricker,** født 8 Sep 1774, (datter af Ezechias Heinrich von Stricker og Fredericia Christiane Herbst) død 28 Apr 1867. Mads døde 8 Mar 1813, Kronborg.

Børn:

5. i **Ezechie Henriette Christinae Gulstad** født 1 Aug 1802.

6. ii **Henrik Chr. Alexander Stricker Gulstad** født 30 Jan1805.

7. iii **Charles Louis Herbst Gulstad** født 2 Nov 1806.

8. iv **Adolf Lauritz Gulstad** født 3 Sep 1808.

9. v **Friederich Moritz Emil Gulstad** født 8 Okt 1810.

vi **Mathilde Marie Louise Gulstad** født 10 Jan 1813, Kronborg, død 8 Maj 1869, Helsingør.

Femte Generation

5. **Ezechie Henriette Christinae Gulstad** født 1 Aug 1802, gift 22 Nov 1823, **Christian Wilhelm Schmidt,** født 16 Jun 1796, København, (søn af Thomas Wulfsen Schmidt og Christiane Magdalene Knudsen) Stilling Toldkasserer, Justitsråd, død 28 Okt 1870, Helsingør. Ezechie døde 15 Jan 1882.

Børn:

i **Heinrich Christian Thomas Schmidt** født 19 Jan 1825, Helsingør, død 16 Jan 1831, Helsingør.

ii **Adelheide Magdalene Lovise Schmidt** født 2 Apr 1827, Helsingør, død 1900.

10. iii **Madsine Thomasine Angelica Schmidt** født 9 Mar 1829.

11. iv **Julie Wilhelmine Margrethe Schmidt** født 20 Jul 1830.

12. v **Vilhelm Ludvig Emil Schmidt** født 5 Mar 1832.

vi **Laura Alexandrine Schmidt** født 21 Dec 1834, Helsingør, døbt 10 Jun 1835, Helsingør.

13. vii **Moritz Frederik Waldemar Schmidt** født 10 Sep 1835.

14. viii **Ida Henriette Mathilde Schmidt** født 2 Sep 1841.

ix **Anna Margrethe Augusta Schmidt** født 7 Dec 1846, Helsingør, død 24 Dec 1846, Helsingør.

X **Clara Augusta Schmidt** født 2 Aug 1851, Helsingør, død 17 Feb 1852, Helsingør.

6. **Henrik Chr. Alexander Stricker Gulstad** født 30 Jan 1805, Helsingør/Kronborg, Stilling Skibshandler, gift 27 Dec 1835, i Vordingborg, **Annette Adolphine Hass,** født 28 Dec 1816, Helsingør/Kronborg, (datter af Lauritz Aagaard Hass og Elisabeth Charlotte Stricker) død 15 Jan 1874, Helsingør. Henrik døde 16 Nov 1882, Helsingør.

Børn:

15. i **Anna Charlotte Gulstad** født 14 Okt 1836.

ii **Laura Mathilde Secunda Gulstad** født 30 Okt 1837, Helsingør, død 1 Jun 1917, Helsingør.

16. iii **Henriette Cathrine Gulstad** født 24 Mar 1839.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

iv **Emilie Adolphine Gulstad** født 5 Okt 1840, Helsingør, død 5 Jun 1913, Helsingør.
17. v **Alexander Jochum Suhr Gulstad** født 23 Feb 1842.
18. vi **Georg Arthur Gulstad** født 20 Jul 1844.
19. vii **Anton Carl Lauritz Gulstad** født 3 Sep 1847.
20. viii **Carl Ludvig Gulstad** født 16 Jan 1849.
21. ix **Vilhelm Henrik Gulstad** født 7 Feb 1853.
X **Ludvig Hendrick Gulstad** født 14 Mar 1843, Helsingør, død 18 Aug 1843, Helsingør.

7. **Charles Louis Herbst Gulstad** født 2 Nov 1806, Kronborg, Stilling Præst, Døllefjelde Musse, gift 21 Apr 1837, **Alhed Henriette Schmidt,** født 31 Jul 1804, Kbh, Christianshavn, (datter af Thomas Wulfsen Schmidt og Christiane Magdalene Knudsen) død 10 Feb 1874, Døllefjelde. Charles døde 14 Jun 1892, Hjørring.

Børn:

i **Marie Gulstad** født 15 Feb 1838, Henne, død 28 Jun 1935, København.
22. ii **Eduard Gulstad** født 24 Feb 1839.
iii **Emma Gulstad** født 13 Mar 1841, Henne, død 1 Maj 1863, Døllefjelle.
23. iv **Gustav Julius Gulstad** født 25 Feb 1844.

8. **Adolf Lauritz Gulstad** født 3 Sep 1808, Helsingør/Kronborg, Stilling Toldkontrollør, gift 17 Maj 1836, **Jakobine Beyer,** født 26 Jun 1816, Helsingør, (datter af Ægidius Johannes Beyer og Margrethe Cathrine von Stricker) død 17 Dec 1891, Helsingør. Adolf døde 3 Maj 1894, Helsingør.

Børn:

i **Peter Louis Stricker Gulstad** født 30 Jul 1838, Helsingør, Stilling Øjenlæge i Odense, død 4 Mar 1905.
24. ii **Emil Adolf Gulstad** født 13 Sep 1840.
iii **Louise Margrethe Charlotte Gulstad** født 23 Dec 1842, Helsingør, død 9 Jun 1917, Helsingør.
iv **Mathilde Mariane Lagertha Gulstad** født 16 Nov 1844, Helsingør, gift **Jens Peter Groth Lindhard,** født 24 Aug 1837, Højbjerg ved Århus, (søn af Johannes Lindhard og Elisabeth Pouline Groth) død 9 Nov 1899. Mathilde døde 1 Maj 1919, Helsingør.
v **Therese Jacobine Henriette Gulstad** født 29 Aug 1846, Helsingør, død 1 Jan 1879, Helsingør.
25. vi **Antoinette Christiane Adelheid Gulstad** født 3 Jan 1849.

9. **Friederich Moritz Emil Gulstad** født 8 Okt 1810, Kronborg, Stilling Oberst, R.a.D., gift (1) 31 Jul 1844, **Therese Gehrt,** født 9 Dec 1817, Altona, (datter af Heinrich Mathias Gehrt og Mathilde Oldenburg) død 12 Jan 1855, Slesvig, gift (2) **Henriette Frederiche Lawaetz,** født 14 Mar 1824, Altona, (datter af Heinrich Friederich Lawaetz og Friederike Henriette Rieper) død 30 Mar 1863, Slesvig. Friederich døde 22 Aug 1871, Hillerød, Frederiksborg Slot.

Børn med Therese Gehrt:

i **Louis Valdemar Gehrt Gulstad** født 7 Nov 1845, Altona, Stilling Forstaspirant, død 21 Jul 1865, Federiksberg.
26. ii **Helene Marie Gulstad** født 12 Mar 1847.
27. iii **Erlinde Mathilde Ingeborg Gulstad** født 29 Maj 1848.
iv **Kay Oscar Arthur Gulstad** født 29 Dec 1853, Slesvig, Stilling Ingeniør i Store Nordiske, død 4 Jun 1927, København.

Børn med Henriette Frederiche Lawaetz:

v **Heinrich Emil Lawaetz Gulstad** også kendt som: Heinrich Frits Vilhelm Lawaetz Gulstad født 15 Maj 1858, Slesvig, Stilling Fiskegrosserer i Kbh., gift **Agnes Dorothea Jessen,** født 2 Jun 1867, Frederiksberg, (datter af Carl Ferdinand Richard Jessen og Caroline Amalie Jørgensen) død 4 Nov 1956, Kbh, St. Annæ Hjem. Heinrich døde 11 Jun 1931, Kbh, Kommunehospitalet.
vi **Lucie Therese Gulstad** født 28 Jul 1860, Slesvig, Stilling Advokatsekretær, død 12 Aug 1934, Frederiksberg.
28. vii **Fritz Vilhelm Nicolai Lawaetz Gulstad** født 11 Mar 1863.

Sjette Generation

10. **Madsine Thomasine Angelica Schmidt** født 9 Mar 1829, Helsingør, gift 2 Sep 1854, **Otto Albert Schøning,** født 27 Okt 1826, København, (søn af Peter Henrik Schøning og Ane Cathrine Borgen) Stilling Oberst i Viborg, R.a.D., død 30 Mar 1901, København. Madsine døde 25 Apr 1902, København.

Børn:

i **Helga Henriette Catharine Schøning** født 10 Aug 1855, Glückstadt, død 29 Dec 1924, København.
ii **Christian Vilhelm Schøning** født 3 Sep 1856, død 14 Nov 1856, Glückstadt.
29. iii **Alma Annette Schøning** født 8 Apr 1858.
iv **Eigil Arthur Schøning** født 5 Mar 1860, København, død 5 Jan 1863, København.
30. v **Julie Angelica Schøning** født 20 Jan1862.
31. vi **Eigil Schøning** født 8 Feb 1865.
32. vii **Kai Schøning** født 5 Aug 1867.

11. **Julie Wilhelmine Margrethe Schmidt** født 20 Jul 1830, Helsingør, gift 28 Maj 1852, **Emil Conrad Valdemar Lassen,** født 6 Jan 1816, København, (søn af Lars Lassen og Kirstine Cathrine Elisabeth Møller) Stilling Rektor, Justitsråd, død 26 Okt 1890, København. Julie døde 6 Jun 1898, København.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Børn:

i **Christian Vilhelm Waldemar Lassen** født 12 Mar 1855, Helsingør, Stilling Landmand, kontorist (?), død Nov 1856 (?).
ii **Inge Kristine Kathrine Elisabeth Lassen** født 1 Nov 1856, Helsingør, død 16 Apr 1857, Helsingør.
iii **Ellen Henriette Frederikke Lassen** født 19 Maj 1858, Helsingør, død 31 Dec 1864, Helsingør.
iv **Thyra Camilla Margrethe Lassen** født 15 Mar 1860, Helsingør, død 2 Feb 1861, Helsingør.
v **Arne Johannes Lassen** født 4 Dec 1861, Helsingør, Stilling Styrmand, død 5 Jul 1880, Sydamerika, Baranquilla.
vi **Inge Kathrine Thyra Margrethe Lassen** født 3 Feb 1863, Helsingør, Stilling Blind, alumne Ebberødgård, død 27 Sep 1925.
vii **Astrid Louise Lassen** født 24 Okt 1864, Helsingør, død 16 Aug 1888, København.
33. viii **Ellen Dagmar Marie Lassen** født 3 Jan 1866.
ix **Aage Laurits Frederik Stoud Lassen** født 11 Feb 1868, Stilling Ass. i Handelsbanken, død 31 Jul 1888, København.

12. **Vilhelm Ludvig Emil Schmidt** født 5 Mar 1832, Helsingør, Stilling Grosserer i Kbh., gift 24 Jun 1859, i Helsingør, **Henriette Cathrine Gulstad,** født 24 Mar 1839, Helsingør, (datter af Henrik Chr. Alexander Stricker Gulstad og Annette Adolphine Hass) død 1 Jan 1921, København. Vilhelm døde 3 Sep 1913, København.

Børn:

i **Oscar Christian Alexander Schmidt** født 6 Jun 1860, København, Stilling Økonom, død 1929, USA.
ii **Hilda Schmidt** født 18 Jun 1861, København, Stilling Bogholder, død 3 Mar 1934, København.
iii **Elna Annette Schmidt** født 22 Nov 1862, København, gift 15 Jun 1904, i Humlebæk, **Adolf Julius Eggers,** født 23 Jan 1859, København, (søn af Henrik Martin Eggers og Clara Catinka Lindberg) Stilling Cantor ved Holmens kirke, død 16 Dec 1919, København. Elna døde 28 Jun 1942, Humlebæk.
iv **Anna Louise Schmidt** født 13 Aug 1864, Helsingør, Stilling Plejemor på Ebberødgård, gift (1)13 Aug 1890, i Frederiksberg, **Just Adam Tryde,** født 4 Nov 1858, Holbæk, (søn af Frederik Adam Tryde og Dorothea Petersen) Stilling Vekselerer i Kbh., død 12 Jan 1897, Dons Corregos, gift (2) 5 Feb 1901, i København, **Frederik Christian Mikael Mohr,** født 22 Dec 1851, Kundby S, Vognserup, (søn af Hans Henrik Mohr og Annie Johnsen) Stilling Ingeniør, død 12 Dec 1904, København. Anna døde 22 Mar 1956, København.
34. v **Thyra Schmidt** født 22 Dec 1865.
35. vi **Axel Schmidt** født 5 Feb 1867.
vii **Ida Schmidt** født 30 Apr 1868, København, død 1 Okt 1934.
viii **Elisabeth Charlotte Schmidt** født 20 Feb 1870, København, gift 8 Maj 1900, i København, **Otto Severin Schrøder,** født 4 Feb 1871, København, (søn af William Austin Schrøder og Ida Boline Severin) Stilling Stationsforstander. Elisabeth døde 16 Feb 1934, Frederiksberg.
ix **Gerda Henriette Schmidt** født 1 Aug 1872, København, gift 19 Nov 1900, **Godfred Andreas Frederik Erichson,** født 21 Jan 1862, Gern S, Langvad Mølle, Stilling Apoteker, død 1 Maj 1944, Frederiksberg. Gerda døde 20 Okt 1921, København.
X **Kaja Antoinette Schmidt** født 1 Feb 1878, København, gift 15 Dec 1906, **Erik Schødte,** født 26 Aug 1849, København, (søn af Jørgen Mathis Christian Schødte og Fylla Maria Heimann) Stilling Professor, Arkitekt, død 6 Dec 1909.

13. **Moritz Frederik Waldemar Schmidt** født 10 Sep 1835, Helsingør, Stilling Skibsmægler i Riga, gift **Antonie Wilhelmine Kamm,** født 1842, Königsberg, (datter af Anton Kamm og Wilhelmine Zaubusch) død 30 Maj 1877, Riga. Moritz døde 2 Okt 1876, Riga.

Børn:

i **Clara Schmidt** født Königsberg.
ii **Christian Hermann Waldemar Schmidt** født 1865, Königsberg, død 15 Jan 1876, Riga.
iii **Edmund Harald Alexander Schmidt** født 1867, Stilling Cand. Farm., død 8 Jul 1889, Helsingør.
iv **Dagmar Julie Schmidt** født 1868, død 20 Apr 1905, København.
v **Otto Edmund Moritz Schmidt** født 16 Jun 1870, Riga, død 20 Jul 1870, Riga.
vi **Eugen Louis Frithjof Schmidt-Friederich** født 7 Jul 1871, Stilling Ingeniør i Riga, gift 20 Dec 1912, **Valerie Elisabeth Zuckersuck,** født 21 Dec 1885, (datter af Theodor Zuckersuck og Wilhelmine Wegner).
vii **Gustav Poul Schmidt-Lautenberg** født 13 Mar 1873, Stilling Skattetaksator i Riga.
viii **Waldemar Moritz Schmidt** født 10 Apr 1874, Riga, død 8 Feb 1875, Riga.
ix **Anna Ella Olga (Aya) Schmidt-Gulstad** født 3 Okt 1875, Riga, død 27 Jul 1893, Mårup S, Lønstrup.

14. **Ida Henriette Mathilde Schmidt** født 2 Sep 1841, Helsingør, gift 15 Nov 1872, **Eduard Gulstad,** født 24 Feb 1839, Henne, (søn af Charles Louis Herbst Gulstad og Alhed Henriette Schmidt) Stilling Herredsfoged i Hjørring, død 22 Nov 1893, Hjørring. Ida døde 4 Nov 1904.

Børn:

36. i **Elisabeth Gulstad** født 11 Aug 1874.

15. **Anna Charlotte Gulstad** født 14 Okt 1836, Helsingør, gift 29 Okt 1859, i Helsingør, **Carsten Peter Petersen,** født 22 Apr 1832, Holbæk, (søn af Ludvig Petersen og Anna Margrethe Drabitius) Stilling Politiinspektør i Kbh., død 19 Mar 1895, København. Anna døde 8 Jul 1902, Lyngby S, Frederiksdal.

Børn:

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

37. i **Hedvig Margrethe Petersen** født 10 Jul 1860.
38. ii **Agnes Marie Petersen** født 19 Apr 1862.
iii **Carsten Petersen** født 27 Mar 1864, København, Stilling Malermester i Brooklyn, død USA, Brooklyn (?).
iv **Alex Gulstad Petersen** født 8 Dec 1867, København, død 18 Dec 1883, København.
v **Anna Henriette Petersen** født 4 Jun 1870, København, Stilling Brodererske,klosterfrøken, død 15 Apr 1935, Slagelse.
39. vi **Clara Emilie Petersen** født 22 Jun 1872.
40. vii **Olga Petersen** født 22 Okt 1873.
viii **Marie Louise Petersen** født 22 Aug 1876, København, død 18 Feb 1877, København.

16. **Henriette Cathrine Gulstad** (Se ægteskab med nummer 12.)

17. **Alexander Jochum Suhr Gulstad** født 23 Feb 1842, Helsingør, Stilling Læge i Holbæk, R.a.D., gift 28 Apr 1877, i Hillerød, **Erlinde Mathilde Ingeborg Gulstad,** født 29 Maj 1848, Ottensen ved Altona, (datter af Friederich Moritz Emil Gulstad og Therese Gehrt) død 22 Apr 1921, Frederiksberg. Alexander døde 9 Dec 1927, Frederiksberg.
Børn:
i **Annette Marie Gulstad** født 16 Jan 1878, Holbæk, Stilling Porcelænsmaler, død 22 Sep 1960, Frederiksberg.
ii **Therese Henriette Gulstad** født 16 Jan 1878, Holbæk, Stilling Postassistent, død 18 Aug 1966, Frederiksberg.
iii **Emil Valdemar Gulstad** født 6 Maj 1879, Holbæk, Stilling Mekaniker i Berlin, gift 12 Jul 1909, **Elise Dora Otilia Schmidt,** født 6 Jun 1876, Brandmühle, Brandenburg, (datter af Herman Schmidt og Friederike Schulmeister). Emil døde 3 Nov 1909, Berlin.
iv **Erlinde Gulstad** født 27 Jan 1881, Holbæk, Stilling Toldassistent, død 27 Nov 1960, Vordingborg.
41. v **Kai Alexander Gulstad** født 12 Mar 1882.
vi **Adolf Gulstad** født 4 Okt 1883, Holbæk, Stilling Urtekræmmer i Kbh., gift **Petra Sommer Petersen,** født 11 Jul 1896, Havndal, (datter af Jens Petersen (Sommer) og Dorthea Marie Jakobsen) død 7 Mar 1982, København. Adolf døde 13 Feb 1969, København.
42. vii **Knud Alexander Gulstad** født 19 Okt 1885.

18. **Georg Arthur Gulstad** født 20 Jul 1844, Helsingør, Stilling Forretningsbestyrer i Kbh, gift 11 Maj 1878, i Frederiksberg, **Emilie Ida Hansen,** født 11 Maj 1855, København, (datter af Hans Hansen og Bendine Christine Olsen) død 17 Maj 1927, København. Georg døde 23 Feb 1919, København.
Børn:
i **Elna Secunda Marie Georgia Gulstad** født 5 Feb 1877, Helsingør, død 28 Jun 1895, København.
ii **Lagerda Gulstad** født 3 Jun 1878, Helsingør, død 10 Apr 1887, Helsingør.
43. iii **Alexander Stricker Gulstad** født 20 Feb 1879.
iv **Ingeborg Annette Gulstad** født 25 Okt 1881, Helsingør, død 11 Maj 1885, Helsingør.
44. v **Ingeborg Kirstine Gulstad** født 15 Maj 1887.

19. **Anton Carl Lauritz Gulstad** født 3 Sep 1847, Helsingør, Stilling Tolk og hotelvært, gift 21 Nov 1871, i Edinburg, **Jeanie Campbell,** født 27 Jul 1852, Grangemouth, (datter af Hugh Campbell og Elisabeth Walker) død 24 Apr 1924, Falkirk. Anton døde 26 Mar 1908, Glasgow.
Børn:
i **Annette Elisabeth Gulstad** født 24 Jul 1872, Grangemouth, død 21 Dec 1884, Stirling.
ii **Elna Julie Gulstad** født 19 Dec 1874, Grangemouth, Stilling Direktrice i Glascow.
45. iii **Alma Jane Gulstad** født 26 Apr 1877.
46. iv **James Campbel Gulstad** født 18 Mar 1881.
v **Alexander Gulstad** født 22 Feb 1883, Boness, Stilling Snedker og hoteltjener, død 23 Mar 1908, Glasgow.
vi **Anton Gulstad** født 15 Aug 1887, Glasgow, Stilling Sømand, død 2 Maj 1905, Trinidad.
47. vii **Hugh Campbell Gulstad** født 7 Dec 1892.

20. **Carl Ludvig Gulstad** født 16 Jan 1849, Helsingør, Stilling Maskinfabrikant, gift (1) 2 Maj 1873, i Helsingør, **Antoinette Christiane Adelheid Gulstad,** født 3 Jan 1849, Helsingør, (datter af Adolf Lauritz Gulstad og Jakobine Beyer) død 17 Apr 1876, København, gift (2) 8 Nov 1882, i Kbh, St. Johannes kirke, **Anna Louise Amalie Carlsen,** født 31 Jan 1861, Rendsborg, (datter af Otto Johannes Carlsen og Friederica Sofie Louise Leonhardt) død 4 Mar 1890, Frederiksberg. Carl døde 12 Jun 1891, København.
Børn med Antoinette Christiane Adelheid Gulstad:
i **Carl Stricker Gulstad** født 23 Feb 1874, København, Stilling Maskinfabrikant i USA, død 21 Dec 1905, USA.
Børn med Anna Louise Amalie Carlsen:
48. ii **Otto Gulstad** født 16 Maj 1883.
49. iii **Ida Gulstad** født 11 Dec 1884.
50. iv **Ellen Louise Gulstad** født 14 Jun 1887.
51. v **Karen Gulstad** født 1 Sep 1889.
52. vi **Louis Anne Gulstad** født 23 Feb 1890.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

21. **Vilhelm Henrik Gulstad** født 7 Feb 1853, Helsingør, Stilling Kontorist i Glasgow, gift 5 Apr 1886, i cotland, Aberdeen, **Jessi Smith Meston,** født 12 Sep 1862, Aberdeen, (datter af James Meston og Elsber Diack). Vilhelm døde 22 Feb 1902, Glasgow.

Børn:

i **William Alexander Gulstad** født 12 Jun 1887, Aberdeen, død 5 Aug 1887, Aberdeen.
ii **Jessie Meston Gulstad** født 5 Okt 1889, Aberdeen, Stilling Tekstilarbejder i Glasgow.
iii **Emily Jane Gulstad** født 15 Jan 1893, Glasgow, død 15 Apr 1896, Glasgow.

22. **Eduard Gulstad** (Se ægteskab med nummer 14.)

23. **Gustav Julius Gulstad** født 25 Feb 1844, Henne, Stilling Provst, Alsted,Fjenneslev, gift 25 Okt 1874, **Agnes Ragnhilde Helene Scheller,** født 13 Aug 1854, København, (datter af Johan Balthazar Carl Scheller og Ella Emilie Helene Hardmann) død 9 Nov 1925, Lynge ved Sorø. Gustav døde 8 Nov 1908, Alsted.

Børn:

i **Johanne Louise Gulstad** født 25 Jul 1876.
ii **Emma Margrethe Gulstad** født 1 Maj 1878.
iii **Arthur Valdemar Gulstad** født 1 Jul 1879.
iv **Karen Margrethe Gulstad** født 24 Mar 1882.
v **Dagmar Marie Gulstad** født 21 Apr 1884.
vi **Agnes Elisabeth Gulstad** født 1 Jul 1886.
vii **Ingeborg Margrethe Gulstad** født 1 Sep 1893.

24. **Emil Adolf Gulstad** født 13 Sep 1840, Helsingør, Stilling Købmand i Bromølle, gift 11 Sep 1874, **Olivia Elise Steen,** født 21 Nov 1844, Stubbekøbing, (datter af Johannes Steen og Hansine Dorthea Neble) død 10 Okt 1886, Holmstrup. Emil døde 6 Mar 1892.

Børn:

53. i **Harry Louis Gulstad** født 22 Aug 1875.

25. **Antoinette Christiane Adelheid Gulstad** (Se ægteskab med nummer 20.)

26. **Helene Marie Gulstad** født 12 Mar 1847, Ottensen ved Altona, gift (1) 12 Maj 1870, **Ferdinand Hans Henrik Lerche,** født 25 Jul 1838, Hillerød, (søn af Georg Flemming Lerche og Frederikke Louise Elisabeth Arctander) Stilling Kammerjunker, død 4 Jun 1886, Hillerød, gift (2) 17 Jun 1887, **Frederik Holger Falkenberg,** født 3 Sep 1852, København, (søn af Gustav Adolf Falkenberg og Eloenora Cathrine Nybølle) Stilling Skovrider/hofjægermester, død 1 Jul 1923, Dustrupgård ved Helsingør. Helene døde 21 Dec 1930, Hillerød.

Børn med Ferdinand Hans Henrik Lerche:

54. i **Dagmar Therese Louise Lerche** født 21 Apr 1871.
ii **Fernanda Henriette Emilie Lerche** født 5 Jul 1872.
55. iii **Kay Henrik Emil Leopold Lerche** født 31 Okt 1873.
iv **Helga Erlinde Emilie Lerche** født 13 Apr 1875.
v **Marie Louise Henriette Lerche** født 26 Jul 1877, gift (?) **Wedel-Wedelsborg,** Stilling Baron.
56. vi **Flemming Emil Harald Albrecht Lerche** født 14 Nov 1878.

Børn med Frederik Holger Falkenberg:

vii **Viggo Emil Gustav Adolf Falkenberg** født 14 Aug 1888.

27. **Erlinde Mathilde Ingeborg Gulstad** (Se ægteskab med nummer 17.)

28. **Fritz Vilhelm Nicolai Lawaetz Gulstad** født 11 Mar 1863, Slesvig, Stilling Proprietær på Bodegården, gift 7 Apr 1893, **Anna Emilie Dreyer,** født 6 Jan 1858, Helsingør, (datter af Theodor Gottlob Dreyer og Emma Emilie Nielsen) død 27 Mar 1932, Helsingør. Fritz døde 29 Feb 1948, Helsingør.

Børn:

i **Erik Fritz Vilhelm Lawaetz Gulstad** født 7 Jan 1897.

Syvende Generation

29. **Alma Annette Schøning** født 8 Apr 1858, København, gift 31 Maj 1879, **Frederik Jacob Wilhelm Petersen,** født 20 Apr 1837, Lågegård ved Vejle, (søn af Holger Wilhelm Petersen og Rasalie Wilhelmine Philipsen) Stilling Overlærer, cand. polyt., død 13 Dec 1909, København. Alma døde 10 Okt 1933, Helsingør.

Børn:

57. i **Helga Laage Petersen** født 4 Jul 1882.
ii **Holger Laage Petersen** født 28 Maj 1885, Viborg, Stilling Fabrikant, Gross, i Kbh., gift 28 Sep 1917, **Gertrude Heilbrunn,** født 20 Okt 1892, Tyskland, Gelsenkirchen, (datter af Louis Heilbrun og Blondine Kaiser). Holger døde 17 Feb 1949.
58. iii **Edith Laage-Petersen** født 15 Okt 1886.
iv **Elisabeth Laage-Petersen** født 4 Jan 1888, Viborg, Stilling Fotograf, gift 24 Okt 1919, **Knud Johannes Holm,** født 6 Nov 1880, (søn af Hans Christian Holm og Olga Noack) Stilling Postdirektør i Kina, død 22 Feb 1947.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

59. v **Kate Laage-Petersen** født 5 Sep 1890.
60. vi **Fanny Laage-Petersen** født 15 Dec 1892.
61. vii **Anna Rose Laage-Petersen** født 7 Okt 1900.

30. **Julie Angelica Schøning** født 20 Jan 1862, København, gift **Christian Vilhelm Schultz,** født 10 Jun 1833, Rendsborg, (søn af Adolf Ferdinand Schultz og Dorthea Christina Georgine Bienum) Stilling Kaptajn i Viborg, R.a.D., død 13 Apr 1909. Julie døde 1912, Berlin.

Børn:

i **Johanne Schultz.**

31. **Eigil Schøning** født 8 Feb 1865, København, Stilling Emigreret til Sydamerika, gift **Guillerina Orellana,** født 20 Sep 1874. Eigil døde Sydamerika (?).

Børn:

i **Alberto Schøning** født 8 Aug 1892.
ii **Eduardo Schøning** født 22 Aug 1894.
iii **Octavio Schøning** født 11 Maj 1896.
iv **Angelica Schøning** født 28 Feb 1899.
v **Helga Schøning** født 25 Sep 1901.
vi **Eigil Schøning** født 2 Sep 1904.
vii **Pedro Schøning** født 8 Okt 1906.
viii **Guillerino schøning** født 8 Okt 1906.
ix **Gabriel Schøning** født 10 Okt 1908.
X **Rosalia Schøning** født 28 Mar 1911.

32. **Kai Schøning** født 5 Aug 1867, København, Stilling Apoteker, vicekonsul, gift 13 Sep 1893, **Thyra Schmidt,** født 22 Dec 1865, København, (datter af Vilhelm Ludvig Emil Schmidt og Henriette Cathrine Gulstad).

Børn:

62. i **Kaia Henriette Schøning** født 6 Mar 1895.
63. ii **Otto Wilhelm Schøning** født 6 Mar 1896.
iii **Inez Schøning** født 13 Feb 1905, Sante Fe.

33. **Ellen Dagmar Marie Lassen** født 3 Jan 1866, Helsingør, gift 3 Nov 1892, **Thorvald Sundorph,** født 19 Okt 1863, Haraldsmark ved Århus, (søn af Valdemar Sundorph og Elna Jespersen) Stilling Lektor, R.a.D., død 1926, Færøerne. Ellen døde 29 Jun 1938, Snekkersten.

Børn:

i **Leif Erik Staud Sundorph** født 16 Jun 1896, København, Stilling Cand. jur, politimester, gift 1945, **Karen Pedersen,** født København, (datter af R. H. Pedersen og Ingeborg Andersen).
ii **Astrid Lissi Sundorph** født 24 Apr 1898, København, gift **Julius Johannesen,** Stilling Fisker. Astrid døde 23 Feb 1949, Snekkersten.
iii **Merete Eva Elna Sundorph** født 10 Jun 1899, Stilling Kontorist.
64. iv **Laue Jess Øbo Sundoph** født 17 Feb 1903.

34. **Thyra Schmidt** (Se ægteskab med nummer 32.)

35. **Axel Schmidt** født 5 Feb 1867, København, Stilling Maskinist, fabriksejer, gift 16 Nov 1893, **Eunice Anne Palmerton,** født 6 Nov 1861, (datter af Joseph Palmerton og Silvia Ruth Allen).

Børn:

i **Ruth Henriette Schmidt** født 20 Jan 1897, Collins, Stilling Bestyrer.

36. **Elisabeth Gulstad** født 11 Aug 1874, Helsingør, gift 15 Okt 1900, i København, **Hans Christian Ringsted,** født 25 Apr 1868, København, (søn af Carl Christian Vibe Ringsted og Sophie Gotfride Elisabeth Krøjer) Stilling Læge, dr.med i Kbh., død 12 Jan 1951, København. Elisabeth døde 1942, København.

Børn:

i **Vibeke Ringsted** født 5 Jun 1902, København, Stilling Translatør, gift 9 Okt 1974, **Carl Nobel,** født 4 Okt 1903, Frederiksberg, (søn af Ove Kruse Nobel og Camilla Bagger).
65. ii **Bendt Vibe Ringsted** født 7 Aug 1904.
66. iii **Henrik Vibe Ringsted** født 19 Okt 1907.

37. **Hedvig Margrethe Petersen** født 10 Jul 1860, København, gift 10 Aug 1892, i København, **Andreas Peter John Gutfeld,** født 28 Aug 1859, Roskilde, (søn af Adolf Theodor John Gutfeld og Anna Pouline Gutfeld) Stilling Kapelmester, Århus Teater, død 4 Nov 1942, Århus. Hedvig døde 20 Feb 1942, Århus.

Børn:

i **Ove John Gutfeld** født 9 Aug 1895, Leeds, Stilling Journalist i Ålborg, gift 27 Dec 1921, **Tove Else Kirsten Nielsen,** født 3 Aug 1904, København, (datter af P. C. Nielsen og Petra kock) død 25 Mar 1925, Ålborg. Ove døde 3 Dec 1931, Århus.

38. **Agnes Marie Petersen** født 19 Apr 1862, Helsingør, gift 30 Sep 1888, i København, **Ferdinand Eegholm Jacobsen,**

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

født 28 Maj 1857, Klouby, (søn af Jørgen Ferdinand Jacobsen og Pouline Frederikke Eegholm) Stilling Stationsforvalter i Kbh., død 13 Nov 1936, Charlottenlund.

Børn:

67. i **Ingeborg Jakobsen** født 7 Maj 1890.
ii **Else Jakobsen** født 4 Jul 1892, Hillerød, Stilling Kontorist v/Statsbanerne, død 7 Jan 1940, Charlottenlund.

39. **Clara Emilie Petersen** født 22 Jun 1872, København, gift 5 Sep 1893, i København, **Georg Frederik Ursin,** født 9 Jan 1868, København, (søn af Lars Herman Ursin og Emmeline Renshaw) Stilling Ingeniør, cand.polyt, død 2 Jan 1908, København. Clara døde 11 Feb 1928, Holte.

Børn:

68. i **Nelly Ursin** født 6 Sep 1894.
69. ii **Poul Martin Ursin** født 23 Aug 1896.
iii **Erik Ursin** født 4 Mar 1898, Frederiksberg, død 18 Mar 1898, Frederiksberg.
iv **Mimi Charlotte Ursin** født 4 Jan 1901, Frederiksberg, Stilling Kontorist i Indenrigsmin., gift 4 Jul 1948, **Carl Rasmussen,** født 3 Dec 1893, død 22 Maj 1975.
v **Vibeke Ursin** født 4 Jan 1901, Frederiksberg, død 18 Jan 1901, Frederiksberg.
70. vi **Benedicte Margrethe Ursin** født 5 Sep 1903.

40. **Olga Petersen** født 22 Okt 1873, København, Stilling Kunstmaler, gift Maj 1900, **Duilio Pescettini,** Stilling Kunstmaler, billedhugger.

Børn:

7Ï. i **Maria Pescettini** født 19 Jan 1901.
ii **(?) Pescettini** født 1905, Rom, død 1905, Rom.
72. iii **Helge Bruto Pescettini** født 17 Dec 1907.

4L **Kai Alexander Gulstad** født 12 Mar 1882, Holbæk, Stilling Obermontør i "Titan", Kbh, gift 10 Dec 1909, **Hansine Petrea Frederikke Holm,** født 18 Mar 1889, Tranekær, (datter af Hans Peter Holm og Marentine Petersen) død 17 Jul 1949. Kai døde 13 Sep 1943, Frederiksberg.

Børn:

73. i **Knud Alexander Holm Gulstad** født 25 Apr 1911.
74. ii **Erik Fritz Holm Gulstad** født 14 Dec 1916.

42. **Knud Alexander Gulstad** født 19 Okt 1885, Holbæk, Stilling Apoteker, gift (1) 12 Okt 1909, **Karen Julie Hansson,** født 12 Dec 1882, Lynge ved Sorø, (datter af Carl Frederik Hansson og Justine Michelle Frederikke Rosted) gift (2) **Gudrun Palle,** født 3 Dec 1899, Ølstykke, (datter af Jens Peder Jensen Palle og Karen Octavia Markvardsen). Knud døde 28 Dec 1950, Frederiksberg.

Børn med Karen Julie Hansson:

75. i **Sven Alexander Hanson Gulstad** født 15 Aug 1910.

43. **Alexander Stricker Gulstad** født 20 Feb 1879, Helsingør, Stilling Smed/Maskinarbejder, gift 30 Sep 1902, i Ålborg, **Johanne Dorthea Rønfeldt,** født 17 Maj 1873, Pandum ved Nibe, (datter af Hans Vilhelm Rønfeldt og Anna Cathrine Leunhagen) død 1944. Alexander døde 26 Sep 1958, Ålborg.

Børn:

i **Elna Marie Gulstad** født 30 Jul 1901, København, død 12 Jan 1904, Ålborg.
ii **Vilhelm Rønfeldt Gulstad** født 29 Okt 1902, Hasseris, død Frankrig, Marseille.
76. iii **Georg Arthur Rønfeldt Gulstad** født 19 Mar 1904.
iv **Elna Marie Gulstad** født 15 Apr 1905, Sønderholm v. Ålborg, død 6 Jun 1929, Vejgård.
77. v **Henning Erik Johannes Rønfeldt Gulstad** født 16 Jan 1907.
78. vi **Ingeborg Ida Emilie Gulstad** født 16 Jan 1909.
79. vii **Gerda Gulstad** født 13 Dec 1911.

44. **Ingeborg Kirstine Gulstad** født 15 Maj 1887, Helsingør, gift 1 Nov 1912, **Oliver Julius Marius Soelberg,** født 9 Nov 1885, Helsingør, (søn af Jens Julius Soelberg og Olivia Florentine (Maria) Jønsson) Stilling Bankkasserer i Kbh., død 22 Nov 1938, Kbh. (?). Ingeborg døde 19 Nov 1979.

Børn:

i **Erik Benedikt Soelberg** født 26 Nov 1913, København, død 9 Mar 1930, Frederiksberg.
80. ii **Kjeld Birger Soelberg** født 24 Nov 1915.
81. iii **Gunnar Clemens Oliver Soelberg** født 2 Jan 1919.
82. iv **Poul Erik Benedikt Soelberg** født 19 Sep 1930.

45. **Alma Jane Gulstad** født 26 Apr 1877, Skotland, Boness, gift 1903, **Robert Wilson McGill,** født 19 Feb 1870, (søn af Robert James McGill og Helen Wilson) Stilling Lærer i Glasgow.

Børn:

i **Antonia Elna McGill** født 4 Jul 1905, Glasgow, død 20 Aug 1919, Glasgow.
ii **Janetta Alma McGill** født 29 Apr 1907, Glasgow.
iii **Alma Gulstad McGill** født 31 Mar 1910, Uddington.
iv **Robert James Gordon McGill** født 15 Sep 1914, Glasgow.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

46. **James Campbel Gulstad** født 18 Mar 1881, Boness, Stilling Hjulmager ved militæret, gift 11 Apr 1909, **Ethel Kerry.**
Børn:
i **James Campbell Gulstad** født 14 Mar 1910, Plymouth.
ii **John Campbell Gulstad** født 4 Jan 1912, Plymouth.
iii **Ethel Margaret Gulstad** født 4 Apr 1918.
iv **Alexander Gulstad** født 9 Apr 1920.

47. **Hugh Campbell Gulstad** født 7 Dec 1892, Stilling Elektroingeniør iGlasgow, gift 29 Okt 1919, **Jenny Kane.**
Børn:
i **Hugh Gulstad** født 12 Okt 1921.
ii **Margaret Gulstad** født 4 Jun 1923.

48. **Otto Gulstad** født 16 Maj 1883, København, Stilling Afdelingslæge i Århus, gift **Anna Rønne,** født 2 Dec 1915, Århus, (datter af Jens Rønne og Amalie Margrethe Jakobsen) død 24 Jun 1977, Ejby på Fyn. Otto døde 1 Jul 1958, Århus.
Børn:
83. i **Carsten Stricker Gulstad** født 25 Feb 1917.
84. ii **Nina Amalie Louise Gulstad** født 20 Dec 1918.
85. iii **Poul Otto Gulstad** født 8 Maj 1923.
iv **Henrik Alexander Gulstad** født 17 Dec 1924, Risskov, Stilling Maskinlærling i Århus, død 12 Jan 1945, Nørresundby.
v **Bent Gulstad** født 21 Mar 1926, Risskov, død 12 Jun 1954, Hammel.
86. vi **Annette Vibeke Gulstad** født 13 Aug 1931.

49. **Ida Gulstad** født 11 Dec 1884, Købehavn, gift 17 Jun 1909, **Peter Adolph Fischer,** født Jan 1877, (søn af Peter Casper Heinrich Fischer og Elise Ziebau) Stilling Grosserer i Wetter, død 1956. Ida døde 1 Jan 1972, Helsingør.
Børn:
87. i **Karen Elise Fischer** født 7 Maj 1910.
88. ii **Carl Heinrich Fischer** født 18 Aug 1911.
89. iii **Helga Fischer** født 2 Okt 1912.
90. iv **Ellen Fischer** født 23 Apr 1923.

50. **Ellen Louise Gulstad** født 14 Jun 1887, København, gift 14 Apr 1908, **Peter Mathias Laurberg,** født 25 Mar 1879, Sabro ved Århus, (søn af Niels Schou Laurberg og Kristine Kjeldsen) Stilling Grdr. i Oppelstrup, død 21 Mar 1929, Gunderup S, Oppelstrup, "Damgaarden". Ellen døde 1958, Skagen.
Børn:
91. i **Niels Rud Sophus Laurberg** født 18 Feb 1909.
92. ii **Jørgen Marsvin Laurberg** født 6 Aug 1918.
93. iii **Eva Margrethe Laurberg** født 4 Jul 1922.

51. **Karen Gulstad** født 1 Sep 1889, Gentofte S., gift 6 Okt 1914, **Harald Høst,** født 22 Aug 1891, Randers, (søn af Hans Peter Høst og Anna Krarup) Stilling Hovedrevisor i Finansmin., død 17 Jan 1967. Karen døde 4 Jun 1943, Frederiksberg.
Børn:
94. i **Inger Høst** født 24 Mar 1915.
95. ii **Kirsten Høst** født 18 Nov 1921.
96. iii **Børge Christen Georg Høst** født 17 Apr 1926.

52. **Louis Anné Gulstad** født 23 Feb 1890, København, døbt 9 Maj 1890, Kbh, St. Matthæus kirke, Stilling Overtoldvagtmester, gift (1) 27 Jun 1913, i Frb, Rosenkranskirken, **Jane Jensine Kristine Hansen,** født 18 Okt 1888, Vester-Marie S., døbt 23 Nov 1888, Vester-Marie kirke, (datter af August Martin Hansen og Manna Margrethe Catrine Hansen) død 18 Aug 1922, Korsør, Adelgade 29, begravet 23 Aug 1922, Kbh, Assistens kirkegård, gift (2) 31 Jul 1923, i Korsør Rådhus, **Helga Eleonora Jensen,** født 11 Jul 1900, Korsør, (datter af Niels Jensen og Anna Dothea Madsen) død 3 Jan 1988, Odense. Louis døde 17 Dec 1958, Odense.
Børn med Jane Jensine Kristine Hansen:
97. i **Anna Louise Margrethe Gulstad** født 16 Jan 1910.
98. ii **Carl Martin Alexander Gulstad** født 9 Feb 1911.
99. iii **Karen Marie Henriette Gulstad** født 11 Maj 1914.
100. iv **Else Harriet Elisabeth Gulstad** født 12 Jun 1916.
101. v **Johan Heinrich Louis Gulstad** født 1 Maj 1919.
102. vi **Kaj Jan Gulstad** født 14 Apr 1921.
Børn med Helga Eleonora Jensen:
vii **Helge Gulstad** født 29 Nov 1923, Korsør, Adelgade 29, døbt 23 Dec 1923, Korsør Kirke, død 26 Jan 1924, Korsør, Adelgade 29.
103. viii **Knud Otto Walther Gulstad** født 13 Okt 1924.
104. ix **Flemming Michael Anné Gulstad** født 11 Maj 1935.

53. **Harry Louis Gulstad** født 22 Aug 1875, gift **Julie Kristine Sørensen,** (datter af Niels Kristian Sørensen og Julie

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Sabine Kristoffersen).

Børn:

105. i **Erik Gulstad** født 4 Aug 1906.

54. **Dagmar Therese Louise Lerche** født 21 Apr 1871, Hillerød, gift 19 Jan 1892, **Andreas du Piessis de Richelieu,** født 24 Feb 1852, Løjt, (søn af L. A. Septimany du Piessis du Richelieu og Christiane Ulstrup) Stilling Admiral (Siam) (ØK), død 25 Mar 1932, Kokkedal. Dagmar døde 10 Jun 1942, Helsingør.

Børn:

106. i **Louis Armand du Piessis de Richelieu** født 16 Nov 1892.
ii **Helge du Piessis de Richelieu** født 14 Feb 1894.
iii **Dagmar Marie L. du Piessis de Richelieu** også kendt som: Dagmar M. Louise du Piessis de Richelieu født 8 Maj 1895.
iv **Agnes Ingeborg du Piessis de Richelieu** født 25 Feb 1897.
v **Lillian agnete du Piesis de Richelieu** født 2 Feb 1903.

55. **Kay Henrik Emil Leopold Lerche** født 31 Okt 1873, gift **Nicoline Mathilde Nordsteen,** født 16 Jan 1878, (datter af Peder Nielsen Nordsteen og Oline Olsen).

Børn:

107. i **Dagmar Regitze Lerche** født 27 Jul 1902.

56. **Flemming Emil Harald Albrecht Lerche** født 14 Nov 1878, Stilling Kammerherre, gesandt, død 1972.

Børn:

i **Flemming Lerche** Stilling Kammerherre.

Ottende Generation

57. **Helga Laage Petersen** født 4 Jul 1882, Viborg, Stilling Speciallæge, gift (1) 14 Jul 1907, **Valdemar Meisen,** født 20 Jul 1878, Randers, (søn af Søren Westergaard og Anna Kirstine Meisen) Stilling Læge i Kbh, dr. med., død 1934, København, gift (2) 25 Jan 1929, **Jørgen Christoffer Bast,** født 25 Sep 1894, Vejle, (søn af Anton Bast og Marie Michelsen) Stilling Forfatter, Chefredaktør, død 1965. Helga døde 1 Sep 1956, Venedig.

Børn med Valdemar Meisen:

i **Grethe Meisen** født 27 Mar 1911, København, gift (1) 5 Mar 1932, **L. F. Newmann,** Stilling Inspektør i Kina, gift (2) 15 Jul 1950, **Frederik Skov,** Stilling Civilingeniør.
ii **Poul Meisen** født 13 Aug 1914, København, Stilling Grosserer i Kbh., gift (1) 29 Sep 1939, **Monique Pigasse,** født Frankrig, Albi, (datter af Poul Emil Pigasse og Marguerite Grabias) gift (2) **Birgit Press,** (datter af Einard Press og Siri Jørgensen).

58. **Edith Laage-Petersen** født 15 Okt 1886, Viborg, Stilling Cand. polit., gift 23 Feb 1915, **John Gabriel Lokrantz,** født 25 Sep 1886, Sverige, (søn af Axel Vilhelm Lokrantz og Hedvig Elisabeth von Dyben) Stilling Forretningsmand i USA. Edith døde 22 Apr 1925, New York.

Børn:

i **Birgit Lokrantz** født 5 Feb 1916, New York.
ii **Annette Lokrantz** født 16 Jul 1918, New York.
iii **Niels Erik Lokrantz** født 6 Feb 1922, New York.
iv **Ellen Lokrantz** født 6 Feb 1923, New York.

59. **Kate Laage-Petersen** født 5 Sep 1890, Viborg, Stilling Gymnastiklærer, gift 10 Okt 1917, **Sigurd Owzen,** født 31 Jul 1884, Oslo, (søn af Thomas Frederik Owren og Emma Gross) Stilling Direktør i Danzig.

Børn:

i **Leif Owzen** født 16 Jul 1918, Oslo.
ii **Otto Owzen** født 1924, København.

60. **Fanny Laage-Petersen** født 15 Dec 1892, Viborg, Stilling Overretssagfører m.m., gift 4 Jul 1919, **Poul Ferdinand Ree,** født 4 Apr 1891, København, (søn af Gerhard Müller Ree og Betzy Marie Petrea Libert) Stilling Grosserer Kbh, cand. jur. Fanny døde 14 Mar 1983, København.

Børn:

i **Herbert Michael Ree** også kendt som: Herbert Michael Mischa Ree født 28 Jul 1920, Lissabon, Stilling Arkitekt i Kbh., gift **Anne-Marie (?).**
ii **John Ree** født 14 Nov 1923, København, Stilling Grosserer iKbh., gift **Else (?).**

61. **Anna Rose Laage-Petersen** født 7 Okt 1900, Viborg, Stilling Cand. phil., gift 22 Maj 1924, **Erhard Jørgen Carl Quistgaard,** født 11 Maj 1898, Rorup, (søn af Morten Erhard Basse Quistgaard og Jensine Wilhelmsen) Stilling Forsvarschef, død 8 Maj 1980.

Børn:

i **Niels Quistgaard** født 1951, død Korea.
i i **Birthe Quistgaard.**
iii **Lise Quistgaard** født 29 Mar 1933, Stilling Lærer, hofdame hos M. II, gift 29 Sep 1966, **Ole**

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Trock.Jansen, født 20 Jun 1923, Ålsgårde, (søn af Knud Trock-Jansen og Ulla Foss) Stilling Kgl. hoftrykker, direktør.

62. **Kaia Henriette Schøning** født 6 Mar 1895, Sante Fe, gift 15 Jan 1912, **Evansto del Barco,** født 1 Nov 1892, Sante Fe, (søn af Santiago del Barco og Natalia Vanaza) Stilling Mekaniker i Sante Fe.

Børn:

i **Marina Henriette del Barco** født 27 Okt 1912, Santa Fe.
ii **Oscar Santiago del Barco** født 22 Jul 1919, Santa Fe.
iii **Elvio Evanisto del Barco** født 6 Jan 1921, Santa Fe.

63. **Otto Wilhelm Schøning** født 6 Mar 1896, Sante Fe, Stilling Maskinkonstruktør, gift 3 Apr 1923, **Clara Sørensen,** født 4 Apr 1898, (datter af Hans Johan Sørensen og Emilie Jensen).

Børn:

i **Oscar William Schøning** født 23 Mar 1924, Sante Fe.
ii **Kaj Johan Schøning** født 2 Jun 1925, Sante Fe.

64. **Laue Jess Øbo Sundoph** født 17 Feb 1903, Frederiksberg, Stilling Vicedir. Den Danske Bank, gift 7 Nov 1931, **Lilly Nielsen,** født 3 Nov 1907, Kalundborg, (datter af P. Chr. Nielsen og Marie Engelbrecht Pedersen). Laue døde 22 Mar 1980.

Børn:

i **Mette Kirstine Sundorph** født 1 Okt 1932, Stilling Assistent i Udenrigsmin.
ii **Hanne Sundorph** født 24 Sep 1936.
iii **Hans Pay Sundorph** født 24 Jun 1939, Stilling Bankfuldmægtig.

65. **Bendt Vibe Ringsted** født 7 Aug 1904, København, Stilling Læge i København, gift (1) 10 Jun 1933, **Jytte Christensen,** født 24 Jul 1911, (datter af Johannes Christensen og Marie Sørensen) gift (2) 12 Jul 1955, **Caja Heimann,** født 7 Dec 1918, (datter af Isodor Heimann og Anna Kastberg) Stilling Skuespillerinde, død 16 Aug 1988. Bendt døde 1966.

Børn med Jytte Christensen:

108. i **Birte Ringsted** født 1935.
109. ii **Kirsten Ringsted** født 1940.

Børn med Caja Heimann:

iii **Bendte Ringsted** født 1958.

66. **Henrik Vibe Ringsted** født 19 Okt 1907, København, Stilling Forfatter m.m., gift 25 Jun 1932, **Grethe SchæfTer,** født 23 Jul 1910, København, (datter af Knud Schæffer og Wanda Marcussen). Henrik døde 1983.

Børn:

110. i **Hanne Ringsted** født 1935.
ii **Palle Vibe Ringsted** født 1936, København, Stilling Biblioteksassistent.
111. iii **Peter Vibe Ringsted** født 1940.

67. **Ingeborg Jakobsen** født 7 Maj 1890, Hillerød, gift (1) 2 Jul 1913, **Gustav Schack,** født 29 Apr 1887, København, (søn af Carl Georg Schack og Dagmar Fischer) Stilling Cand. jur. politimester, gift (2) 30 Maj 1919, **Germund Germundson,** født 27 Aug 1891, Århus, (søn af Peter August Gudmundson og Anna Dagmar Nikoline Jørgensen) Stilling Assistent ved DSB.

Børn med Gustav Schack:

i **Jytte Schack** født 1 Mar 1918, København, død 3 Sep 1936.

68. **Nelly Ursin** født 6 Sep 1894, Frederiksberg, Stilling Cand. phiL, gift 21 Feb 1922, **Emmery Christian Jørgen Randahl,** født 13 Okt 1893, (søn af Emmery Randahl og Marie Weber) Stilling Konstruktør, lærer. Nelly døde 5 Sep 1979.

Børn:

i **Kate Helene Randahl** født 2 Aug 1923, Stilling Assistent.

69. **Poul Martin Ursin** født 23 Aug 1896, Frederiksberg, Stilling Købmand på Frb. Fabrikant, gift 15 Dec 1919, **Dagmar Poulsen,** født 3 Nov 1898, (datter af Christian Poulsen og Ingeborg Hansen). Poul døde 20 Nov 1941.

Børn:

i **Georg Christian Ursin** født 16 Maj 1920.
112. ii **Erik Ursin** født 14 Apr 1925.

70. **Benedicte Margrethe Ursin** født 5 Sep 1903, København, Stilling Student, gift 5 Jun 1924, **Erik Aarup,** (søn af Christian Aarup og Alma Fick) Stilling Bankassistent, cand.phil., død 2 Jul 1970.

Børn:

i **Lise Aarup** født 2 Mar 1925, gift 1955, **Peder Thorup Pedersen,** Stilling Lærer.
113. ii **Jørgen Aarup** født 29 Jun 1928.

71. **Maria Pescettini** født 19 Jan 1901, Rom, gift 29 Okt 1932, **Mogens Lauritz Johnstad-Perdersen,** født 20 Jul 1900,

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

København, (søn af Niels Lauritz Pedersen og Agnes Bartholine Johnstad) Stilling Læge i Vedbæk, død 9 Maj 1959, København.

Børn:

i **Carsten Johnstad-Pedersen** født 8 Mar 1934, Silkeborg.

72. **Helge Bruto Pescettini** født 17 Dec 1907, København, Stilling Overass. i Finansmin., gift 3 Sep 1938, **Bodil Hjemdal,** født 3 Apr 1917, (datter af Hans Hjemdal og Meta Asmussen). Helge døde 3 Jul 1971, Bagsværd.

Børn:

i **Eva Maria Pescettini** født 30 Jun 1940, Stilling Korrespondent, gift **Peter Stonebraker,** født 7 Jun 1942, USA, Stilling Professor i USA.

ii **Claus Uno Pescettini** født 30 Apr 1946, Stilling Arkitekt i Kbh., gift 1972, **Susanne Linnea Nielsen,** født 21 Mar 1950, Stilling Lærer.

iii **Hans Arne Pescettini** født 3 Okt 1948, København, Stilling Læge i St. Heddinge, gift 21 Sep 1979, **Karen Kroer,** født 26 Nov 1948, Odense, Stilling Sekretær.

73. **Knud Alexander Holm Gulstad** født 25 Apr 1911, København, Stilling Ingeniør, gift 22 Maj 1937, **Grete Marie Elisa Lorenzen,** født 11 Maj 1914, Næstved, (datter af Christian Ferdinand Lorenzen og Kristine Jensen) Stilling Sygeplejerske. Knud døde 2 Maj 1993, Lyngby.

Børn:

114. i **Jens Gulstad** født 12 Jan 1938.
115. ii **Jørgen Gulstad** født 9 Feb 1940.
116. iii **Mads Gulstad** født 5 Feb 1950.

74. **Erik Fritz Holm Gulstad** født 14 Dec 1916, København, Stilling Stadsingeniør i Kbh., gift 28 Apr 1946, **Inger Marie Frederiksen,** født 8 Maj 1922, Våbensted S., (datter af Valdemar Frederiksen og Karen Olsen) Stilling Sygeplejerske. Erik døde 17 Mar 1996, Brønshøj.

Børn:

117. i **Kaj Gulstad** født 8 Sep 1947.
118. ii **Peter Gulstad** født 4 Jul 1949.

75. **Sven Alexander Hanson Gulstad** født 15 Aug 1910, Sorø, Stilling Læge i Hvalsø, gift 14 Okt 1936, **Else Margaretha Weitzman Kold,** født 29 Jan 1911, Førslev S., (datter af Peter Lauritz Kold og Frederikke George Weitzmann) Stilling Ass. i Landbrugsmin., død 11 Dec 1993, Hvalsø. Sven døde 21 Sep 1993, Hvalsø.

Børn:

119. i **Annette Gulstad** født 29 Aug 1938.
120. ii **Karen Marianne Gulstad** født 1 Apr 1941.
121. iii **Henrik Gulstad** født 6 Jul 1945.

76. **Georg Arthur Rønfeldt Gulstad** født 19 Mar 1904, Ålborg, Stilling Smed i Odense, gift **Agnes Gudrun Rita Røjgaard.**

Børn:

122. i **Axel Alexander Røjgaard Gulstad** født 5 Maj 1929.
123. ii **Grethe Johanne Gulstad** født 7 Jan 1934.

77. **Henning Erik Johannes Rønfeldt Gulstad** født 16 Jan 1907, Stilling Arbejder ved havnevæsenet, gift 1930, **Guldborg Vilhelmine Kugelmann,** født 2 Aug 1908, (datter af Laurits Charles Kugelmann og Marie Kugelmann). Henning døde 12 Dec 1984.

Børn:

i **Frank Rønfeldt Gulstad** født 16 Aug 1930, Ålborg, død 30 Jan 1932, Ålborg.
124. ii **Birthe Marie Gulstad** født 29 Jan 1933.
125. iii **Bent Rønfeldt Gulstad** født 7 Jan 1935.
126. iv **Hanne Gulstad** født 30 Nov 1941.
127. v **Erik Rønfeldt Gulstad** født 27 Apr 1944.
128. vi **Bjarne Rønfeldt Gulstad** født 26 Nov 1947.
129. vii **Frank Rønfeldt Gulstad** født 24 Jul 1949.

78. **Ingeborg Ida Emilie Gulstad** født 16 Jan 1909, Nørresundby, gift **Robert Christian Søndergaard Hansen,** Stilling Vognmand. Ingeborg døde 1 Jun 1952.

Børn:

130. i **Jette Irene Søndergaard Hansen** født 21 Jan 1947.
ii **Frank Søndergaard Hansen** født 31 Okt 1948, Ålborg, Stilling Smed.

79. **Gerda Gulstad** født 13 Dec 1911, gift **Jens Holger Jensen,** født 8 Aug 1912, Stilling Maler.

Børn:

131. i **Joan Ingeborg Gulstad** født 6 Apr 1934.
ii **Ove Gulstad** født 9 Jul 1939, Ålborg.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

80. **Kjeld Birger Soelberg** født 24 Nov 1915, København, Stilling Sømand, gift **Inger Thrane.** Kjeld døde 3 Sep 1969.
Børn:
i **Annette Soelberg.**

81. **Gunnar Clemens Oliver Soelberg** født 2 Jan 1919, København, Stilling Elektromekaniker, gift (1) 18 Aug 1939, **Nanny Berthe Kure,** født 7 Feb 1919, Åkirkeby, (datter af Jens Antony Møller Kure og Frida Andrea Hansen) gift (2) **Inga F. Winding.**
Børn med Nanny Berthe Kure:
132. i **Jørgen Oliver Soelberg** født 11 Okt 1939.
133. ii **Birgit Marie Soelberg** født 9 Nov 1940.
134. iii **Ingrid Soelberg** født 5 Aug 1942.
Børn med Inga F. Winding:
iv **Allan Soelberg.**
v **Erik Soelberg** født 27 Mar 1946.

82. **Poul Erik Benedikt Soelberg** født 19 Sep 1930, gift **Lillian Kunmann,** født 12 Okt 1932.
Børn:
i **Henrik Soelberg** født 27 Mar 1958.

83. **Carsten Stricker Gulstad** født 25 Feb 1917, Risskov, Stilling Læge i Langå, gift 26 Sep 1945, **Louise Walberg Andersen,** født 23 Dec 1921, Slagelse, (datter af Anders Johan Andersen og Maertha Margaretha Wahlberg) Stilling Børnehavelærerinde.
Børn:
135. i **Anne Stricker Gulstad** født 27 Jan 1947.
136. ii **Henrik Stricker Gulstad** født 17 Jan 1949.

84. **Nina Amalie Louise Gulstad** født 20 Dec 1918, Risskov, Stilling Kontorassistent, gift 17 Jan 1942, **Erik Skanning,** født 28 Aug 1915, Århus, (søn af Ole August Skåning og Signe Hansen) Stilling Statsaut. revisor, død 16 Jul 1993, Hornbæk.
Børn:
i **Ole Skanning** født 4 Feb 1961, København, Stilling EDB-programmør, gift 29 Jun 1996, **Karen Hoby Nielsen,** født 2 Maj 1960, Fåborg, (datter af Niels Ole Nielsen og Grethe Hoby) Stilling Magister i engelsk.

85. **Poul Otto Gulstad** født 8 Maj 1923, Risskov, Stilling Regissør/skuespiller, gift (1) 13 Maj 1951, **Bessie Poulsen,** født 3 Feb 1925, København, (datter af Niels Poulsen og Dagmar Konstance) Stilling Koncert- og operasanger, gift (2) **Solveig Christiansen (Junge),** født 16 Sep 1922, Århus, (datter af Chresten Christiansen og Sørine Roed). Poul døde 7 Aug 1979, Ebeltoft.
Børn med Bessie Poulsen:
137. i **Pernille Gulstad** født 17 Feb 1954.

86. **Annette Vibeke Gulstad** født 13 Aug 1931, Risskov, gift 30 Jul 1955, **Mogens Ulrichsen,** født 16 Jan 1929, Odense, (søn af Georg Alexander Ulrichsen og Anna Kirstine Nielsen) Stilling Læge i Ejby på Fyn, død 1 Apr 1987, Ejby.
Børn:
138. i **Helle Vibeke Ulrichsen** født 20 Okt 1956.

87. **Karen Elise Fischer** født 7 Maj 1910, Wetter, gift 26 Dec 1936, **Gunther Amman,** født 4 Okt 1906, Tyskland, Seesback Hunsruck, (søn af Friederick Gunther Amman og Emma Kilsch) Stilling Tolk. Karen døde 8 Apr 1984.
Børn:
i **Peter Amman** født 7 Sep 1937, Wetter, Stilling Bibliotekar iLüneburg.
139. ii **Katherina Birgitta Amman** født 20 Jun 1941.
iii **Kristin Margaretha Amman** født 1 Mar 1943, Berlin, Stilling Dr. ing. i Berlin.
140. iv **Dorothea Amman** født 7 Jul 1944.

88. **Carl Heinrich Fischer** født 18 Aug 1911, Wetter, Ruhr, gift 1939, **Jutta Kratwurst,** født 3 Aug 1915, (datter af Bruno Kratwurst og Sofie Schutz). Carl døde 1964, Wetter.
Børn:
i **Klaus Fischer** født 24 Sep 1940, Kiel, Stilling Diplomingeniør.
ii **Bodo Fischer** født 20 Maj 1942, Kiel, Stilling Studirat (Lærer).
iii **Birgit Fischer** født 1943, Writzen, Stilling Chemoteknisk assistent, gift (?) **Tusenberg.**
iv **Renate Fischer** født 31 Jan 1946, Flensborg, gift **Günther David,** Stilling Bankassistent.

89. **Helga Fischer** født 2 Okt 1912, Wetter, Stilling Translatør ved militæret, død 21 Jun 1999.
Børn:
141. i **Barbara Fischer** født 15 Nov 1941.

90. **Ellen Fischer** født 23 Apr 1923, Wetter, Ruhr, Stilling Cand, pharm., gift Apr 1949, **Louis Armand du Plessis de**

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Richelieu, født 16 Nov 1892, Bangkok, (søn af Andreas du Plessis de Richelieu og Dagmar Therese Louise Lerche) Stilling Godsejer til Valnæs, død 1974.

Børn:

142. i **Manon du Plessis de Richelieu** født 10 Maj 1950.
ii **André du Plessis de Richelieu** født 1 Dec 1952, Sverige, Stilling Læge.

91. **Niels Rud Sophus Laurberg** født 18 Feb 1909, Møldrup, Holrisgård, Stilling Elektromekaniker på B & W, gift **Maren Margrethe Holmsgaard,** født 13 Dec 1904.

Børn:

i **Karen Margrethe Laurberg** født 9 Aug 1942, gift **John Barning,** Stilling Speditør.

92. **Jørgen Marsvin Laurberg** født 6 Aug 1918, Gunderup S, Oppelstrup, Damgård, Stilling Farmaceut, gift **Grethe Michelsen,** født 26 Jun 1921, Frederikshavn, (datter af Leopold Jakob Michelsen). Jørgen døde 9 Mar 1984.

Børn:

143. i **Peter Marsvin Laurberg** født 16 Jun 1945.
144. ii **Søren Laurberg** født 27 Apr 1951.
145. iii **Jens Henrik Laurberg** født 26 Mar 1954.

93. **Eva Margrethe Laurberg** født 4 Jul 1922, Gunderup S, Opeelstrup, Damgård, Stilling Skolesygeplejerske, gift **Holger Møller Andersen,** (søn af Lars Marberg Andersen) Stilling Fiskeeksportør i Skagen. Eva døde 25 Feb 1995, Ålborg.

Børn:

146. i **Peter Gulstad Andersen** født 26 Jul 1946.
147. ii **Poul Gulstad Andersen** født 26 Dec 1948.
148. iii **Kirsten Gulstad Andersen** født 19 Feb 1953.

94. **Inger Høst** født 24 Mar 1915, Frederiksberg, Stilling Cand.polit. Administrator, gift (1) **Ulf Trier,** født 29 Aug 1907, Stilling Cand. polit. Kontorchef, død 20 Aug 1976, gift (2) **(Ukendt).** Inger døde 5 Apr 1989, Lyngby.

Børn med Ulf Trier:

i **Ole Trier** født 7 Dec 1945, København, Stilling Maler, pædagog.

Børn med (Ukendt):

149. ii **Lars von Trier** født 30 Apr 1956.

95. **Kirsten Høst** født 18 Nov 1921, Frederiksberg, Stilling Cand. jur., gift (1) Nov 1941, **Jørgen Hoffmeyer,** født 1 Nov 1918, Slangerup, (søn af Svend Elin Hoffmeyer og Elna Caroline Erichsen) Stilling Advokat, gift (2) **Sten Bjerke,** født 8 Okt 1976, Stilling Forstkandidat, konsulent.

Børn med Jørgen Hoffmeyer:

i **Peter Jakob Hoffmeyer** også kendt som: Peter Jacob Jan Hoffmeyer født 29 Mar 1943, København, Stilling Kunstmaler.

Børn med Sten Bjerke:

150. ii **Flemming Tore Bjerke** født 8 Feb 1953.

96. **Børge Christen Georg Høst** født 17 Apr 1926, København, Stilling Filminstruktør, gift 27 Jul 1956, **Kirsten Jakobsen,** født 3 Apr 1932, Karlebo S.

Børn:

151. i **Per Høst** født 10 Dec 1956.
152. ii **Morten Høst** født 16 Mar 1959.

97. **Anna Louise Margrethe Gulstad** født 16 Jan 1910, København, gift (1) 23 Dec 1933, i Tåstrup, **Erland Windfeld Schmidt,** Stilling Fabrikant, gift (2) (?) **Sørensen,** Stilling Fiskehandler i Viborg.

Børn med Erland Windfeld Schmidt:

i **Birthe Windfeld Schmidt** født 21 Dec 1937, København.

98. **Carl Martin Alexander Gulstad** født 9 Feb 1911, København, Stilling Købmand på Frb. Hmd, gift **Gunda (?),** født Tyskland. Carl døde Jul 1957, Kirke Eskildstrup.

Børn:

i **Hans Gulstad.**

99. **Karen Marie Henriette Gulstad** født 11 Maj 1914, Frederikssund, Færgevej 4,1., døbt 1 Nov 1914, Frb, Rosenkranskirken, gift 13 Jul 1941, **Karl Thorleif Nielsen,** Stilling Snedker, død 1975.

Børn:

153. i **Øjvind Benedikt Norman Nielsen(Kjærstad)** født 17 Aug 1945.
ii **Erling Thorleif Nielsen (Kjærstad)** født 8 Apr 1950, Stilling Naturlæge i Indien.

100. **Else Harriet Elisabeth Gulstad** født 12 Jun 1916, Frederikssund, Havnegade 15,1., døbt 17 Okt 1916, Frb, Rosenkranskirken, Stilling Dekoratrice, gift (1) **Egon Wang Holm,** Stilling Organist, gift (2) **Hans Helge Valdemar Ørslev,** Stilling Fabrikant. Else døde 21 Jul 1964, Klampenborg.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Børn med Egon Wang Holm:

154. i **Jørgen Ørslev (Gulstad)** født 21 Mar 1939.

Børn med Hans Helge Valdemar Ørslev:

155. ii **Suzanne Ørslev** født 6 Sep 1946.

156. iii **Annette Ørslev (Gulstad)** født 26 Nov 1947.

101. **Johan Heinrich Louis Gulstad** født 1 Maj 1919, Frederikssund, Havnegade 13,1., døbt 1 Jul 1919, Frb, Rosenkranskirken, Stilling Gartner på Bornholm, gift i Rønne, **Valborg (?).** Johan døde 9 Aug 1970, Rønne.

Børn:

i **Birthe Gulstad** født 30 Okt 1942, Rønne, gift **Poul Erik Carlsen,** Stilling Maler i Lobæk.

ii **Jan Gulstad** født 4 Dec 1944, Rønne, Stilling Elektriker i Rønne, gift **Inge Grethe Hansen,** født 5 Jun 1947.

iii **Cindy Gulstad** født 21 Jun 1946, Rønne, gift (?) **Gransø.**

102. **Kaj Jan Gulstad** også kendt som: Kaj Jan Erik Gulstad født 14 Apr 1921, Korsør, Adelgade 29, døbt 11 Sep 1921, Slagelse, Romersk-katolsk kirke, Stilling Vaskeriejer i Neksø, gift 7 Dec 1945, i Rønne, **Edel Marie Pedersen,** født 9 Feb 1925, Rønne, (datter af Christian Pedersen og Marie Christine Martine Rasmussen). Kaj døde 18 Okt 1990, Neksø, begravet 31 Okt 1990.

Børn:

157. i **Jette Marie Gulstad** født 9 Jul 1946.

158. ii **Erik Steen Gulstad** født 5 Jul 1949.

159. iii **Hanne Marie Gulstad** født 31 Dec 1953.

iv **Inge Marie Gulstad** født 21 Aug 1957, Neksø.

103. **Knud Otto Walther Gulstad** født 13 Okt 1924, Korsør, Adelgade 29, døbt 16 Nov 1924, Korsør Kirke, Stilling Overassistent i B.P., gift 21 Jul 1951, i Ordrup, St. Andreas kirke, **Inger Winckler Aagaard,** født 18 Mar 1929, Gentofte, (datter af Aage Winckler Aagaard og Frida Emilie Berntzen). Knud konfim. 1940, Ålborg.

Børn:

160. i **Helge Elo Gulstad** født 2ßJun 1955.

ii **Per René Gulstad** født 7 Aug 1965, Kbh, Rigshospitalet, Stilling Maskintekniker, gift 8 Jun 1996, i Lyngby Kirke, **Maj S vanborg,** født 9 Maj 1974, Gentofte, (datter af Hans Werner Nielsen og Conni S vanborg) Stilling Overassistent.

104. **Flemming Michael Anné Gulstad** født 11 Maj 1935, Frederikshavn, Stilling Svejser på Lindøværftet, gift (1) 30 Jun 1956, i Nykøbing Sjælland Rådhus, **Sonja Bente Jakobsen,** født 9 Nov 1939, Odden, død 2000, Odden, gift (2) 1 Jul 1961, i Odense Rådhus, **Lillian Anni Nielsen,** født 20 Okt 1936, Kerteminde, (datter af Christian Nielsen og Herta (?)).

Børn med Sonja Bente Jakobsen:

i **Tommy Anné Gulstad** født 31 Okt 1956, Odense.

ii **Irene Gulstad** født 1957.

iii **Kenneth Anné Gulstad** født 9 Aug 1958, Odense.

Børn med Lillian Anni Nielsen:

161. iv **Allan Gulstad** født 5 Mar 1962.

105. **Erik Gulstad** født 4 Aug 1906, Stilling Handelsgartner i Tikøb, gift **Marie Juul Larsen.** Erik døde 2 Jun 1977, Tikøb, begravet 4 Jun 1977, Tikøb kirkegård.

Børn:

i **Bent Gulstad** født 4 Maj 1936.

ii **Vibeke Gulstad Andersen** født 1 Dec 1939.

iii **Marijanne Gulstad** født 4 Nov 1943.

106. **Louis Armand du Plessis de Richelieu** født 16 Nov 1892, Bangkok, Stilling Godsejer til Valnæs, gift (1) 14 Maj 1918, **Elisabeth Polly Dahl,** født 7 Dec 1896, København, (datter af Wilhelm Frederik Johan Smith Dahl og Andrea Wegner) gift (2) Apr 1949, **Ellen Fischer,** (Se ægteskab med nummer 90). Louis døde 1974.

Børn med Elisabeth Polly Dahl:

i **Lennart Andr. W. du Plessis de Richelieu** også kendt som: LAndreas Wilhelm du Plessis de Richelieu født 24 Sep 1919, Kokkedal, Stilling Landmand.

162. ii **Dagmar Louise du Piessis de Rechelieu** født 24 Nov 1924.

107. **Dagmar Regitze Lerche** født 27 Jul 1902, gift **Carl Johan Reiersen Bock,** født 5 Mar 1895, (søn af Jens Reiersen Bock) død 19 Jul 1944. Dagmar døde Feb 1937.

Børn:

163. i **Henrik Bock.**

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Niende Generation

108. **Birte Ringsted** født 1935, gift **Michael Stok,** født 1927, Warszawa, (søn af (?) Stok og Edwina (?)) Stilling Læge i London.

Børn:

i **Susan Stok** født 3 Feb 1958, Australien, Sydney, Stilling Skuespiller i London.
ii **David Stok** født 2 Jan 1963, Australien, Sydney, Stilling Studerende i Kbh.

109. **Kirsten Ringsted** født 1940, Stilling Cand.mag./adjunkt i Rønne, gift **Erik Mortensen,** født 1942, Korsør, (søn af Niels Johannes Mortensen og Inger Augustesen) Stilling Læge i Klemensker.

Børn:

i **Kasper Mortensen** født 30 Mar 1966.
ii **Pernille Mortensen** født 10 Feb 1967.

110. **Hanne Ringsted** født 1935, København, Stilling Programkonsulent i DR, gift 1956, **Jørgen Rasmussen,** født 1931, Odense, (søn af Poul Rasmussen og Emmy Wohlleben) Stilling Arkitekt.

Børn:

i **Søren Rasmussen** født 22 Jul 1957, Stilling Studerende.
ii **Maja Rasmussen** født 29 Maj 1959, Stilling Kunstner i Paris.
iii **Anne Sofie Rasmussen** født 26 Jul 1962.
iv **Pauline Ringsted** født 29 Aug 1963.

111. **Peter Vibe Ringsted** født 1940, København, Stilling Filmredaktør i London, gift 1962, **Anne Tillisch,** født 1942, (datter af Frits Tillisch og Ida Lange).

Børn:

i **Sean Ringsted** født 1 Feb 1963, London, Stilling Studerende.
ii **Nina Ringsted** født 28 Mar 1965, London.
iii **Poul Ringsted** født 5 Mar 1972, London.

112. **Erik Ursin** født 14 Apr 1925, Stilling Overassistent, gift **Anna Margrethe Laursen,** født 2 Jul 1929.

Børn:

164. i **Rose Ursin** født 3 Jan 1949.
165. ii **Bent Poul Ursin** født 3 Jan 1949.
iii **Maj Britt Ursin** født 21 Jan 1961.

113. **Jørgen Aarup** født 29 Jun 1928, Stilling Lektor, Odense, gift 4 Jun 1955, **Merete Bloch-Johansen,** født 22 Feb 1934, (datter af Ernst Bloch-Johansen og Kirsten Schæfmann) Stilling Faglærer, MF (kons.).

Børn:

166. i **Jens Aarup** født 1 Jul 1956.
167. ii **Birgitte Aarup** født 20 Aug 1965.

114. **Jens Gulstad** født 12 Jan 1938, Vordingborg, Stilling Landinspektør i Hillerød, gift 30 Jun 1961, **Marianne Tortzen,** født 2 Apr 1938, (datter af Aage Tortzen og Hedvig Schlyter).

Børn:

i **Jesper Gulstad** født 19 Sep 1963, Charlottenlund.
ii **Jakob Gulstad** født 31 Jul 1968, Hellerup.

115. **Jørgen Gulstad** født 9 Feb 1940, Hasseris, Stilling Landinspektør (Bornholm), gift **Elly Larsen,** født 12 Jun 1941, (datter af Hartvig Larsen og Ingeborg Thorvaldine Nielsine Sorow).

Børn:

i **Trine Marie Gulstad** født 5 Aug 1971, Hørsholm.
ii **Rikke Hanne Gulstad** født 18 Jun 1972.

116. **Mads Gulstad** født 5 Feb 1950, København, Stilling Forlagsboghandler, gift **Anni Sørensen,** født 23 Nov 1951, (datter af Knud Erik Sørensen og Grethe Therkildsen).

Børn:

i **Mikkel Knud Gulstad** født 5 Feb 1978.
ii **Astrid Elise Gulstad** født 22 Aug 1983, Frederiksberg.

117. **Kaj Gulstad** født 8 Sep 1947, København, Stilling Lærer i Kbh, gift 31 Dec 1982, **Susanne Lindsteen,** født 25 Maj 1945, (datter af Jens Jørgen Lindsteen).

Børn:

i **Jakob Gulstad** født 16 Apr 1983, København.

118. **Peter Gulstad** født 4 Jul 1949, København, Stilling Edb-programmør, gift (1) **Mette Juul Hansen,** født 5 Jan 1956, (datter af Holger Juul Hansen og Kirsten (?)) gift (2) **Lone Christensen.**

Børn med Mette Juul Hansen:

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

i **Rasmus Juul Gulstad** født 25 Dec 1977, København.
Børn med Lone Christensen:
ii **Marie Gulstad** født 15 Apr 1982, øbenhavn.

119. **Annette Gulstad** født 29 Aug 1938, Frederiksberg, Stilling Lærer, gift **Henning Blix,** født 21 Aug 1935, Stilling Lærer, skoleinspektør.
Børn:
168. i **Morten Blix** født 22 Okt 1957.
169. ii **Susanne Blix** født 27 Jun 1961.
iii **Marianne Blix** født 31 Jul 1964, Rudkøbing, død 3 Aug 1984.

120. **Karen Marianne Gulstad** født 1 Apr 1941, Hvalsø, Stilling Lærer, gift 24 Jul 1965, **Leif Arne Hansen,** født 18 Aug 1942, Kettinge, (søn af Arne Hansen og Olga Emilie Petersen) Stilling Lærer.
Børn:
i **Jesper Gulstad Hansen** født 30 Sep 1966, Tranebjerg, Samsø, Stilling Bankelev.
ii **Marianne Gulstad Hansen** født 13 Jan 1968, Tranebjerg, Samsø, Stilling Student.

121. **Henrik Gulstad** født 6 Jul 1945, Hvalsø, Stilling Bygningskonstruktør, gift (1) 11 Nov 1968, **Vivi Bruus Jensen,** født 4 Mar 1948, København, (datter af Børge Jensen og Rosa (?)) Stilling Tegner, gift (2) 2 Okt 1976, **Lisbeth Haagensen,** født 23 Feb 1948, (datter af Jørgen Haagensen og Jytte Schack) Stilling Pædagog, gift (3) 3 Jul 1982, **Lisbeth Munch Østergaard,** født 27 Dec 1942, København, (datter af Erik Østergaard og Ragna Munch Hansen) Stilling Lærer.
Børn med Lisbeth Haagensen:
i **Tilde Gulstad** født 5 Nov 1977, København.

122. **Axel Alexander Røjgaard Gulstad** født 5 Maj 1929, gift 29 Nov 1952, **Ester Margrete Dallhoff Larsen,** født 3 Jul 1931, Tømmerup, Fyn, (datter af Axel Ainar Dallhoff Larsen og Anna Mathilde Nilsson).
Børn:
170. i **Laila Røjgaard Gulstad** født 10 Sep 1953.

123. **Grethe Johanne Gulstad** født 7 Jan 1934, gift **Hans Christian Jensen,** født 6 Dec 19??.
Børn:
i **Kenneth Georg Gulstad** født 13 Dec 1964.

124. **Birthe Marie Gulstad** født 29 Jan 1933, Ålborg, Stilling Sygeplejerske, gift 6 Sep 1958, **Anders Jensen,** (søn af Jens Christian Jensen og Jakobine Jensen) Stilling Smed, død efter 1967, Ålborg (?).
Børn:
i **Alice Guldborg Jensen** født 23 Jan 1959, Ålborg.
ii **Jens Erik Jensen** født 24 Nov 1967, Ålborg.
iii **Gitte Gulstad Jensen** født 4 Maj 1967, Ålborg.

125. **Bent Rønfeldt Gulstad** født 7 Jan 1935, Vejgård S., Stilling Malermester, gift 31 Aug 1957, **Anne Lundbo,** født 24 Okt 1936, (datter af Peter Christian Lundbo) Stilling Kontorassistent.
Børn:
i **Maj-Britt Gulstad** født 22 Apr 1961, Ålborg, Vor Frelser S.
ii **Carsten Rønfeldt Gulstad** født 16 Apr 1965, Ålborg, Hasseris S.
iii **Susan Gulstad** født 4 Dec 1968, Ålborg, Hasseris S.

126. **Hanne Gulstad** født 30 Nov 1941, Ålborg, St. Markus S., Stilling Kontorassistent, gift **Carlo Holland Justesen,** født 27 Jun 1939, Ålborg, (søn af Carl Justesen) Stilling Servicemester.
Børn:
i **Carl Henrik Holland Justesen** født 17 Sep 1962.
ii **Michael Holland Justesen** født 2 Dec 1964, Ålborg.
iii **Mette Holland Justesen** født 31 Dec 1967.

127. **Erik Rønfeldt Gulstad** født 27 Apr 1944, Ålborg, St. Markus S., Stilling Maskinarbejder, gift **Lis Jensen,** født 11 Nov 1946, Mygdal S., (datter af Johannes Jensen) Stilling Teknisk assistent.
Børn:
i **Anders Rønfeldt Gulstad** født 9 Aug 1968, Sønderborg.

128. **Bjarne Rønfeldt Gulstad** født 26 Nov 1947, Ålborg, Domsognet, Stilling Murer, gift 8 Jun 1968, **Ulla Rasmussen,** født 22 Sep 1948, (datter af Jens Christian Rasmussen).
Børn:
i **Rikke Gulstad** født 16 Okt 1970, Ålborg, Domsognet.
ii **Maiken Gulstad** født 26 Sep 1972, Ålborg, Domsognet.
iii **Rune Rønfeldt Gulstad** født 10 Dec 1982, Sæby.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

129. **Frank Rønfeldt Gulstad** født 24 Jul 1949, Ålborg, Domsognet, Stilling Værkfører, gift 7 Feb 1970, **Jette Jensen,** født 14 Feb 1949, Ålborg, Domsognet, (datter af Frank Gordon Jensen) Stilling Pædagogmedhjælper.
Børn:
i **Theis Gordon Rønfeldt Gulstad** født 27 Maj 1987, Ålborg.

130. **Jette Irene Søndergaard Hansen** født 21 Jan 1947, Ålborg, Stilling Sygehjælper, gift **Erling Olsen.**
Børn:
i **Michael Søndergaard Olesen** født 31 Dec 1967, Ålborg, Stilling Mekaniker.
ii **Linda Søndergaard Olesen** født 7 Okt 1969, Ålborg, Stilling Student (Matematisk).
iii **Palle Søndergaard Olesen** født 29 Sep 1972, Ålborg.

131. **Joan Ingeborg Gulstad** født 6 Apr 1934, Ålborg, gift **Ingemann Sønderskov Larsen.**
Børn:
171. i **Jan Gulstad** født 22 Sep 1954.
ii **Mikael Sønderskov** født 29 Dec 1961.

132. **Jørgen Oliver Soelberg** født 11 Okt 1939, København, gift **Bozens Chandmere,** født 9 Dec 1939, Thailand.
Børn:
i **Jean Soelberg** født 18 Apr 1959.
ii **John Soelberg** født 20 Okt 1966.
iii **Jane Soelberg** født 3 Nov 1970.
iv **Joey Soelberg** født 19 Nov 1977.

133. **Birgit Marie Soelberg** født 9 Nov 1940, København, gift **Hans Christian Jørgensen,** født 5 Mar 1935, København.
Børn:
i **Kim Jørgensen** født 22 Okt 1963.
ii **lan Jørgensen** født 21 Apr 1966, gift **Gitte Weih,** født 5 Mar 1969.
iii **Pia Jørgensen** født 29 Jul 1970.

134. **Ingrid Soelberg** født 5 Aug 1942, København, gift **Ralph Gibson.**
Børn:
172. i **Tine Soelberg** født 28 Nov 1964.
ii **Jane Gibson** født 22 Maj 1969.

135. **Anne Stricker Gulstad** født 27 Jan 1947, København, Stilling Børnehavelærerinde, gift 30 Mar 1968, **Flemming Melchior Jørgensen,** født 30 Mar 1946, Nykøbing Falster, (søn af Mogens Melchior Jørgensen og Jytte Arnold Larsen) Stilling Automekaniker.
Børn:
173. i **Anne Elisabeth Jørgensen** født 30 Mar 1966.
174. ii **Christian Melchior Jørgensen** født 4 Feb 1972.
iii **Caroline Stricker Jørgensen** født 23 Okt 1974, Randers.

136. **Henrik Stricker Gulstad** født 17 Jan 1949, Randers, Stilling Politiassistent/Roskilde, gift Sep 1992, **Annette Nagel Nielsen,** født 6 Feb 1952, Randers, (datter af Villy Nielsen og Esther Nielsen).
Børn:
i **Gry Nagel Gulstad** født 15 Jul 1980, Horsens.

137. **Pernille Gulstad** født 17 Feb 1954, Århus, Stilling Lægesekr. & socialmedarb., gift **Boje Larsen,** Stilling Socialpædagog.
Børn:
i **Rikke Malene Gulstad** født 2 Aug 1973, København.
ii **Lasse Gulstad Larsen** født 9 Maj 1976.

138. **Helle Vibeke Ulrichsen** født 20 Okt 1956, København, Stilling Læge, gift 20 Sep 1980, **Preben Kjærhus,** født 27 Aug 1953, Skærbæk, (søn af Ove Kjærhus og Gerda Jørgensen) Stilling Læge.
Børn:
i **Morten Kjærhus** født 3 Maj 1981, Odense.
ii **Christoffer Kjærhus** født 7 Maj 1985, Odense.

139. **Katherina Birgitta Amman** født 20 Jun 1941, Berlin, gift 1964, **Nabi Acra,** født 1934, Jerusalem, Stilling Ingeniør i Beirut.
Børn:
i **Peter Alexander Acra** født 4 Okt 1965, Libanon, Beirut.
ii **Karen Dorothea Acra** født 13 Sep 1967, Libanon, Beirut.
iii **Andreas Constantin Acra** født 1970, Libanon, Beirut.

140. **Dorothea Amman** født 7 Jul 1944, Thüringen, Mihla, gift **Holger Bree,** Stilling Økonom i Stuttgart.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Børn:

i **Florence Bree** født 8 Apr 1975, Stuttgart.
ii **Caroline Bree** født 30 Jun 1976, Stuttgart.

141. **Barbara Fischer** født 15 Nov 1941, Berlin, gift **Horst Nolden,** Stilling Prokurist i Bad Harzburg.

Børn:

i **Kirsten Nolden** født Tyskland, Kempten.
ii **Anja Nolden** født Tyskland, Kempten.

142. **Manon du Plessis de Richelieu** født 10 Maj 1950, Malmö, Stilling Purser, gift **Jens Tolstrup Hansen,** født 5 Jan 1950, Stilling Steward i SAS.

Børn:

i **Kathrine Tholstrup Hansen** født 8 Okt 1979, København.
ii **Jesper Tholstrup Hansen** født 28 Maj 1981, København.

143. **Peter Marsvin Laurberg** født 16 Jun 1945, København, Stilling Læge, gift **Grete Willumsen,** født 23 Okt 1945, Stilling Læge.

Børn:

i **Jakob Laurberg** født 13 Dec 1971, Århus.
ii **Martin Laurberg** født 25 Okt 1977.
iii **Marie Laurberg** født 12 Maj 1979.
iv **Lise Laurberg** født 26 Mar 1982.

144. **Søren Laurberg** født 27 Apr 1951, Ålborg, Stilling Læge, gift **Ida Scheibel,** født 21 Mar 1950, Stilling Fysioterapeut.

Børn:

i **Tinne Laurberg** født 25 Jan 1976.
ii **Jens Laurberg** født 6 Jul 1978.
iii **Hans Laurberg** født 2 Mar 1980.

145. **Jens Henrik Laurberg** født 26 Mar 1954, Hasseris, Stilling Advokat, politifuldmægtig, gift 25 Jun 1983, **Anna liess Thaysen,** født 25 Maj 1955, (datter af Eigil Hess Thaysen og Birgit Hess Thaysen) Stilling Adjunkt.

Børn:

i **Peter Thaysen Laurberg** født 16 Jul 1985.
ii **Morten Thaysen Laursen** født 25 Jul 1987.

146. **Peter Gulstad Andersen** født 26 Jul 1946, Skagen, Stilling Lærer i Mørke, gift **Grethe Johansen.**

Børn:

i **Malene Gulstad Andersen** født 14 Nov 1973.
ii **Mikkel Gulstad Andersen** født 5 Dec 1977.

147. **Poul Gulstad Andersen** født 26 Dec 1948, Skagen, Stilling Elektriker på Samsø, gift **Bodil Holm Jacobsen,** født 19 Okt 1949, (datter af Poul Jacobsen) Stilling Lærer.

Børn:

i **Søren Gulstad Andersen** født 25 Mar 1975, Ålborg.
ii **Anne Marie Gulstad Andersen** født 28 Dec 1977.

148. **Kirsten Gulstad Andersen** født 19 Feb 1953, Skagen, Stilling Arkitekt.

Børn:

i **Sophie Gulstad Andersen** født 6 Mar 1984.
ii **Julie Gulstad Andersen** født 2 Feb 1988.

149. **Lars von Trier** født 30 Apr 1956, København, Stilling Filminstruktør, gift (1) **Cecilie Holbek,** født 16 Jul 1953, Stilling Filminstruktør, gift (2) **Bente Frøge.**

Børn med Cecilie Holbek:

i **Agnes Trier** født 4 Aug 1988.
ii **Selma Trier** født 22 Dec 1995.

Børn med Bente Frøge:

iii **Ludvig Trier** født 18 Sep 1997.
iv **Benjamin Trier** født 18 Sep 1997.

150. **Flemming Tore Bjerke** født 8 Feb 1953, Sverige, Sølvesborg, Stilling Cand. polit., gift **Jytte Kratwald,** født 13 Jan 1953.

Børn:

i **Kåre Bjerke** født 16 Dec 1980, København.
ii **Jon Bjerke** født 15 Sep 1983, København.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

151. **Per Høst** født 10 Dec 1956, Stilling Landmand, direktør, gift **Gitte Fisker Sørensen,** født 3 Maj 1960, Stilling Lærer.

Børn:

i **Marisha Høst** født 6 Apr 1986.
ii **Rebecca Høst** født 3 Maj 1991.

152. **Morten Høst** født 16 Mar 1959, Stilling Elingeniør, gift **Bente Rasmussen,** født 15 Nov 1960, Stilling Bibliotekar/EDB-konsulent.

Børn:

i **Vibe Høst** født 29 Apr 1988.
ii **Mette Høst** født 29 Apr 1988.
iii **Søren Høst** født 5 Maj 1998.
iv **Lasse Høst** født 5 Maj 1998.

153. **Øjvind Benedikt Norman Nielsen(Kjærstad)** også kendt som: Øjvind Kjærstad) født 17 Aug 1945, Kbh, St. Josephs Hospital, Stilling Kontorassistent, gift **Anne Lise Kjærstad.**

Børn:

i **Glenn Norman Kjærstad** født 27 Feb 1970, Tåstrup, Stilling Økonomiassistent.
ii **Anja Benedikte Kjæstad** født 23 Dec 1974, Glostrup, Stilling Bachelor i musik og tysk.
iii **Heidi Theresa Kjærstad** født 26 Mar 1979, Glostrup, Stilling Sygeplejestuderende.

154. **Jørgen Ørslev (Gulstad)** født 21 Mar 1939, Kbh, Rigshospitalet, Stilling Læge i Rønne, gift 7 Feb 1974, **Renate Sofie Kuhnen,** født 9 Mar 1941, Schwelm, (datter af Friedrich Kuhnen og Klara Schlodinski) Stilling Sygeplejerske.

Børn:

i **Verena Elisabeth Gulstad** født 7 Jun 1974.
ii **Nanna Harriet Gulstad** født 4 Sep 1975.
iii **Marie Christine Gulstad** født 3 Feb 1977.

155. **Suzanne Ørslev** også kendt som: Syzan Gulstad født 6 Sep 1946, Kbh, Rigshospitalet, døbt Dec 1946, Kbh, Frihavns kirke, gift **Ole Oberg,** Stilling Plejehjemsleder.

Børn:

i **Lennart Gulstad** født 4 Aug 1965.
ii **Rune Oberg** født 12 Jun 1971.

156. **Annette Ørslev (Gulstad)** født 26 Nov 1947, Kbh, Rigshospitalet, Stilling Teknisk tegner ved DSB, gift **Bent Christensen,** Stilling Møntmager.

Børn:

i Peter Gulstad

157. **Jette Marie Gulstad** født 9 Jul 1946, Neksø, gift 2 Okt 1965, **Kenny Nielsen,** født 31 Jan 1940, Stilling Skibstømrer.

Børn:

i **Annette Nielsen** født 4 Feb 1966.
ii **Jane Nielsen** født 13 Jan 1969.

158. **Erik Steen Gulstad** født 5 Jul 1949, Neksø, Stilling Maskinarbejder i Neksø, gift 4 Okt 1975, **Hjørdis Munch,** født 5 Okt 1955.

Børn:

i **Charlotte Gulstad** født 29 Jan 1976.
ii **Martin Gulstad** født 10 Dec 1977.

159. **Hanne Marie Gulstad** født 31 Dec 1953, gift 9 Jun 1973, **Niels Plum,** født 17 Apr 1946, Stilling Fisker i Neksø.

Børn:

i **Michael Plum** født 29 Apr 1973.
ii **Jesper Plum** født 24 Aug 1975.
iii **Christa Plum** født 21 Jul 1980.

160. **Helge Elo Gulstad** født 2GJun 1955, Glostrup, Tunnelvej, Stilling Elektriker, gift (1) 9 Jun 1976, i Lyngby, Christianskirken, **Ulla Elise Lehmann,** født 20 Mar 1957, Lyngby, (datter af Birger Lehmann og Birgit (?)) gift (2) 28 Maj 1988, i Stubbekøbing Kirke, **Bente Nymann Andersen,** født 3 Okt 1958, Stubbekøbing, (datter af Kai Andersen og Edith Nymann).

Børn med Ulla Elise Lehmann:

i **Nicolai Gulstad** født 3 Mar 1981, Gentofte.
ii **Rikke Elise Gulstad** født 29 Mar 1984.

Børn med Bente Nymann Andersen:

iii **Kasper Nymann Gulstad** født 11 Jul 1990.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

161. **Allan Gulstad** født 5 Mar 1962, Odense, Stilling Værftsarbejder på Lindø, gift 11 Mar 1995, **Majbrit Johansen,** født 8 Apr 1968, (datter af Ole Emil Johansen og Anne Grethe (?)) Stilling Pædagogmedhjælper.

Børn:

i **Frederik Kibsgaard Gulstad** født 23 Sep 1994, Odense (?), døbt 11 Mar 1995, Munkebo kirke.
ii **Sofie Kibsgaard Gulstad** født 26 Apr 1996, Odense.

162. **Dagmar Louise du Piessis de Rechelieu** født 24 Nov 1924, Valnæs, gift 20 Feb 1948, **Henrik Bock,** (søn af Carl Johan Reiersen Bock og Dagmar Regitze Lerche) Stilling Direktør i Kbh.

Børn:

i **Nanna Bock** født 20 Dec 1949.
ii **Flemming Bock** født 22 Sep 1952.
iii **Niels Gregers Bock.**

163. **Henrik Bock** (Se ægteskab med nummer 162.)

Tiende Generation

164. **Rose Ursin** født 3 Jan 1949, gift **Allan Johansen.**

Børn:

i **Michael Johansen** født 2 Jul 1968.
ii **Kim Johansen** født 21 Maj 1971.
iii **Randi Johansen** født 5 Mar 1874.
iv **Jan Johansen** født 5 Maj 1981.

165. **Bent Poul Ursin** født 3 Jan 1949.

Børn:

i **Martin Ursin** født 4 Mar 1978.

166. **Jens Aarup** født 1 Jul 1956, gift **Susanne Madelung.**

Børn:

i **Anna Aarup** født 10 Sep 1980.

167. **Birgitte Aarup** født 20 Aug 1965, gift **Henning Skotte.**

Børn:

i **Nanna Elisabeth Skotte** født 15 Jul 1983.

168. **Morten Blix** født 22 Okt 1957, Vordingborg, Stilling Smed, VVS-installatør, gift 9 Jun 1984, **Lone Jensen,** født 22 Aug 1962, (datter af Hans Jensen og Inger Marie (?)) Stilling Økonomaelev.

Børn:

i **Frank Michael Blix** født 23 Maj 1985, Odense.
ii **Pernille Blix** født 6 Maj 1988, Odense.

169. **Susanne Blix** født 27 Jun 1961, Stilling Bankfuldmægtig i Odense, gift **Kaj Verner Olsen,** Stilling Marketingskonsulent, Gasa.

Børn:

i **Nicolas Blix Olsen** født 2 Mar 1993, Odense.

170. **Laila Røjgaard Gulstad** født 10 Sep 1953, gift 25 Jul 1986, **Jan Ingemar Neren,** født 19 Dec 1949.

Børn:

i **Axel Mikael Gulstad** født 20 Maj 1976, Sverige.
ii **Camilla Neren Gulstad** født 30 Mar 1985, Sverige.
iii **Sandra Neren Gulstad** født 10 Maj 1986, Sverige.

171. **Jan Gulstad** født 22 Sep 1954, gift **Birgit Andersson,** født 2 Apr 1955.

Børn:

i **John Gulstad** født 9 Mar 1976.
ii **Kim Gulstad** født 9 Mar 1976.
iii **Maria Gulstad** født 26 Sep 2000.

172. **Tine Soelberg** født 28 Nov 1964, gift **Perry (?).**

Børn:

i **Amanda (?).**

173. **Anne Elisabeth Jørgensen** født 30 Mar 1966, Langå, Stilling Vuggestueassistent, gift 14 Sep 1991, **Hans Jørgensen,** født 7 Apr 1964.

Børn:

i **Sebastian Mathias Jørgensen** født 29 Maj 1995.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

ii **Tobias Albert Jørgensen** født 17 Apr 1999.

174. **Christian Melchior Jørgensen** født 4 Feb 1972, Zambia, Kabwe, gift **Lotte Hyllested,** født 23 Jan 1970.

Børn:

i **Satya Zoa Melchior Hylested** født 14 Jun 1994.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

"Gulstad", Mads Larsen..... 1
"Soelbreche", Lars Madsen..... 1
(?), Amanda.....20
(?), Anne Grethe.....20
(?), Anne-Marie.....9
(?), Birgit.....19
(?), Edwina..... 15
(?), Else 9
(?), Gunda 13
(?), Herta 14
(?), Inger Marie 20
(?), Kirsten.....15
(?), Perry 20
(?), Rosa.....16
(?), Valborg 14
(Gulstad), Annette Ørslev 14, 19
(Gulstad), Jørgen Ørslev 14,19
(Junge), Solveig Christiansen.....12
(Kjærstad), Erling Thorleif Nielsen .13
(Sommer), Jens Petersen 4
(Ukendt).....13
Aagaard, Aage Winckler..... 14
Aagaard, Inger Winckler..... 14
Aarup, Anna.....20
Aarup, Birgitte.....15,20
Aarup, Christian.....10
Aarup, Erik.....10
Aarup, Jens..... 15, 20
Aarup, Jørgen.....10, 15
Aarup, Lise..... 10
Acra, Andreas Constantin 17
Acra, Karen Dorothea 17
Acra, Nabi 17
Acra, Peter Alexander 17
Allen, Silvia Ruth..... 6
Amman, Dorothea 12, 17
Amman, Friederick Gunther 12
Amman, Gunther 12
Amman, Katherina Birgitta 12, 17
Amman, Kristin Margaretha 12
Amman, Peter.....12
Andersdatter, Johanne 1
Andersdatter, Kirsti 1
Andersen, Anders Johan 12
Andersen, Anne Marie Gulstad 18
Andersen, Bente Nymann 19
Andersen, Holger Møller..... 13
Andersen, Ingeborg 6
Andersen, Julie Gulstad..... 18
Andersen, Kai.....19
Andersen, Kirsten Gulstad.....13, 18
Andersen, Lars Marberg 13
Andersen, Louise Walberg..... 12
Andersen, Malene Gulstad.....18
Andersen, Mikkel Gulstad..... 18
Andersen, Peter Gulstad.....13, 18
Andersen, Poul Gulstad..... 13,18
Andersen, Sophie Gulstad 18
Andersen, Søren Gulstad.....18
Andersen, Vibeke Gulstad.....14
Andersson, Birgit.....20
Arctander, Frederikke Louise 5
Asmussen, Meta..... 11
Augustesen, Inger.....15
Bagger, Camilla.....6
Barco, Elvio Evanisto del 10
Barco, Evansto del..... 10
Barco, Marina Henriette del 10
Barco, Oscar Santiago del.....10
Barco, Santiago del 10
Barning, John..... 13
Bast, Anton 9
Bast, Jørgen Christoffer.....9
Berntzen, Frida Emilie..... 14
Beyer, Ægidius Johannes..... 2
Beyer, Jakobine.....2, 4
Bienum, Dorthea Christina Georgine 6
Bjerke, Flemming Tore..... 13,18
Bjerke, Jon..... 18
Bjerke, Kåre.....18
Bjerke, Sten.....13
Blix, Frank Michael..... 20
Blix, Henning..... 16
Blix, Marianne.....16
Blix, Morten.....16,20
Blix, Pernille 20
Blix, Susanne..... 16,20
Bloch-Johansen, Ernst..... 15
Bloch-Johansen, Merete 15
Bock, Carl Johan Reiersen.....14, 20
Bock, Flemming.....20
Bock, Henrik.....14,20
Bock, Jens Reiersen.....14
Bock, Nanna 20
Bock, Niels Gregers.....20
Borgen, Ane Cathrine 2
Bree, Caroline 18
Bree, Florence.....18
Bree, Holger 17
Campbell, Hugh.....4
Campbell, Jeanie.....4
Carlsen, Anna Louise Amalie 4
Carlsen, Otto Johannes 4
Carlsen, Poul Erik 14
Chandmere, Bozens.....17
Christensen, Bent.....19
Christensen, Johannes 10
Christensen, Jytte.....10
Christensen, Lone 15
Christiansen, Chresten..... 12
Dahl, Elisabeth Polly.....14
Dahl, Wilhelm Frederik Johan Smith 14
David, Günther 12
de Rechelieu, Dagmar Louise du 14, 20
de Richelieu, Agnes Ingeborg du 9
de Richelieu, André du Plessis 13
de Richelieu, Andreas du Plessis . 9, 13
de Richelieu, Dagmar Marie L. du . . 9
de Richelieu, Helge du Plessis.....9
de Richelieu, Lennart Andr. W. du . 14
de Richelieu, Lillian agnete du Plesis 9
de Richelieu, Louis Armand du9, 12, 14
de Richelieu, Manon du Plessis . 13, 18
Diack, Elsber..... 5
Drabitius, Anna Margrethe 3
Dreyer, Anna Emilie 5
Dreyer, Theodor Gottlob.....5
Eegholm, Pouline Frederikke 7
Eggers, Adolf Julius.....3
Eggers, Henrik Martin.....3
Eng, Anders Olsen..... 1
Erichsen, Eina Caroline.....13
Erichson, Godfred Andreas Frederik 3
Falkenberg, Frederik Holger.....5
Falkenberg, Gustav Adolf.....5
Falkenberg, Viggo Emil Gustav Adolf 5
Fick, Alma..... 10
Fischer, Barbara 12,18
Fischer, Birgit..... 12
Fischer, Bodo 12
Fischer, Carl Heinrich.....8, 12
Fischer, Dagmar 10
Fischer, Ellen.....8, 12, 14
Fischer, Helga..... 8, 12
Fischer, Karen Elise 8,12
Fischer, Klaus 12
Fischer, Peter Adolph 8
Fischer, Peter Casper Heinrich..... 8
Fischer, Renate 12
Foss, Ulla..... 10
Frederiksen, Inger Marie..... 11
Frederiksen, Valdemar 11
Frøge, Bente 18
Gehrt, Heinrich Mathias 2
Gehrt, Therese..... 2, 4
Germundson, Germund..... 10
Gibson, Jane 17
Gibson, Ralph 17
Grabias, Marguerite.....9
Gransø, (?)..... 14
Gross, Emma.....9
Groth, Elisabeth Pouline.....2
Gudmundson, Peter Aueust..... 10
Gulstad, Peter ... 19
Uulstad, Adolf Lauritz..... 1,2,4
Gulstad, Adolf.....4
Gulstad, Agnes Elisabeth 5
Gulstad, Alexander Jochum Suhr . 2, 4
Gulstad, Alexander Stricker 4, 7
Gulstad, Alexander 4
Gulstad, Alexander 8
Gulstad, Allan..... 14,20
Gulstad, Alma Jane.....4,7
Gulstad, Anders Rønfeldt 16
Gulstad, Anna Charlotte 1,3
Gulstad, Anna Louise Margrethe 8, 13
Gulstad, Anne Stricker 12,17
Gulstad, Annette Elisabeth 4
Gulstad, Annette Marie.....4
Gulstad, Annette Vibeke.....8, 12
Gulstad, Annette 11,16
Gulstad, Antoinette Christiane . 2, 4, 5
Gulstad, Anton Carl Lauritz 2,4
Gulstad, Anton 4
Gulstad, Arthur Valdemar.....5
Gulstad, Astrid Elise..... 15
Gulstad, Axel Alexander..... 11, 16
Gulstad, Axel Mikael 20
Gulstad, Bent Rønfeldt 11,16
Gulstad, Bent..... 8
Gulstad, Bent..... 14
Gulstad, Birthe Marie 11,16
Gulstad, Birthe 14
Gulstad, Bjarne Rønfeldt..... 11,16
Gulstad, Camilla Neren..... 20
Gulstad, Carl Ludvig.....2,4
Gulstad, Carl Martin Alexander .8,13
Gulstad, Carl Stricker 4

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Gulstad, Carsten Rønfeldt 16
Gulstad, Carsten Stricker.....8, 12
Gulstad, Charles Louis Herbst .. 1, 2, 3
Gulstad, Charlotte 19
Gulstad, Cindy.....14
Gulstad, Dagmar Marie..... 5
Gulstad, Eduard..... 2, 3, 5
Gulstad, Elisabeth 3,6
Gulstad, Ellen Louise..... 4,8
Gulstad, Elna Julie.....4
Gulstad, Elna Marie..... 7
Gulstad, Elna Marie..... 7
Gulstad, Elna Secunda MarieGeorgia4
Gulstad, Else Harriet Elisabeth . . 8,13
Gulstad, Emil Adolf.....2,5
Gulstad, Emil Valdemar.....4
Gulstad, Emilie Adolphine.....2
Gulstad, Emily Jane.....5
Gulstad, Emma Margrethe.....5
Gulstad, Emma..... 2
Gulstad, Erik Fritz Holm..... 7,11
Gulstad, Erik Fritz Vilhelm Lawaetz .5
Gulstad, Erik Rønfeldt..... 11,16
Gulstad, Erik Steen 14,19
Gulstad, Erik 9,14
Gulstad, Erlinde Mathilde 2, 4, 5
Gulstad, Erlinde..... 4
Gulstad, Ethel Margaret..... 8
Gulstad, Ezechie Henriette Christinae 1
Gulstad, Flemming Michael Anné 8, 14
Gulstad, Frank Rønfeldt.....11
Gulstad, Frank Rønfeldt.....11, 17
Gulstad, Frederik Kibsgaard 20
Gulstad, Friederich Moritz Emil 1, 2, 4
Gulstad, Fritz Vilhelm Nicolai 2, 5
Gulstad, Georg Arthur Rønfeldt ..7,11
Gulstad, Georg Arthur..... 2, 4
Gulstad, Gerda.....7,11
Gulstad, Grethe Johanne 11,16
Gulstad, Gry Nagel 17
Gulstad, Gustav Julius.....2, 5
Gulstad, Hanne Marie 14,19
Gulstad, Hanne..... 11,16
Gulstad, Hans.....13
Gulstad, Harry Louis 5, 8
Gulstad, Heinrich Emil Lawaetz 2
Gulstad, Helene Marie..... 2, 5
Gulstad, Helge Elo..... 14,19
Gulstad, Helge.....8
Gulstad, Henning Erik Johannes .7,11
Gulstad, Henriette Cathrine . . 1, 3, 4, 6
Gulstad, Henrik Alexander..... 8
Gulstad, Henrik Chr. Alexander ... 1,3
Gulstad, Henrik Stricker 12,17
Gulstad, Henrik 11,16
Gulstad, Hugh Campbell 4,8
Gulstad, Hugh 8
Gulstad, Ida 4,8
Gulstad, Inge Marie..... 14
Gulstad, Ingeborg Annette..... 4
Gulstad, Ingeborg Ida Emilie 7, 11
Gulstad, Ingeborg Kirstine..... 4,7
Gulstad, Ingeborg Margrethe..... 5
Gulstad, Irene.....14
Gulstad, Jakob 15
Gulstad, Jakob 15
Gulstad, James Campbell.....8
Gulstad, James Campbel..... 4, 8
Gulstad, Jan.....14
Gulstad, Jan.....17,20
Gulstad, Jens 11, 15
Gulstad, Jesper.....15
Gulstad, Jessie Meston 5
Gulstad, Jette Marie.....14,19
Gulstad, Joan Ingeborg 11,17
Gulstad, Johan Heinrich Louis . . 8, 14
Gulstad, Johanne Louise 5
Gulstad, John Campbell..... 8
Gulstad, John.....20
Gulstad, Jørgen 11,15
Gulstad, Kai Alexander.....4, 7
Gulstad, Kaj Jan..... 8, 14
Gulstad, Kaj.....11, 15
Gulstad, Karen Margrethe..... 5
Gulstad, Karen Marianne.....11,16
Gulstad, Karen Marie Henriette . . 8, 13
Gulstad, Karen.....4, 8
Gulstad, Kasper Nymann.....19
Gulstad, Kay Oscar Arthur 2
Gulstad, Kenneth Anné.....14
Gulstad, Kenneth Georg 16
Gulstad, Kim..... 20
Gulstad, Knud Alexander Holm . 7, 11
Gulstad, Knud Alexander 4, 7
Gulstad, Knud Otto Walther 8, 14
Gulstad, Lagerda..... 4
Gulstad, Laila Røjgaard.....16,20
Gulstad, Laura Mathilde Secunda ... 1
Gulstad, Lennart 19
Gulstad, Louis Anné 4, 8
Gulstad, Louis Valdemar Gehrt..... 2
Gulstad, Louise Margrethe Charlotte 2
Gulstad, Lucie Therese 2
Gulstad, Ludvig Hendrick.....2
Gulstad, Mads 11,15
Gulstad, Maiken.....16
Gulstad, Maj-Britt..... 16
Gulstad, Margaret 8
Gulstad, Maria.....20
Gulstad, Marie Christine..... 19
Gulstad, Marie..... 2
Gulstad, Marie.....16
Gulstad, Marijanne 14
Gulstad, Martin 19
Gulstad, Mathilde Mariane Lagertha . 2
Gulstad, Mathilde Marie Louise 1
Gulstad, Mikkel Knud.....15
Gulstad, Nanna Harriet 19
Gulstad, Nicolai.....19
Gulstad, Nina Amalie Louise 8, 12
Gulstad, Otto.....4, 8
Gulstad, Ove 11
Gulstad, Per René 14
Gulstad, Pernille 12,17
Gulstad, Peter Louis Stricker..... 2
Gulstad, Peter 11, 15
Gulstad, Poul Otto.....8, 12
Gulstad, Rasmus Juul.....16
Gulstad, Rikke Elise 19
Gulstad, Rikke Hanne 15
Gulstad, Rikke Malene 17
Gulstad, Rikke.....16
Gulstad, Rune Rønfeldt..... 16
Gulstad, Sandra Neren.....20
Gulstad, Sofie Kibsgaard.....20
Gulstad, Susan..... 16
Gulstad, Sven Alexander Hanson 7, 11
Gulstad, Theis Gordon Rønfeldt ... 17
Gulstad, Therese Henriette 4
Gulstad, Therese Jacobine Henriette . 2
Gulstad, Tilde 16
Gulstad, Tommy Anné 14
Gulstad, Trine Marie..... 15
Gulstad, Verena Elisabeth..... 19
Gulstad, Vilhelm Henrik.....2, 5
Gulstad, Vilhelm Rønfeldt 7
Gulstad, William Alexander..... 5
Gutfeld, Adolf Theodor John 6
Gutfeld, Andreas Peter John..... 6
Gutfeld, Anna Pouline.....6
Gutfeld, Ove John.....6
Haagensen, Jørgen..... 16
Haagensen, Lisbeth..... 16
Hansen, Arne..... 16
Hansen, August Martin..... 8
Hansen, Emilie Ida 4
Hansen, Frank Søndergaard 11
Hansen, Frida Andrea..... 12
Hansen, Hans.....4
Hansen, Holger Juul 15
Hansen, Inge Grethe 14
Hansen, Ingeborg 10
Hansen, Jane Jensine Kristine..... 8
Hansen, Jens Tolstrup..... 18
Hansen, Jesper Gulstad..... 16
Hansen, Jesper Tholstrup 18
Hansen, Jette Irene Søndergaard 11,17
Hansen, Kathrine Tholstrup 18
Hansen, Leif Arne..... 16
Hansen, Manna Margrethe Catrine . . 8
Hansen, Marianne Gulstad 16
Hansen, Mette Juul 15
Hansen, Ragna Munch 16
Hansen, Robert Christian 11
Hansen, Signe 12
Hansson, Carl Frederik.....7
Hansson, Karen Julie..... 7
Hardmann, Ella Emilie Helene..... 5
Hass, Annette Adolphine..... 1,3
Hass, Lauritz Aagaard..... 1
Heilbrun, Louis.....5
Heilbrunn, Gertrude 5
Heimann, Caja..... 10
Heimann, Isodor 10
Heimann, Fylla Maria..... 3
Herbst, Fredericia Christiane..... 1
Hjemdal, Bodil 11
Hjemdal, Hans..... 11
Hoby, Grethe..... 12
Hoffmeyer, Jørgen..... 13
Hoffmeyer, Peter Jakob..... 13
Hoffmeyer, Svend Elin 13
Holbek, Cecilie..... 18
Holm, Egon Wang..... 13
Holm, Hans Christian 5
Holm, Hans Peter 7
Holm, Hansine Petrea Frederikke ... 7
Holm, Knud Johannes..... 5,6

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Holmsgaard, Maren Margrethe 13
Hylested, Satya Zoa Melchior.....21
Hyllested, Lotte 21
Høst, Børge Christen Georg.....8, 13
Høst, Hans Peter.....8
Høst, Harald.....8
Høst, Inger.....8,13
Høst, Kirsten 8,13
Høst, Lasse..... 19
Høst, Marisha..... 19
Høst, Mette.....19
Høst, Morten 13,19
Høst, Per.....13,19
Høst, Rebecca 19
Høst, Søren.....19
Høst, Vibe 19
Jacobsen, Bodil Holm 18
Jacobsen, Ferdinand Eegholm.....6
Jacobsen, Jørgen Ferdinand.....7
Jacobsen, Poul 18
Jakobsen, Amalie Margrethe.....8
Jakobsen, Dorthea Marie..... 4
Jakobsen, Else 7
Jakobsen, Ingeborg 7, 10
Jakobsen, Kirsten.....13
Jakobsen, Sonja Bente.....14
Jensen, Alice Guldborg 16
Jensen, Anders..... 16
Jensen, Børge.....16
Jensen, Emilie 10
Jensen, Frank Gordon 17
Jensen, Gitte Gulstad.....16
Jensen, Hans Christian..... 16
Jensen, Hans..... 20
Jensen, Helga Eleonora 8
Jensen, Jakobine..... 16
Jensen, Jens Christian 16
Jensen, Jens Erik 16
Jensen, Jens Holger 11
Jensen, Jette.....17
Jensen, Johannes 16
Jensen, Kristine 11
Jensen, Lis 16
Jensen, Lone.....20
Jensen, Niels 8
Jensen, Vivi Bruus.....16
Jerberg, Peder Aslaksen.....1
Jespersen, Elna.....6
Jessen, Agnes Dorothea..... 2
Jessen, Carl Ferdinand Richard.....2
Johannesen, Julius 6
Johansen, Allan 20
Johansen, Grethe 18
Johansen, Jan..... 20
Johansen, Kim 20
Johansen, Majbrit..... 20
Johansen, Michael 20
Johansen, Ole Emil 20
Johansen, Randi.....20
Johnsen, Annie..... 3
Johnstad, Agnes Bartholine..... 11
Johnstad-Pedersen, Carsten..... 11
Johnstad-Perdersen, Mogens Lauritz 10
Justesen, Carl Henrik Holland..... 16
Justesen, Carl..... 16
Justesen, Carlo Holland..... 16
Justesen, Mette Holland..... 16
Justesen, Michael Holland..... 16
Jønsson, Olivia Florentine (Maria) . . 7
Jørgensen, Anna Dagmar Nikoline . 10
Jørgensen, Anne Elisabeth.....17, 20
Jørgensen, Caroline Amalie.....2
Jørgensen, Caroline Stricker..... 17
Jørgensen, Christian Melchior . . 17, 21
Jørgensen, Flemming Melchior 17
Jørgensen, Gerda.....17
Jørgensen, Hans Christian..... 17
Jørgensen, Hans.....20
Jørgensen, Ian 17
Jørgensen, Kim 17
Jørgensen, Mogens Melchior..... 17
Jørgensen, Pia 17
Jørgensen, Sebastian Mathias 20
Jørgensen, Siri.....9
Jørgensen, Tobias Albert..... 21
Kaiser, Blondine 5
Kamm, Antonie Wilhelmine 3
Kamm, Anton.....3
Kane, Jenny.....8
Kastberg, Anna 10
Kerry, Ethel.....8
Kilsch, Emma 12
Kjærhus, Christoffer 17
Kjærhus, Morten 17
Kjærhus, Ove.....17
Kjærhus, Preben..... 17
Kjærstad, Anne Lise 19
Kjærstad, Glenn Norman..... 19
Kjærstad, Heidi Theresa 19
Kjæstad, Anja Benedikte..... 19
Kjeldsen, Kristine 8
Klugsrud, Mads Andersen 1
Knudsen, Christiane Magdalene .. 1,2
kock, Petra.....6
Kold, Else Margaretha Weitzman ..11
Kold, Peter Lauritz 11
Konstance, Dagmar..... 12
Krarup, Anna.....8
Kratwald, Jytte..... 18
Krat wurst, Bruno..... 12
Kratwurst, Jutta..... 12
Kristoffersen, Julie Sabine.....9
Kroer, Karen 11
Krøjer, Sophie Gotfride Elisabeth ... 6
Kugelmann, Guldborg Vilhelmine ..11
Kugelmann, Laurits Charles 11
Kugelmann, Marie..... 11
Kuhnen, Friedrich 19
Kuhnen, Renate Sofie 19
Kunmann, Lillian..... 12
Kure, Jens Antony Møller..... 12
Kure, Nanny Berthe..... 12
Laage-Petersen, Anna Rose..... 6, 9
Laage-Petersen, Edith 5,9
Laage-Petersen, Elisabeth..... 5
Laage-Petersen, Fanny..... 6,9
Laage-Petersen, Kate.....6,9
Lange, Ida 15
Larsdatter, Anne 1
Larsdatter, Ingeborg Sofie.....1
Larsdatter, Kari 1
Larsen, Axel Ainar Dallhoff 16
Larsen, Boje 17
Larsen, Elly..... 15
Larsen, Ester Margrete Dallhoff ... 16
Larsen, Hartvig 15
Larsen, Ingemann Sønderskov 17
Larsen, Jytte Arnold 17
Larsen, Lasse Gulstad..... 17
Larsen, Marie Juul..... 14
Lassen, Aage Laurits Frederik Stoud 3
Lassen, Arne Johannes 3
Lassen, Astrid Louise 3
Lassen, Christian Vilhelm Waldemar 3
Lassen, Ellen Dagmar Marie..... 3,6
Lassen, Ellen Henriette Frederikke . . 3
Lassen, Emil Conrad Valdemar.....2
Lassen, Inge Kathrine Thyra.....3
Lassen, Inge Kristine Kathrine 3
Lassen, Lars..... 2
Lassen, Thyra Camilla Margrethe ... 3
Laurberg, Eva Margrethe 8,13
Laurberg, Hans 18
Laurberg, Jakob..... 18
Laurberg, Jens Henrik..... 13, 18
Laurberg, Jens..... 18
Laurberg, Jørgen Marsvin..... 8,13
Laurberg, Karen Margrethe..... 13
Laurberg, Lise..... 18
Laurberg, Marie..... 18
Laurberg, Martin..... 18
Laurberg, Niels Rud Sophus 8, 13
Laurberg, Niels Schou.....8
Laurberg, Peter Marsvin..... 13,18
Laurberg, Peter Mathias 8
Laurberg, Peter Thaysen..... 18
Laurberg, Søren..... 13,18
Laurberg, Tinne..... 18
Laursen, Anna Margrethe..... 15
Laursen, Morten Thaysen..... 18
Lawaetz, Heinrich Friederich 2
Lawaetz, Henriette Frederiche 2
Lehmann, Birger..... 19
Lehmann, Ulla Elise 19
Leonhardt, Friederica Sofie Louise . . 4
Lerche, Dagmar Regitze 9, 14, 20
Lerche, Dagmar Therese Louise 5, 9, 13
Lerche, Ferdinand Hans Henrik 5
Lerche, Fernanda Henriette Emilie . . 5
Lerche, Flemming Emil Harald ... 5,9
Lerche, Flemming..... 9
Lerche, Georg Flemming..... 5
Lerche, Helga Erlinde Emilie 5
Lerche, Kay Henrik Emil Leopold 5, 9
Lerche, Marie Louise Henriette..... 5
Leunhagen, Anna Cathrine 7
Libert, Betzy Marie Petrea 9
Lindberg, Clara Catinka 3
Lindhard, Jens Peter Groth 2
Lindhard, Johannes..... 2
Lindsteen, Jens Jørgen..... 15
Lindsteen, Susanne 15
Lokrantz, Annette 9
Lokrantz, Axel Vilhelm..... 9
Lokrantz, Birgit.....9
Lokrantz, Ellen 9
Lokrantz, John Gabriel 9
Lokrantz, Niels Erik 9

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Lorenzen, Christian Ferdinand.....11
Lorenzen, Grete Marie Elisa 11
Lundbo, Anne.....16
Lundbo, Peter Christian..... 16
Madelung, Susanne 20
Madsen, Anders.....1
Madsen, Anna Dothea 8
Madsen, Halvor.....1
Marcussen, Wanda.....10
Markvardsen, Karen Octavia.....7
McGill, Alma Gulstad 7
McGill, Antonia Elna..... 7
McGill, Janetta Alma..... 7
McGill, Robert James Gordon..... 7
McGill, Robert James 7
McGill, Robert Wilson.....7
Meisen, Anna Kirstine.....9
Meisen, Grethe.....9
Meisen, Poul 9
Meisen, Valdemar 9
Meston, James 5
Meston, Jessi Smith..... 5
Michelsen, Grethe 13
Michelsen, Leopold Jakob.....13
Michelsen, Marie..... 9
Mohr, Frederik Christian Mikael 3
Mohr, Hans Henrik 3
Mortensen, Erik..... 15
Mortensen, Kasper.....15
Mortensen, Niels Johannes 15
Mortensen, Pernille 15
Munch, Hjørdis 19
Møller, Kirstine Cathrine Elisabeth . . 2
Neble, Hansine Dorthea.....5
Neren, Jan Ingemar 20
Newmann, L. F..... 9
Nielsen(Kjærstad), Øjvind.....13, 19
Nielsen, Anna Kirstine.....12
Nielsen, Annette Nagel 17
Nielsen, Annette..... 19
Nielsen, Christian..... 14
Nielsen, Emma Emilie..... 5
Nielsen, Esther.....17
Nielsen, Hans Werner 14
Nielsen, Jane 19
Nielsen, Karen Hoby.....12
Nielsen, Karl Thorleif 13
Nielsen, Kenny..... 19
Nielsen, Lillian Anni 14
Nielsen, Lilly..... 10
Nielsen, Niels Ole 12
Nielsen, P. C.....6
Nielsen, P. Chr..... 10
Nielsen, Susanne Linnea 11
Nielsen, Tove Else Kirsten..... 6
Nielsen, Villy.....17
Nilsson, Anna Mathilde.....16
Noack, Olga.....5
Nobel, Carl.....6
Nobel, Ove Kruse..... 6
Nolden, Anja 18
Nolden, Horst..... 18
Nolden, Kirsten 18
Nordsteen, Nicoline Mathilde 9
Nordsteen, Peder Nielsen.....9
Nybølle, Eloenora Cathrine.....5
Nymann, Edith..... 19
Oberg, Ole..... 19
Oberg, Rune..... 19
Oldenburg, Mathilde..... 2
Olesen, Linda Søndergaard..... 17
Olesen, Michael Søndergaard.....17
Olesen, Palle Søndergaard..... 17
Olsen, Bendine Christine.....4
Olsen, Erling 17
Olsen, Kaj Verner 20
Olsen, Karen 11
Olsen, Nicolas Blix 20
Olsen, Oline.....9
Orellana, Guillerina.....6
Owren, Thomas Frederik.....9
Owzen, Leif.....9
Owzen, Otto.....9
Owzen, Sigurd.....9
Palle, Gudrun.....7
Palle, Jens Peder Jensen 7
Palmerton, Eunice Anne 6
Palmerton, Joseph 6
Pedersdatter, Mette 1
Pedersen, Christian 14
Pedersen, Edel Marie..... 14
Pedersen, Karen.....6
Pedersen, Marie Engelbrecht..... 10
Pedersen, Niels Lauritz 11
Pedersen, Peder Thorup.....10
Pedersen, R. H..... 6
Pescettini, (?).....7
Pescettini, Claus Uno..... 11
Pescettini, Duilio..... 7
Pescettini, Eva Maria.....11
Pescettini, Hans Arne.....11
Pescettini, Helge Bruto 7,11
Pescettini, Maria 7, 10
Petersen, Agnes Marie..... 4, 6
Petersen, Alex Gulstad.....4
Petersen, Anna Henriette.....4
Petersen, Carsten Peter 3
Petersen, Carsten.....4
Petersen, Clara Emilie..... 4, 7
Petersen, Dorothea.....3
Petersen, Frederik Jacob Wilhelm ... 5
Petersen, Hedvig Margrethe 4, 6
Petersen, Helga Laage..... 5,9
Petersen, Holger Laage 5
Petersen, Holger Wilhelm.....5
Petersen, Ludvig 3
Petersen, Marentine..... 7
Petersen, Marie Louise 4
Petersen, Olga Emilie 16
Petersen, Olga 4, 7
Petersen, Petra Sommer..... 4
Philipsen, Rasalie Wilhelmine.....5
Pigasse, Monique..... 9
Pigasse, Poul Emil.....9
Plum, Christa..... 19
Plum, Jesper.....19
Plum, Michael 19
Plum, Niels 19
Poulsen, Bessie 12
Poulsen, Christian 10
Poulsen, Dagmar..... 10
Poulsen, Niels 12
Press, Birgit..... 9
Press, Ei nard..... 9
Quistgaard, Birthe.....9
Quistgaard, Erhard Jørgen Carl.....9
Quistgaard, Lise 9
Quistgaard, Morten Erhard Basse ... 9
Quistgaard, Niels..... 9
Randahl, Emmery Christian Jørgen . 10
Randahl, Emmery 10
Randahl, Kate Helene..... 10
Rasmussen, Anne Sofie..... 15
Rasmussen, Bente..... 19
Rasmussen, Carl 7
Rasmussen, Jens Christian..... 16
Rasmussen, Jørgen 15
Rasmussen, Maja..... 15
Rasmussen, Marie ChristineMartine 14
Rasmussen, Poul..... 15
Rasmussen, Søren..... 15
Rasmussen, Ulla 16
Ree, Gerhard Müller..... 9
Ree, Herbert Michael 9
Ree, John..... 9
Ree, Poul Ferdinand 9
Renshaw, Emmeline 7
Richelieu, L. A. Septimany du Piessis 9
Rieper, Friederike Henriette 2
Ringsted, Bendt Vibe 6,10
Ringsted, Bendte..... 10
Ringsted, Birte..... 10,15
Ringsted, Carl Christian Vibe.....6
Ringsted, Hanne 10,15
Ringsted, Hans Christian..... 6
Ringsted, Henrik Vibe.....6,10
Ringsted, Kirsten..... 10,15
Ringsted, Nina..... 15
Ringsted, Palle Vibe 10
Ringsted, Pauline..... 15
Ringsted, Peter Vibe..... 10,15
Ringsted, Poul..... 15
Ringsted, Sean..... 15
Ringsted, Vibeke.....6
Roed, Sørine 12
Rosted, Justine Michelle Frederikke . 7
Røjgaard, Agnes Gudrun Rita..... 11
Rønfeldt, Hans Vilhelm.....7
Rønfeldt, Johanne Dorthea 7
Rønne, Anna 8
Rønne, Jens..... 8
Schack, Carl Georg..... 10
Schack, Gustav 10
Schack, Jytte..... 10
Schack, Jytte 16
Schæffer, Grethe..... 10
Schæffer, Knud..... 10
Schæfmann, Kirsten 15
Scheibel, Ida 18
Scheller, Agnes Ragnhilde Helene . . 5
Scheller, Johan Balthazar Carl 5
Schlodinski, Klara..... 19
Schlyter, Hedvig 15
Schmidt, Adelheide Magdalene Lovise 1
Schmidt, Alhed Henriette 2, 3
Schmidt, Anna Louise.....3
Schmidt, Anna Margrethe Augusta . . 1
Schmidt, Axel 3,6

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Schmidt, Birthe Windfeld 13
Schmidt, Christian Hermann 3
Schmidt, Christian Wilhelm..... 1
Schmidt, Clara Augusta..... 1
Schmidt, Clara..... 3
Schmidt, Dagmar Julie..... 3
Schmidt, Edmund Harald Alexander . 3
Schmidt, Elisabeth Charlotte..... 3
Schmidt, Elise Dora Otilia..... 4
Schmidt, Elna Annette..... 3
Schmidt, Erland Windfeld..... 13
Schmidt, Gerda Henriette..... 3
Schmidt, Heinrich Christian Thomas . 1
Schmidt, Herman..... 4
Schmidt, Hilda..... 3
Schmidt, Ida Henriette Mathilde ..1,3
Schmidt, Ida..... 3
Schmidt, Julie Wilhelmine..... 1,2
Schmidt, Kaja Antoinette..... 3
Schmidt, Laura Alexandrine 1
Schmidt, Madsine Thomasine 1,2
Schmidt, Moritz Frederik Waldemar 1, 3
Schmidt, Oscar Christian Alexander . 3
Schmidt, Otto Edmund Moritz..... 3
Schmidt, Ruth Henriette..... 6
Schmidt, Thomas Wulfsen..... 1,2
Schmidt, Thyra..... 3,6
Schmidt, Vilhelm Ludvig Emil . 1,3,6
Schmidt, Waldemar Moritz 3
Schmidt-Friederich, Eugen Louis ... 3
Schmidt-Gulstad, Anna Ella Olga ... 3
Schmidt-Lautenberg, Gustav Poul ... 3
Schrøder, Otto Severin..... 3
Schrøder, William Austin..... 3
Schulmeister, Friederike 4
Schultz, Adolf Ferdinand..... 6
Schultz, Christian Vilhelm..... 6
Schultz, Johanne..... 6
Schutz, Sofie 12
Schødte, Erik 3
Schødte, Jørgen Mathis Christian ... 3
Schøning, Alberto 6
Schøning, Alma Annette 2,5
Schøning, Angelica 6
Schøning, Christian Vilhelm 2
Schøning, Eduardo..... 6
Schøning, Eigil Arthur..... 2
Schøning, Eigil..... 6
Schøning, Eigil..... 2,6
Schøning, Gabriel..... 6
schøning, Guillerino..... 6
Schøning, Helga Henriette Catharine . 2
Schøning, Helga..... 6
Schøning, Inez..... 6
Schøning, Julie Angelica..... 2,6
Schøning, Kaia Henriette..... 6, 10
Schøning, Kai..... 2,6
Schøning, Kaj Johan 10
Schøning, Octavio 6
Schøning, Oscar William..... 10
Schøning, Otto Albert 2
Schøning, Otto Wilhelm..... 6, 10
Schøning, Pedro..... 6
Schøning, Peter Henrik 2
Schøning, Rosalia..... 6
Severin, Ida Boline..... 3
Skåning, Ole August 12
Skanning, Erik..... 12
Skanning, Ole 12
Skotte, Henning..... 20
Skotte, Nanna Elisabeth..... 20
Skov, Frederik..... 9
Soelberg, Allan 12
Soelberg, Annette 12
Soelberg, Birgit Marie..... 12,17
Soelberg, Erik Benedikt..... 7
Soelberg, Erik 12
Soelberg, Gunnar Clemens Oliver 7, 12
Soelberg, Henrik 12
Soelberg, Ingrid..... 12,17
Soelberg, Jane 17
Soelberg, Jean 17
Soelberg, Jens Julius 7
Soelberg, Joey..... 17
Soelberg, John..... 17
Soelberg, Jørgen Oliver..... 12, 17
Soelberg, Kjeld Birger..... 7,12
Soelberg, Oliver Julius Marius 7
Soelberg, Poul Erik Benedikt ... 7, 12
Soelberg, Tine..... 17, 20
Soelbreche, Aslach Larsen..... 1
Soelbrecheplads, Peder Larsen 1
Solbrække, Anders Larsen..... 1
Solbrække, Anne Larsdatter 1
Solbrække, Maria Larsdatter..... 1
Solbrække, Nils Larsen..... 1
Solbrække, Ole Larsen..... 1
Sorow, Ingeborg Thorvaldine..... 15
Steen, Johannes 5
Steen, Olivia Elise..... 5
Stok, (?)..... 15
Stok, David 15
Stok, Michael..... 15
Stok, Susan 15
Stonebraker, Peter..... 11
Stricker, Elisabeth Charlotte..... 1
Sundoph, Laue Jess Øbo..... 6, 10
Sundorph, Astrid Lissi..... 6
Sundorph, Hanne..... 10
Sundorph, Hans Pay..... 10
Sundorph, Leif Erik Staud..... 6
Sundorph, Merete Eva Elna..... 6
Sundorph, Mette Kirstine 10
Sundorph, Thorvald..... 6
Sundorph, Valdemar 6
Svanborg, Conni 14
Svanborg, Maj..... 14
Sønderskov, Mikael..... 17
Sørensen, (?) 13
Sørensen, Anni..... 15
Sørensen, Clara 10
Sørensen, Gitte Fisker..... 19
Sørensen, Hans Johan 10
Sørensen, Julie Kristine..... 8
Sørensen, Knud Erik 15
Sørensen, Marie..... 10
Sørensen, Niels Kristian 9
Thaysen, Anna Hess 18
Thaysen, Birgit Hess..... 18
Thaysen, Eigil Hess..... 18
Therkildsen, Grethe..... 15
Thrane, Inger..... 12
Tillisch, Anne 15
Tillisch, Frits..... 15
Tortzen, Aage 15
Tortzen, Marianne..... 15
Trier, Agnes..... 18
Trier, Benjamin..... 18
Trier, Ludvig..... 18
Trier, Ole..... 13
Trier, Selma..... 18
Trier,Ulf..... 13
Trock-Jansen, Knud 10
Trock.Jansen, Ole..... 9
Tryde, Frederik Adam..... 3
Tryde, Just Adam 3
Tusenberg, (?)..... 12
Ulrichsen, Georg Alexander..... 12
Ulrichsen, Helle Vibeke 12,17
Ulrichsen, Mogens 12
Ulstrup, Christiane 9
Ursin, Benedicte Margrethe 7, 10
Ursin, Bent Poul 15,20
Ursin, Erik..... 7
Ursin, Erik..... 10,15
Ursin, Georg Christian 10
Ursin, Georg Frederik..... 7
Ursin, Lars Herman..... 7
Ursin, Maj Britt..... 15
Ursin, Martin..... 20
Ursin, Mimi Charlotte..... 7
Ursin, Nelly..... 7,10
Ursin, Poul Martin..... 7,10
Ursin, Rose 15,20
Ursin, Vibeke 7
Vanaza, Natalia..... 10
von Dyben, Hedvig Elisabeth..... 9
von Stricker, Anna Louise..... 1
von Stricker, Ezechias Heinrich 1
von Stricker, Margrethe Cathrine ... 2
von Trier, Lars..... 13,18
Wahlberg, Maertha Margaretha ... 12
Walker, Elisabeth 4
Weber, Marie..... 10
Wedel-Wedelsborg, (?)..... 5
Wegner, Andrea 14
Wegner, Wilhelmine..... 3
Weih, Gitte 17
Weitzmann, Frederikke George ... 11
Westergaard, Søren..... 9
Wilhelmsen, Jensine 9
Willumsen, Grete..... 18
Wilson, Helen 7
Winding, Inga F..... 12
Wohlleben, Emmy..... 15
Zaubusch, Wilhelmine..... 3
Ziebau, Elise 8
Zuckersuck, Theodor..... 3
Zuckersuck, Valerie Elisabeth..... 3
Ørslev, Hans Helge Valdemar..... 13
Ørslev, Suzanne..... 14,19
Østergaard, Erik 16
Østergaard, Lisbeth Munch..... 16

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK